

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:32 • 21 Kasım '97 • 100 000 TL.(KDV dahil)

Ortadoğu'da
emperyalist
haydutluğa

son!

Irak halkına uygulanan

emperyalist ambargo kaldırılsın!

İÇİNDEKİLER

S. Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı	3
Düzen Cephesi	4-8
Kamu Çalışanları Hareketi	9
Sınıf Hareketi	10-11
Sınıf Hareketinin Sorunları	
Ortak komite deneyimi üzerine-1	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Ulusal sorun-6(Orta Sayfa).....	14-17
Kürt Ulusal Sorunu	18-19
Uluslararası Politika	20
Uluslararası Hareket	21
Sınıfa Saldırıları	22-23
EKİM'den	24-25
Toplumsal Yaşam	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:32 ● 21 Kasım 1997
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Sermayenin saldırılarına karşı işçi-emekçi barikadı!

Sermaye iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilere karşı yeni saldırıların yoğun hazırlığı içerisinde. Bir yandan "Bu kış zor geçecek!" ile taarruzunu ilan ediyor, diğer yandan işçi ve emekçilerin dikkatini başka noktalara çekmeye çalışıyor.

Örneğin bu gibi durumlarda hep kullanılan Türk-Yunan anlaşmazlığı, farklı sorunlar üzerinden yeniden üretilip gündeme sokuluyor. Irak'la ABD arasında patlak veren son krizle ise sermaye devleti bu yönde yeni bir fırsat daha yakalamış bulunuyor. Geçmiş Körfez Krizinin Türkiye ekonomisinde yarattığı tüm ağır sonuçlarını ezilen emekçi yığınlar fatura eden sermaye devleti, şimdi de Ortadoğu'da emperyalistlerce kışkırtılan savaş atmosferinden yararlanarak saldırı planlarına hız vermeyi amaçlıyor.

ABD emperyalizminin Irak halkına uyguladığı haksız ambargoyu, ambargonun gerekçesi haline getirdiği demagogilerin ikiyüzlülüğünü ve bu krizde Türkiye'nin kirli rolünü bu sayımızda işliyoruz. Faşist sermaye iktidarının suç ortağı olduğu Ortadoğu'daki emperyalist saldırganlığı kendi cephesinden nasıl kullanmaya çalışacağını kuşkusuz ilerleyen süreçlerde daha somut göreceğiz. Emek cephesi açısından ise tayin edici olan Ortadoğu'da kardeş halkların kanı ve canı üzerinden oynanan bu kirli oyuna seyirci kalmamak, "Kahrolsun emperyalist kölelik!", "Emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!" şiarları etrafında sınıf tavrını ortaya koymaktır.

Burjuvazi bir yandan topyekün saldırı karşısında emekçilerin tepkilerini engellemek için kendine dış politikadan yararlanarak kalkanlar oluşturunca, diğer yandan içerde de bir dizi sahte gündem pompalıyor. Buna göre bizzat TÜSİAD ve Genelkurmay ortaklığınca işbaşına getirilen ANASOL-D hükümetinin başbakanı Mesut Yılmazı güya büyük bir tehlike içerisinde bulunuyor. Ardı ardına gelen "uçak arızaları", geçtiğimiz günlerde güya tesadüfen ortaya çıkarılan "bomba" olayı, Haluk Kırıcı'nın suikast düzenleyeceği söylentileri ve daha bir dizi spekülasyon sermaye borazanı medya tarafından şişiriliyor. Böylece hem Mesut Yılmaz ve hükümetinin Susurluk karşısında suspus oluşu örtülmeye çalışılıyor, hem de işçi ve emekçilere kan kusturmaya hazırlanan Yılmaz'ın "vatanın iyiliği", "halkın çıkarları" için kellesi kollukta gezen bir kahraman olduğu izlenimi yaratılmak isteniyor.

Tüm bunlar bir kez daha sermaye iktidarının ikiyüzlülüğünü çarpıcı bir tarzda ortaya koyuyor. Gerçek şu ki, düzen gelinen aşamada işçi sınıfı ve yoksul emekçi kitlelerin temel besin maddesi olan ekmeğe dahi göz dikmiş bulunuyor. Ekmeğe yapılan zam üzerine zamlar yetmiyormuş gibi, şimdi de ekmeğin önümüzdeki dönemde iki farklı fiyat ve kalitede satılması planlanıyor. Yani zenginler sütlü ekmeğe, bökere ve

çörek yerken yoksul halk kara ekmeğe talim edecek. Yakında ekmeğe yerine taş verseler şaşırmayacağız!

İşçi ve emekçilere kaliteli ekmeği dahi reva görmeyen sermaye rejimi muhalif kesimlerin öfke ve tepkilerini ise sopa ile bastırmaya çalışıyor. Devlet son bir hafta içerisinde gençlik hareketinin karşısına yine sivil faşist hareketi çıkartmaya başladı. Öğrenci gençliğin YÖK karşıtı yürüttüğü kampanya ve politik çalışmalar hedefinden saptırılıp boğulmak isteniyor. Ankara'da, Burdur'da, Bursa'da gerçekleşen sivil faşist saldırılar ve ardından gelen polis terörü, yine İstanbul'da son dönem yaşanan vahşi saldırıları bunu açıkça göstermektedir. Bu çok eski bir oyundur. Sermaye, yoğunlaştırdığı devlet terörüyle toplum nezdinde belli bir meşruluk zeminine oturan YÖK karşıtı çıkışı ezmeğe, gençlik hareketini yıldımlığa düşürmek istiyor. Öğrenci gençlik geçmişte sermayenin bu tür girişimlerini ve faşist saldırıları boşa çıkarmayı ve süreçten güçlenerek çıkmayı başarabilmiştir.

Bugün en acil ve yakıcı görevlerin başında gençlik cephesinden, eylem takvimini açıklayan kamu çalışanları cephesinden ve en önemlisi de sınıf cephesinden sermayenin topyekün saldırılarına karşı mücadele bayrağını yükseltmek gerekiyor. Zaferin yolu mücadeleyi birleştirmekten, sermayeye karşı işçi ve emekçilerin ortak direniş barikatını örmeğe geliyor!

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı	Soyadı	Adresi
Tel		

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çıktı! Bayi ve Kitapçılarda!

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Abone
Formu

Emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!

Irak'a ambargoya son!

Haftalardır gündemi ABD-Irak gerginliği işgal ediyor. Uluslararası kamuoyu nefesini tutmuş, hızla tırmanan ve bir anda bölgeyi sıcak bir savaş atmosferine sokan krizi izliyor. Dünyayı yeni bir körfez savaşı riskiyle karşı karşıya bırakan gelişmelerin kaba seyri herkes tarafından biliniyor:

Önce Irak'ta bulunan BM heyetindeki üç Amerikalı sınırışı edilmmişti. Bunu bahane eden ABD, Körfez'e muazzam bir askeri sevkiyata başlamış, Irak'ın üzerine gönderdiği U-2 savaş uçaklarının vurulması halinde Irak'a saldıracağını açıklamıştı. Bu açık savaş kışkırtıcılığının gerekçesi olarak ise Saddam'ın elinde bulunan kimyasal ve nükleer silahlar ileri sürülmüştü.

Bu, ABD'nin Irak'a karşı yıllardan bu yana kullandığı ve bu ülkeye uygulanan ambargonun dayanağı haline getirdiği propagandanın bir devamıdır. ABD emperyalizminin iddiasına göre, Irak'ta tüm bir insanlığı tehdit edecek güçte "şeytanca" silahlar bulunmaktadır. Bugün Pentagon yetkilileri "Irak'ı dümdüz edelim" türü pervasız çağrılar yaparken dahi bu tehdite sığınmaktadır. Bill Clinton ise daha da ileri giderek, aksi takdirde "Saddam yarın metrolara zehirli gaz atacak, bombalı mektuplarla terör saçacak" diye felaket telallığına soyunmaktadır.

Asıl savaş makinası ABD emperyalizmin kendisidir!

Gerçekte ise, saldırganlığın gerekçesi olarak ileri sürülen tüm bu hümanist sayıklamalar ve insan hakları üzerine verilen vaazlar, iğrenç bir ikiyüzlülüktür. Bugün dünya üzerinde sayısız savaş ve kanlı boğazlaşmalar sürmektedir. Kardeş halklar birbirine kırdırılmakta, koca uluslar imha edilmektedir. Dünyayı adeta bir kan denizine çeviren bu savaşların hemen hepsinin temelinde yeni dünya düzeni ve onun jandarmalığına soyunan emperyalist mihraklar bulunmaktadır. Dünyanın en haydut devletlerinin başında gelen ABD ise dünya üzerindeki egemenliğini pekiştirmek için hiçbir yöntemden geri durmamaktadır. Birçok kanlı müdahale ve ilhak BM şemsiyesi altında gerçekleştirilirken, emperyalist saldırganlığının bir diğer biçimi de hükümet darbeleri ve kukla diktatörlükler aracılığıyla hayata geçirilen zor ve zorbalık olmaktadır.

Irak'ı silahlandıran emperyalizmdir!

Ancak soruna salt Irak üzerinden bakıldığında bile, ABD emperyalizminin aşağılık demagogilerinin hiç bir meşruluğu yoktur. Herşeyden önce Irak'ı bir savaş

makinası haline getiren ve bundan 17 yıl önce İran'ın üzerine süren ABD emperyalizminin kendisidir. Yüzbinlerce insanın hayatına ve her iki ülkenin de harabolmasına malolan savaştan sonra milyarlarca dolarlık silah alan Irak, uzun bir dönem batılı silah tekellerinin en karlı ve gözde pazarlarından biri olmuştur. Irak-İran savaşından tam bir ekonomik çöküntü ile çıkan Irak'ın kendi gücüne dayanarak dünya çapında korku uyandıran muazzam bir savaş makinası haline gelebilmesi düşünülemez bile. Bu gelişme ancak bizzat ABD'nin ve tüm gerici-Amerikancı Arap rejimlerinin büyük mali desteği ile mümkün olabilmektedir.

ABD emperyalizmi bugün yeni bir Körfez krizi için Irak'ın sahip olduğu nükleer ve kimyasal silahları bahane ediyor. Geçmişte ise Irak'ın bizzat ABD emperyalizminin dolaysız desteği ile yaratılan dev askeri gücüne dayanarak gerçekleştirdiği Kuveyt işgalini savaşın gerekçesi yapmıştı. Oysa gerçek amaç o gün de bugün de aynıdır. ABD emperyalizmi bölgeye askeri yönden kalıcı olarak yerleşmek, petrol kaynakları ve siyasal kaynaşmaları ile stratejik önemde olan bu alan üzerindeki egemenliğini pekiştirmek istemektedir.

Aynı şekilde, 7 yıl önceki Körfez savaşına koşulsuz destek veren batılı emperyalist ülkelerin bugün ABD'nin saldırgan tutumuna ihtiyatla yaklaşması, yansıtılmaya çalışıldığı gibi hiç de insani kaygılardan gelmemektedir. Doğu Bloku'nun çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasının hemen ardından, "yeni dünya düzeni"ni Ortadoğu'da da hakim kılmak, emperyalist ülkelerin o gün üzerinde birleştikleri temel kaygılarıydı. Oysa bugün önplana çıkan, oluşan bu yeni statüko üzerinden süren emperyalist rekabettir. ABD'nin Irak'a saldırmak için geline aşamada ayak sürümeye başlamasının gerisinde, aynı zamanda, rekabetin yarattığı dengeler ve onun bir uzantısı olan BM'den istediği açık desteği alamamak yatmaktadır.

Batılı ülkelerin hümanizminin arkasındaki ikiyüzlülük!

Yeni bir Körfez savaşından kendisi için çıkar görmeyen batılı ülkeler ve bu arada Türkiye, buna rağmen ABD'ye karşı açık bir tutum alma cüretini gösterememektedir. Bunun yerine ikiyüzlü bir "insani duyarlılık" silahına sarılarak, Irak-ABD gerginliğinin iyice tırmandığı günlerde Irak halkının acı dolu manzaralarını medya kanallarından yansıtmak yoluna gitmektedir. Geçmişte bu aynı ülkelerin, yüzbinlerce sivilin katledildiği, Irak'ın tüm Üretilek PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org> göstermektedir. Kuşkusuz bu, kirli ve

Savaşı'nı yıldız savaşları misali bir medya şovuna dönüştürmeleri bile, bu tutumun iğrenç ikiyüzlülüğünü sergilemeye yeterlidir. Açıktır ki o gün kitlesel imhaya değil petrole bulanmış martıya (o günlerde tüm bir dünyaya yayılan bu görüntünün Körfez Savaşı'na ait olmadığı daha sonra anlaşıldı) ağlayanların, bugün de Irak halkının çektiği açlığı, hastalığı ve sefaleti kendi çıkarlarının sermayesine dönüştürmek dışında bir kaygısı yoktur. Irak'a karşı uygulanan tümüyle haksız ve son derece acımasız ambargoya karşı bugüne kadar herhangi bir tutum almamış olmaları da bunu göstermektedir.

Oysa, Irak'ta çocukların gıdasızlıktan sinek gibi kırıldığı, ilaç temin edilemediği için hastaların ölüme terkedildiği, kitlesel açlık yaşandığı, geçmişi yıllara uzanan bir gerçekliktir. Ve bunun tek sorumlusu ABD emperyalizmi ve onun liderliğindeki emperyalist dünyadır.

Saddam'ın bir diktatör, Irak rejiminin ise gerici ve sömürgeci bir diktatörlük olması hiçbir biçimde ABD'nin tutumuna meşruluk kazandırmamaktadır. Zaten ABD'nin amacı da diktatörlüğe son vermek değil, en az Saddam kadar zorba ama kendi denetimindeki yeni bir kukla yönetimi Irak'ta başa getirmektir. Bugün ABD emperyalizmi dünyanın dört bir yanında, Saddam diktasıyla vahşet yönünden her bakımdan yarışabilen işbirlikçi hükümetlere dayanmakta, böylece ülkeleri köleleştirmekte ve halklara zulüm kusmaktadır. Ortadoğu bunun en çarpıcı örneklerinden biridir. Bu bölgede en gerici ve çağdışı rejimler, bizzat emperyalist güçler eliyle ayakta tutulmaktadır. İsrail, Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan Krallığı vb. gibi siyonist, faşist ve şeriatçı odakların arkasında, Batı emperyalizmi ve onun jandarması ABD bulunmaktadır. Ortadoğu halklarına karşı karşı-devrimci, militarist ve saldırgan bir mihrak olarak kurulan ABD-İsrail-Türkiye ittifakı, bunun en somut göstergelerinden biridir. Bu ittifakın iki üyesi olan İsrail ve Türkiye, bizzat ABD ve Batılı emperyalist güçlerce silahlandırılmakta, bu ülkelere muazzam meblağlar tutan silah satılmaktadır. Bugün İsrail'in elinde bulunan nükleer ve kimyasal silah tesisleri, Irak'taki benzerlerini hem sayısal yönden, hem de imha gücü yönünden kat be kat aşacak düzeydedir.

Irak halkının emperyalizme başkaldırısı meşrudur!

Tüm bunlar bugün ABD'nin Irak karşısında tümüyle haksız ve gayri

kanlı bir tarihe sahip Saddam rejiminin gerici-sömürgeci niteliğini ortadan kaldırmamaktadır. Ancak asıl gerçek şudur ki, bugün ABD emperyalizminin boyunduruğuna isyan eden herşeyden önce Irak halkıdır. Saddam Irak halkının anti-emperyalist öfkesini bugün için kendi çıkarları uğruna kullansa dahi, bu, bu kardeş halkın onurlu bir tavır izlediğini değiştirmemektedir. Bugün, Kuveyt de dahil neredeyse tüm Arap ülkelerinin, bir ABD saldırısını onaylamadıklarını bir biçimde dışa vurmalarının gerisinde de benzer faktörler yatmaktadır.

Arap halklarında giderek artan anti-emperyalist dinamikleri komünistler daha 1990 yılında şöyle tanımlamışlardı: *"On yıllardır Ortadoğu'da sürdürülen emperyalist faaliyetlerin yanı sıra, siyonist İsrail'e verilen ve Filistin halkına büyük acılara malolan mutlak desteğin de özel etkisiyle, ABD emperyalizmi Arap halkları nezdinde önemli ölçüde teşhir olmuştur. Tüm Arap ülkelerinde anti-amerikancılık çok güçlü ve yaygın bir kitlesel eğilimdir."*

ABD'nin Ortadoğu'daki son politik ve askeri girişimleri bu eğilimi daha da besleyeceği ve alevlendireceği açıktır. Bunun en çarpıcı göstergesi, Irak halkının bir ABD saldırısına karşı etten barikat örmesidir. (Stratejik fabrikalar ve işletmeler, gece-gündüz burada kalan sivil halk tarafından korunmaktadır). Bu, kardeş bir halkın açlık, hastalık ve sefalet içerisinde kırıldığı bir dönemde dahi onursuzca teslim olma yolunu değil, başkaldırı yolunu seçmesidir.

Açıktır ki ABD'nin ve diğer emperyalist güçlerin Ortadoğu'dan kovulması tüm bölge halklarının ortak çıkarıdır. Bu noktada Türkiye işçi sınıfına ve tüm ilerici kamuoyuna da büyük sorumluluklar düşmektedir. Herşeyden önce ABD'nin Ortadoğu'daki savaş kışkırtıcılığı ve bu doğrultudaki tüm girişimleri lanetlenmelidir. Kardeş Irak halkını açlığa mahkum eden ambargonun derhal kaldırılması istenmelidir. Türkiye'nin böylesine iğrenç bir savaşa dolaylı (İncirlik üslerinin kullanılması) veya dolaysız katılması reddedilmelidir. "ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Kahr olsun Emperyalist Kölelik!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Yaşasın Sosyalizm!" şiarları yükseltilmelidir. Unutulmamalıdır ki, Türkiye'den emperyalist köleliğe karşı yükselecek bir devrimci sınıf hareketi, Arap halklarından yükselen anti-emperyalist mücadele dinamiklerinin gerici rejimlerin potasında eritilmesinin önüne geçmenin de yolunu açacaktır.

Türk burjuvazisi emperyalist haydutluğun suç ortağıdır **Körfez krizi ve** **TC'nin açmazları**

Körfez'deki kriz bu kez hemen bir savaşa dönüşmedi. ABD emperyalizminin tüm çabalarına karşın BM'den askeri müdahale kararı çıkmadı. Ancak kabul edilemeyeceği daha başından belli olan son derece ağır yeni yaptırımlar dayatıldı Irak'a.

Irak, BM'in bu "ölümlerden ölüm beğenmek" anlamına gelen yaptırımlarına direniyor. Emperyalistler arasında başgösteren çatlakları da kullanarak, yaptırımların geri alınmasını, hiç değilse kabul edilebilir hale getirilmesini istiyor. Bu arada ABD'ye kafa tutmaktan ve savaşa hazır olduğunu beyan etmekten de geri durmuyor.

ABD emperyalizmine gelince. ABD, BM'in yaptırım kararını yeterli görmüyor. Bir yandan sürekli olarak Irak'a dönük askeri bir müdahalenin şart olduğunu propaganda ediyor. Bu yönde karar alması için BM'e baskı uygulamaya devam ediyor. Öte yandan ise yoğun biçimde yeni bir Körfez savaşına hazırlanıyor. Örneğin, Nimitz adlı uçak gemisinden sonra, Doğu Akdeniz'de konuşlandırılan Washington adlı savaş gemisi de Körfez'e yollandı. İncirlik'teki hummalı faaliyet tüm hızıyla sürüyor. Irak U-2 casus uçaklarını kendi hava sahasını ihlal etmesi halinde vuracağını açıklamıştı. Buna rağmen ABD inatla U-2 casus uçaklarını Irak hava sahasında uçurmaya devam ediyor.

Özetle Körfez'de gerilim giderek tırmanıyor. Krizin seyri her an değişebilir. ABD, BM kararı olmadan da Irak'a dönük bir müdahalede bulunabilir.

TC Amerikan emperyalizminin suç ortağıdır

Türkiye '91'deki krize daha başından itibaren bulaşmıştı. Aktif biçimde savaş kışkırtıcısı bir tutum içinde olmuş, ABD'nin bölgeye müdahalesine tam destek vermişti. Savaş sırasında ise, başta İncirlik olmak üzere, Türkiye'deki üsleri ABD'nin kullanımına sunmuştu. Böyle yaparak komşu bir ülkenin yakılıp-yıkılmasına ve yüzbinlerce Irak vatandaşının katledilmesine, aktif biçimde suç

ortaklığı yapmıştı. Daha sonra Irak'a uygulanan ambargoya da hararetle katılmış, petrol boru hattını başında kapatan ilk ülke olmuştu. Hizmette ve uşakça sadakatte sınır tanımayan bu tutumu emperyalistleri dahi şaşırtmıştı.

Ne var ki bu uşakça sadakatine karşın, Türk burjuvazisi lafla takdir edilmek dışında hiç bir şey elde etmedi. "Bir koyup yirmi kazanacak"tı güya. Hiçbir şey kazanamadığı gibi, çok şey de kaybetti. Savaş sonrası süreçlerde kayda değer bir rol bir yana, oluşan masalarda bir yer dahi edinemedi. Savaş öncesinde Türk burjuvazisinin Musul ve Kerkük'e dönük tarihsel heveslerini kışkırtan ABD, savaşın ertesinde tümüyle kendi vesayeti altında kukla bir Kürt devleti kurdu. Dahası, bu sözde Kürt devletini Saddam'dan korumak bahanesi ile, askeri olarak da bölgeye yerleşti. ABD'nin Irak'ın savaş gücünü kırarak yarattığı bu fiili durum, Kuzey'le Güney arasındaki sınırları ortadan kaldırdığı gibi, PKK'nın Güney'de de sağlam mevziler kurmasına zemin hazırladı. Türk devleti Kuzey Kürdistan'da zaten önemli açmazlar ve ağır problemlerle karşı karşıyaydı. Bu yeni gelişme onun açmazını daha da derinleştirdi, problemlerini daha da ağırlaştırdı.

Sömürgeci burjuvazi savaş sonrasında oluşan bu fiili durumundan hep rahatsız oldu ve sürekli biçimde bu rahatsızlığını dile getirdi. Kimi devlet yetkilileri ve politikacılar, özellikle de Ecevit, sürekli olarak Kürtlerin PKK ile oluşturulan boşluğun PKK'nın işine

yaradığını söylediler. ABD'nin vesayeti altında olsa bile, Güney Kürdistan'da kurulan federe bir Kürt devletinin Türkiye'nin aleyhine bir gelişme olduğunu ileri sürdüler. Bu kukla devleti tanımadıklarını belirttiler.

Türk burjuvazisinin özellikle Ecevit'in ağzından dile gelen bu propagandasının amacı, ABD'nin BM'ye uygulattığı Irak üzerindeki ambargonun kaldırmasını sağlamak, böylece kıyıcı Bağdat yönetiminin önünü açıp Kürt halkının ve bu arada PKK'nın üstüne salmanın koşullarını yaratmaktır. ABD, Irak yönetimine dönük tutumunda ısrar etti. Ambargoyu kaldırmadı. Türk devletinin çoğunlukla fiili durum yaratarak Irak yönetimi ile girdiği gizli ve açık kimi ilişkiler göz yummakla birlikte, onu Irak yönetiminden uzak durmak konusunda sürekli uyardı. Türk burjuvazisi ABD engelini aşamayacağını, ABD'den bağımsız tümüyle özgün bir Irak politikası geliştiremeyeceğini anlayınca farklı bir yola başvurdu.

Kuşkusuz ABD'nin bilgisi çerçevesinde ve onun izin verdiği sınırlar içinde Güney'e dönük ardı arkası kesilmeyen "sınır ötesi operasyon"lara başvurdu. Daha önce güvenmediği Güneyli işbirlikçilerle, yani Barzani ve Talabani ile ilişkiler kurdu ve geliştirdi. Güneyli işbirlikçilerin desteğinde '92'de Güney Kürdistan'ı işgal etti. '95'te bir kez daha Güney'e girdi. Türk devleti Güneyli işbirlikçileri kullanmayı başaramadı belki ama, giderek konumunu

güçlendirdi. ABD-İngiltere ve Güneyli işbirlikçilerle birlikte Güney'deki süreçlere müdahale konusunda söz sahibi olma hakkını elde etti. Bu arada Musul ve Kerkük'deki Türkmen'lerin de bu sürece katılmasını sağlayarak eline yeni bir kart geçirdi vb. vb.

Bu son iki etken bir yandan sömürgeci devletin Güney'e dahil saldırıları için bir meşruiyet zırhı olurken, öte yandan onun Musul ve Kerkük'e dönük iştahını arttırıcı bir rol oynadı. Türk devletini her geçen gün biraz daha Güney'deki süreçlerin içine çekti. Nitekim gelinen yerde Türk devleti tümüyle bölgedeki süreçlerin içine gömülmüştür. Yıllardır Kuzey'de sürdürülen kirli ve haksız savaş Güney'e de taşınmış, iyice batağa saplanılmıştır. O kadar ki, TC bugün işgalci bir güç olarak hala Güney'dedir ve artık istese de geri dönememektedir.

TC tam bir açmazın içindedir

Sömürgeci burjuvazinin/ve Ecevit'in sözde özgün Irak politikası ABD engeline takılmış, Saddam'ın önü açılamamıştır. Bağdat rejiminin bıraktığı boşluğu kendisi doldurmak zorunda kalmıştır. Gerçi ABD ve İsrail sömürgeci devleti desteklemektedirler. Güney'deki işgalci varlığına ses de çıkarmamaktadırlar. Fakat yine de Türk devleti rahat değil. Zira o daha büyük bir batağın içine sürüklendiğinin farkındadır. Türk devleti gerçekten de bugün tam bir açmazın içindedir.

ABD ile Irak arasında her an yeni bir Körfez savaşına dönüşme potansiyeli taşıyan kriz, tam da böylesi bir anda onu yeniden yakalamıştır.

ABD yıllardır kendisine sadakatle hizmet eden, bu sadakatini '91'deki Körfez krizi sırasında yeniden ve fazlasıyla kanıtlayan uşak ruhlu müttefikini bir kez daha kendi yarattığı bunalıma bulaştırmak istemekte, ona bu yönde yaygın baskı yapmaktadır.

Türk burjuvazisi ise karşı karşıya olduğu açmazın daha derinleşeceği korkusu içindedir. Öte yandan o, '91'deki Körfez krizinin anılarıyla yüklüdür. Yeniden aynı duruma düşmek istememektedir. Açıkçası Türk devleti bu defa Körfez'de başgösteren krize

doğrudan ve resmen bulaşmak yanlısı değil. Bu nedenle de ABD ile Irak arasındaki krizin diplomatik yollarla çözülmesini ve yeni bir Körfez savaşına dönüşmemesini arzulamakta, bu yönde çaba sarfetmektedir. İşbaşındaki hükümetin başbakanı M. Yılmaz ve yardımcısı Ecevit'in ABD ile Irak arasındaki krizin savaş noktasına gelmemesi yönü temennileri de bunun ifadesidirler.

Ne var ki Türk burjuvazisinin gücünün ve çabalarının Körfez krizinin bir savaşa dönüşmesini engellemeye yetmeyeceği açıktır. Dahası burjuvazi olası böylesi bir savaşa bulaşmaktan da kaçınamayacaktır. Zira hem Türkiye'de ve hem de bölgede karşı karşıya olduğu ağır sorunların neden olduğu çıkmazlar, onu olası bir yeni savaşa şu ya da bu düzeyde katılmaya adeta mahkum hale getirmiştir. Türk devletinin İsrail'le imzaladığı stratejik işbirliği anlaşması ise böyle davranmasını ayrıca zorunlu kılmaktadır.

Gerçek şudur; Türk devletinin bölgede ABD'den bağımsız bir politika izleme gücü de, şansı da yoktur. İzleyeceği en özgün politika dahi ABD'nin çıkarlarıyla uyumlu olmak zorundadır. Dolayısıyla Türk devleti ABD'nin baskılarına daha fazla direnemeyecektir. Kaldı ki direnememektedir de. TC bugün de BM'nin, demek oluyor ki ABD'nin Irak'a dönük yaptırımlarına aktif destek vermiştir. Amerikancı Türk generalleri bir kez daha Türkiye'yi ABD'nin bir savaş gemisi haline getirmişlerdir. ABD Irak'a dönük müdahale hazırlıklarının önemli bir bölümünü Türkiye'deki üsler üzerinden gerçekleştirilmektedir. Tüm gizleme çabalarına karşın İncirlik hava üssü yine ABD'nin hizmetine sunulmuştur. U-2 casus uçakları hergün İncirlik'ten havalanmaktadır. Ecevit sözde özgün Irak politikasını dile getiredursun, olası bir Körfez savaşında İncirlik üssünün tıpkı '91'deki gibi ABD'nin bölgeye dönük haydutça saldırıları için kullanılacağı kesindir.

Türk devleti emperyalizmin uşağı bir devlettir

Türk burjuvazisinin ve onun Ecevit türünden sözcülerinin Irak'a dönük sözde özgün politikaları gerçekte tümüyle bir ikiyüzlülüğten ibarettir. Onlar bir yandan "Irak'ın

toprak bütünlüğüne saygılı oldukları"nı, Irak'ın bağımsız ve egemen bir devlet olduğunu söylemekte, ama öte yandan ABD'nin saldırgan emperyalist politikalarına boyun eğmektedirler. ABD'nin Irak'a dayattığı ağır yaptırımların şahsında, ona suç ortaklığı yapmaktadırlar.

Dahası var. ABD'nin bölgedeki bu uşağı halihazırda Güney Kürdistan'ı işgal etmiş durumdadır. İşgal durumuna son vermeye de hiç mi hiç niyetli görünmemektedirler. Tam tersine, bugünkü kriz koşullarını da fırsat bilerek, işgali derinleştirmeye çalışıyorlar.

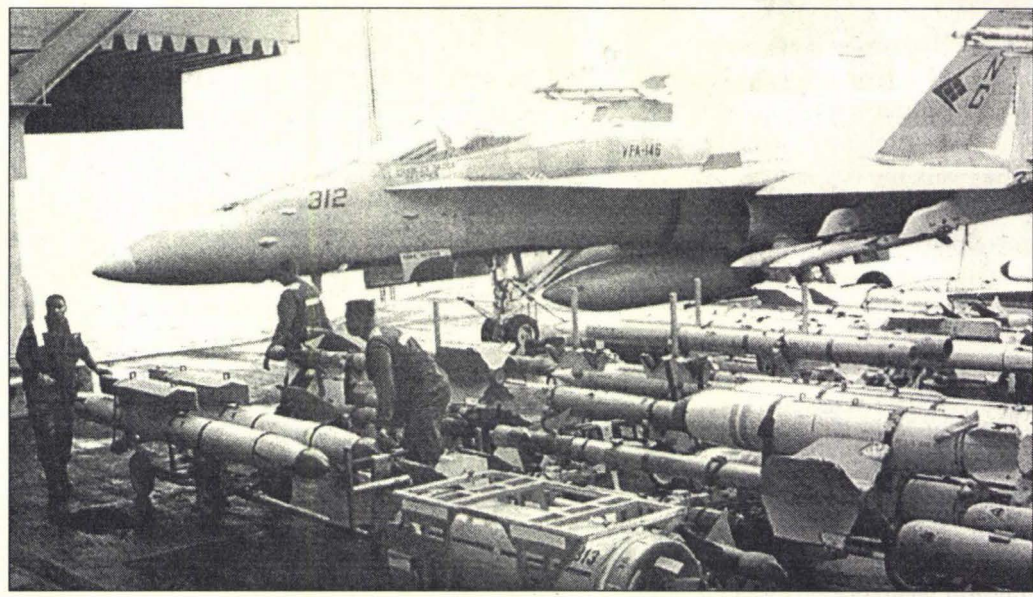
Sonuç olarak Türk burjuvazisi, olası bir savaştan kaçınamayacağını görmektedir. Tutumunu buna göre belirleyecektir. Örneğin bu kez '91'de düştüğü duruma düşmek istememektedir. ABD'den hizmetlerinin karşılığını talep edecektir.

Nedir ki bugün koşullar '91'dekinden pek çok bakımdan farklıdır. Irak halkı ABD'ye karşı yine onurlu bir tutum içindedir. Bölge halkları emperyalizmin, ABD-TC ve İsrail üçlüsünün haydutça saldırılarına direnecektir. Daha şimdiden bu saldırganlığı protesto etmektedirler, bu protestolar giderek büyüyecektir.

Türkiye'li komünistler Türkiye ve Ortadoğu halklarının başta ABD olmak üzere emperyalistlere, onun TC ve İsrail gibi bölgedeki işbirlikçilerine karşı onurlu mücadelelerinin yanında olacaklardır. Yılmadan, yorulmadan her platformda ve her vesileyle bölgeye dönük bu emperyalist saldırganlığı teşhir edeceklerdir. "Kahrolsun ABD-TC ve İsrail saldırgan ittifakı!", "Yaşasın Türkiye ve Ortadoğu halklarının özgürlük ve sosyalizm mücadelesi!" şiarları komünistlere yol gösterecektir.

Körfez'deki son krizin çok yönlü dinamikleri

Suudi Arabistan	261,5
Irak.....	112
Birleşik Arap Emirlikleri.....	97,8
Kuveyt.....	96,5
İran	93
Rusya ve eski Sovyet Cumhuriyetleri	65,5
OPEC üyesi diğer ülkeler	127,8
OPEC üyesi olmayan ülkeler	76,9
OECD üyesi ülkeler	105,8

Milyar Varil
Milyar Varil
Milyar Varil
Milyar Varil
Milyar Varil
Milyar Varil
Milyar Varil
Milyar Varil

Irak-ABD krizi tali denilebilecek faktörlerden soyutlanınca geriye bir tek neden kalmaktadır: Petrol! Basit ve mekanik bir karşılaştırma olayı tüm çıplaklığıyla ortaya koyabilir. Altın, Elmas, Bakır, Zümrüt, Kobalt vb., Zaire halkı için ne iseler, Petrol da Irak halkı için odur. Belçika ve Fransız sömürgeciliği, sıra ile, bu zenginlikleri gaspederek Avrupa'ya taşıdı ve dünya pazarlarında dev vurgunlar vurdu. Yine bu zenginliklerin kolay talanı için otuz yıl boyunca Mobuto gibi bir celladın diktatörlüğünü ayakta tuttular, var güçleriyle desteklediler. Kendi öz zenginliklerinden Zaire halkının bugüne kadar aldığı pay yalnızca katliam, zulüm, işkence, açlık ve sefalet oldu. Yani, bir bakıma Zaire halkı tarihi boyunca sahip olduğu uçsuz bucaksız yeraltı zenginliklerinin kurbanı oldu.

Irak ve petrol

Irak da petrol yüzünden benzer bir geleceğe mahkum edilmek istenmektedir. Çünkü Irak halkı bol miktarda petrole sahiptir ve petrol de dünya ekonomisinin canlı damarını oluşturmaktadır. Günümüz dünyasında enerji ihtiyacının % 40'ı petrolden sağlanmaktadır. Petrol ürünlerine olan talep düzenli olarak artmaktadır. Uluslararası Enerji Ajansı (EIA) 7 Kasım 1997 tarihli açıklamasında bu yılın son üç ayında petrol ürünleri talebinin % 3'lük bir artış göstereceğini ileri sürmektedir. EIA 1998 yılında da söz konusu talebin ortalama %2,5'lik bir artış kaydederek, gündelik 75,6 milyon varil tüketilmektedir. Bu yılki günlük ortalama tüketim 73,8 milyon

varildir. Mevcut veriler bu oranın önümüzdeki dönemde daha da artacağını göstermektedir.

Bu birkaç rakam bile kendi başına petrolün dünya ekonomisindeki yerini ve toplumsal yaşamdaki önemini özetlemeye yetmektedir. Geriye Irak'ın bu bağlamdaki konumunu özetlemek kalmaktadır. Petrol rezervlerine sahip ülkeler arasında, Irak, dünya sıralamasında ikinci yeri tutmaktadır.

Dünya petrol rezervlerini milyar varil olarak ülkelere göre dağılımı yukarıdaki gibidir. British Petroleum'un yayınladığı bu rakamlar mutlak bir değeri olmayan tahminlerdir. Yine de petrol rezervlerinin dünyadaki dağılımının kaba bir tablosunu oluşturmaktadırlar.

Bu sıralamanın da gösterdiği gibi Irak, petrol üretimi alanında dünya ekonomisi içinde kilit bir mevki tutmaktadır. Bu ülkenin bu objektif konumu, Körfez savaşının ve ABD ambargosunun esas nedenlerine de ışık tutmaktadır. Saddam rejiminin karakteri, Kuveyt'in işgali, bölge barışı vb., hepsi birer bahanedirler. Belirleyici olan neden, bu zenginliklerin kapitalist tekeller tarafından gaspını ve kullanımını kolaylaştırmaktır. Gerisi tali önemdedir.

Ortadoğu Petrolü ve emperyalizm

Yine bu rakamlar, daha genel anlamda bölgesel bir gerçeğe de ışık tutmaktadırlar. Ortadoğu'nun de derece önemli bir enerji rezervuarı olduğu ortadadır. Yukarıda yaptığımız Irak/Zaire benzetmesinin bir benzerini daha geniş ölçekte yapmak mümkündür. Afrika kıtasının zenginliklerini talan etmek için sömürgecilik kıtayı kılıcının

ucu ile böldü, suni devletler yarattı. Yani, sömürgecilik sonuçta Afrika halklarını bölüp yöneterek talanını sürdürmeyi başardı. Emperyalizm bu politikanın bir başka versiyonunu da Ortadoğu'da uyguladı. Böylece bu yöre halklarının zenginliklerine, yani petrolüne elkoymayı başardı. Örneğin Kuveyt'in tarihinden petrolü ve emperyalizme uşaklığı çıkarırsanız, geriye hemen hiç bir şey kalmaz. Ürdünlü Hüseyin'in emperyalizme uşaklığını bir kenara koyarsak, geriye ne taht ne de taç kalır. Suudi Arabistan Kralının bir Mobuto'da ne farkı var?

Irak halkının bugün maruz kaldığı savaş ve yaptırımlar emperyalizmin 20. yüzyılın başından beri Ortadoğu geneline uygulandığı ve özünde petrol yatan savaş politikasının sadece bir uzantısıdır. ABD deniz kuvvetlerinde görev yapan oramiral A. M. Gray, Mayıs 1990'da hazırladığı raporda açıkça şunları söylüyordu: **"Eğer ABD bir süper güç olarak kalmaya kararlı ise, dış pazarların ve sanayimizin ihtiyaç duyduğu enerji kaynaklarının kapılarını açık tutabilecek askeri kudretini korumak zorundadır."** Bunun raporu izleyen aylardaki yeni uygulaması Körfez'de görüldü.

Emperyalizmin Ortadoğu'da uyguladığı bu talan politikası bugüne kadar kayda değer engelle karşılaşmadı. Bölge halkları zenginliklerine sahip çıkamadılar, emperyalist hegemonyayı kıracak bir devrimci başarı sergileyemediler. Baas Hareketi, İran devrimi vb. çıkışlar, sonuçta geçici birer sancı olmaktan ileri gidemediler. Bölge halklarının emperyalist talana ve haydutluğa karşı direnişi Ortadoğu'da her zaman var olmuştur. Ancak bu direniş ve mücadele dinamiği hiç bir zaman yolunu da bulamamıştır. Her defasında iğrenç çıkarların potasına akıtılmış, küçük şeflerin elinde bir pazarlık kozuna dönüşmüş ve sonuçta kısırlaştırılmıştır.

Halkların gerçek özlemi

Bugünkü Irak/ABD krizinde, Arap halklarının emperyalist haydutluğa olan tepkisi önemli bir rol oynamakta. Bu tepkiden şu an için Saddam rejimi yararlanmaktadır. Arap halklarının ABD emperyalizmine karşı ifade ettikleri öfke, Saddam diktatörlüğü için bir koz, dahası mükemmel bir müttefiğe dönüşmektedir. Kuveyt yöneticileri gibi ABD emperyalizminin vesikalı uşakları dahi, kitlelerin bu tavrı karşısında, ABD'nin askeri seçeneğine açıktan karşı olduklarını söylemekte, Irak halkını kardeş ilan etmektedirler. Buna rağmen krizin ilerleyiş sürecinde, yöneliminde ve çözüm seçeneklerinin belirlenmesinde, kitlelerin rolü pasif

kalmaktadır. Onlar gelişmelerin aktif birer aktörü olmanın olanaklarından ve araçlarından bugün için yoksundurlar. Onun için emperyalist haydutluğa karşı tepkileri, Saddam diktatörlüğüne bir desteğe indirgenerek kullanılmaktadır. Oysa Arap halklarının ABD politikasına karşı ifade ettikleri bu konjonktürel tepkinin özünde, kendi geleceklerini kendileri belirleme, ulusal onurlarını koruma, ulusal zenginliklerine sahip çıkma vb. istem ve özelemleri yatmaktadır.

Geçen sayımızda Saddam rejiminin bunalımı nasıl gündeme getirdiğini ele almış ve bu inisiyatifin Irak'ın meşru ve doğal bir hakkı olduğunu vurgulamıştık. Aynı şekilde, Irak'ın içinde bulunduğu objektif durumun, Irak yönetimine ABD emperyalizmi ile yeni bir kriz başlatmaktan başka seçenek bırakmadığını da belirtmiştik. Irak'ın bu doğal hakkını kullanmasında Arap halklarının tavrı Irak yönetimine cesaret vermiştir. Bu destek Saddam'ı ABD emperyalizminin küstahlığına karşı gür konuşmaya, belli bir ölçüye kadar da olsa kararlı davranmaya itmiştir. Arap dünyasında Irak halkına destek dinamiği krizin patlak vermesinden sonra yükselmeye başlamıştır.

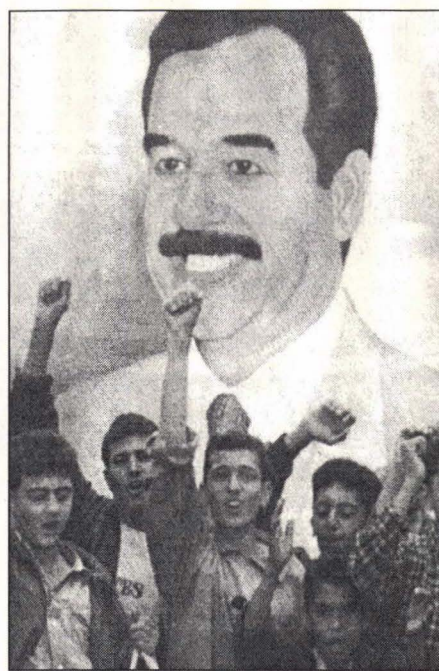
Emperyalist rekabetin krizdeki rolü

Bununla birlikte, krizin dinamikleri, gerçekte Irak yönetiminin iradesinin ifadesinden ve Arap halklarının ABD emperyalizmine olan tepkisinin patlamasından önce oluştu. Bu dinamikler 1991 yılından bu yana zorla

bastırılan ve sonuçta kabarmaktan başka bir yol bulamayan Irak petrolüne yönelik iştahlardır. Irak'a petrol ihraç etme yasağının konulduğu tarihten bu yana doğan üretim açığını kapatmak için işletmedeki dünya petrol rezervlerinin yaklaşık hepsi tam kapasite çalışmaktadırlar. Suudi Arabistan petrol bakanı Ali Ben İbrahim El Nouaimi, **"OPEC üyesi (11 ülke) olan ve olmayan tüm petrol**

üreticisi ülkeler üretimlerinin azami düzeyinde, doruğunda bulunuyorlar" diyerek bu gerçeği doğrulamaktadır. Ancak talep buna rağmen sürekli yükselmektedir. Dünyada bugünkü günlük toplam petrol üretimi 25,03 milyon varildir. 26 Kasım 1997 günü OPEC'in Cakarta'da (Endonezya) yapılacak olan zirve toplantısında, muhtemelen üretimin daha da yükseltilmesi kararlaştırılacaktır.

Her sektörde olduğu gibi petrol konusunda da, üretimin talebi ucu ucuna karşıladığı ve üretim kapasitesinin yükseltme olanaklarının sınırlı olduğu koşullarda, üretimin normal olarak yükselmesi gerekir.

Ancak Irak'a konan yasak yüzünden petrol fiyatları ile fazla oynanamıyor. Fiyatları kimileri yukarı çekmek istiyor, kimileri aşağı. Ama bir türlü sorun gündeme getirilemiyor. Bu hassasiyet Irak'ın bu pazardaki konumundan ve yürürlükteki yaptırımlardan kaynaklanmaktadır. Başta Suudi Arabistan olmak üzere petrol üreticisi ülkelerinin fiyatları artırma girişimi, otomatik olarak Irak ambargosunu tartışmaya açacak ve kaldırılmasını gündeme getirecektir. Diğer taraftan, fiyatları artırma girişimine karşı petrol tekelleri, serbest rekabet yasalarının ruhuna aykırıdır diyerek Irak'a yönelik ABD yasaklarını çiğnemeye kalkacaklardır.

Irak'a karşı uygulanan ambargodan bugüne kadar en çok yararlanan Suudi Arabistan oldu. Suudi Arabistan 1990'da günlük 5 milyon varil olan üretimini, ambargo ile birlikte 8 milyona çıkarttı. Irak'ın 3,2 milyon varil olan kotasını nerdeyse tek başına Suudi Arabistan üstlendi.

Petrol piyasasına hakim olan bu statüko, petrol tekellerinin de hareket alanını daraltmaktadır. Günümüzde üretimin maliyetini düşürmek bahanesiyle ekonomik yaşamın her alanında sistematik olarak kısıntılara gidilmektedir. Emeğin ücretinin düşürülmesi ve sosyal kazanımların törpülenmesinden sonra akla gelen ilk şey, hammadde fiyatlarını düşürmek olmaktadır. Sayısız hammaddenin fiyatları düzenli olarak aşağı çekilirken, petrol alım fiyatları görece bir sabitlik izlemektedirler. Bu sabitlik ise Irak'a konan yasağın neden olduğu arz ve talep arasındaki marjın zayıflığından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle petrol tekelleri tüketim fiyatlarını sürekli yükselterek tek taraflı vurgun vurmak zorunda kalıyorlar.

Irak petrolünün dünya pazarında bu kadar önemli bir yer işgal etmesinin bir başka nedeni daha var. Irak petrolü, savaşın açtığı tahribata rağmen caydırıcı bir altyapı yatırımı gerektirmeyecek kadar kullanıma hazır durumdadır. Üstelik ulaşım son derece elverişli bir mekanda bulunmaktadır. Oysa örneğin, zengin rezervleri olduğu açığa çıkan İran petrolü, uzun vadeli bir yatırım ve karmaşık bir ulaşım sorunu

yaratmaktadır. Bu nedenle nereden bakarsanız bakın, Irak petrolü emperyalist petrol tekelleri için ivedi ve muazzam bir artı değer gaspı ile eşanlamlıdır.

Diğer taraftan, ABD emperyalizminin estirdiği terör karşısında 'illegal' faaliyet yürütmek zorunda kalan bazı petrol tekellerinin Irak'la görüşmeleri ileri bir düzeye vardırırları anlaşılmaktadır. Bazıları oyunu kısmen açık oynuyorlar. Örneğin, bir Rus konsorsiyumunun, Batı Kurnah yöresi petrollerini işletmek için geçen Mart ayında Irak yönetimi ile açıktan pazarlıklara başladığı bilinmektedir. Aynı şekilde, Çin şirketi China National Petroleum Corp (CNPC), geçen Haziran ayında El Ahdad kuyularını işletmek için Irak'a resmen başvuruda bulundu ve görüşmeleri başlattı. Kolay anlaşılır nedenlerden dolayı illegaliteye büyük bir özen gösteren daha çok Fransız emperyalizmi ve onun tekelleridir. Tüm yalanlamalara rağmen Fransız tekeli ELF'in Mecnun havzasını, Total'in ise Nahr Omar havzasını işletme hakkını alma noktasında oldukları iddia edilmektedir. Kısacası, son krizin deşifre ettiği bilgilere göre, hemen tüm petrol tekellerinin Bağdat'ta temas büroları açılmıştır. Bazı pazarlıklar şimdiden sonuçlanma aşamasına varmış bulunuyor. Yani emperyalist petrol tekelleri tetikte bekliyorlar.

Emperyalist güçlerin ve kapitalist tekellerin Irak pazarında bu şekilde mevzilenmeleri, birbirlerini ilk fırsatta sollamak için pusuya yatmaları, Irak yönetiminin bilinen bunalımı başlatmasının objektif ortamını yarattı. Emperyalistler ve tekeller arası rekabet, dört bir yandan kabaran iştahlar, Irak üzerindeki ABD ambargosunun ve yaptırımlarının ince damarını açığa vurdu. Irak yönetimi ise emperyalistler arası rekabetin bu kadar kızışmış olmasının oluşturduğu ortamdan, bu rekabetin hassaslaştırdığı dengelerden yararlanarak, ABD'nin dayatmalarından kurtulmaya, ya da en azından yaptırımları hafifletmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla, emperyalist güçler arasındaki çıkar savaşı ve rekabet yeni Irak/ABD krizinin patlak vermesindeki temel dinamiklerden ötekidir.

Dünyada "Yeni Düzen" ve Ortadoğu

ABD demokrasisi ya da tekellerin diktatörlüğü

Son kriz üzerine gözlemler

Irak'ın inisiyatifi sonucu patlak veren kriz, alışılmışın tam tersine, ABD emperyalizmi için, deyim yerinde ise, bir arap saçına dönüştü. Körfez savaşından bu yana yaşanan kriz örnekleri hatırlanırsa ABD emperyalizmi ordusunu her defasında büyük bir hız ve hisimla saldırıya geçiriyordu. Bu defa yaklaşım değişik, gelişmeler de farklı bir yörengede ilerlemektedirler.

Bu durum subjektif faktörlere indirgenerek açıklanabilecek nitelikte değildir. Yani, Saddam'ın kurnazlığı, deliliği, Clinton'un yufka yürekliliği, kararsızlığı kategorisindeki açıklama ve yorumların sorunun özü ile yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Kaba şiddet kullanımı dışında hiç bir şeye akli ermeyen emekli bir Fransız generali, yayınladığı makalede, *"Dünyanın en büyük demokrasisi iradesini küçük bir Arap diktatörüne dayatmakta zorluk çekmektedir"* diye hayıflanadursun, bu kriz çok farklı ve başka bir gerçeği, ABD'nin de iradesini aşan sorunları, ortaya çıkarmaktadır.

Olaylara hep at gözlüğü ile bakmaya alıştırmış, koşullandırılmış çevreler, kiralık kalemler, özellikle Amerika halkının küçümsenemeyecek bir kesimi, krizin bugüne kadar füze gücü ile neden sonuçlandırılmadığına şiddetle kızmaktadırlar. Güncel kriz, dün Irak'la yaşanan benzer krizler bilinen yöntemlerle çözümlendiler de bugün neden aynı yola başvurulmuyor, diye sorgulamaktadırlar. Bunlar zamanın akışını, tarihin ilerleyişini mekanik bir tekrardan ibaret görmektedirler. Irak-ABD krizine böyle bakanlar, tüm körlüklerine rağmen, somut bir veriden hareket etmektedirler. ABD dünyanın her bakımından en kudretli, en donanımlı devleti, dünyanın jandarması. Bir başka ülkenin en meşru, en doğal haklarını korumak için de olsa, böyle bir gücün iradesine ters düşmesini, hele hele ona meydan okumasını bir çılgınlık saymaktadırlar. Tıpkı, eskiden bir ilkokul öğrencisinin öğretmeninden korkması türünden, herkesin ABD önünde el pençe durmasını, uyulması gereken bir zorunlu evrensel muâşeret kaidesi saymaktadırlar.

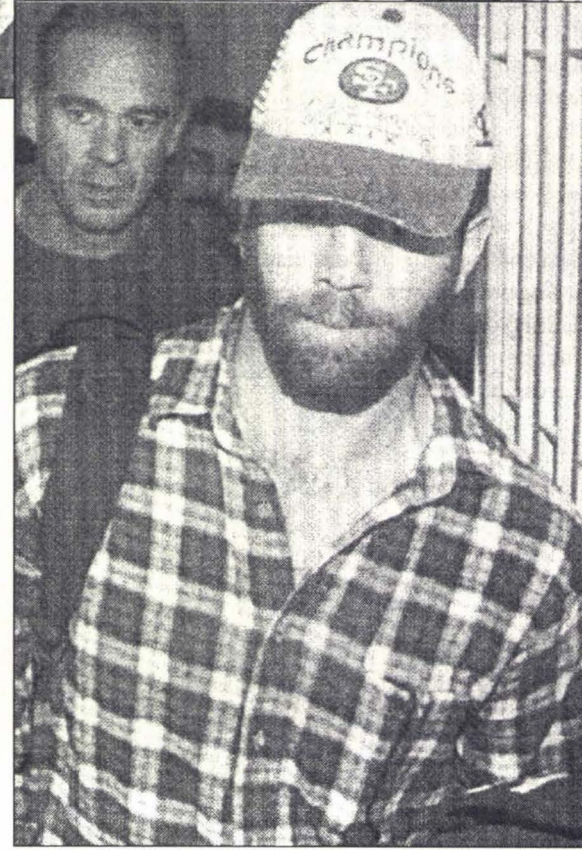
Uluslararası ilişkilere bu bakış tarzı, ABD'ye, yer yer gayri ihtiyari, atfedilen bu rol ve önem, onyılları kapsayan bir sürecin ürünüdür. "Özgür Dünya"nın önderi sıfatıyla ABD'nin uluslararası bağlamda oynadığı karşı-devrimci rol, ikiyüzlü ama güçlü bir propaganda eşliğinde kutsandı. Soğuk savaş ABD'nin kutsanan bu rolüne endeksli olarak onun çıkarları doğrultusunda sonuçlandı. Şimdi ise tarih sonuçlardan hareketle yazılmaya, yorumlanmaya

çalışılmaktadır. ABD'nin hezimetleri özenle hasıraltı edilerek hep başarıları abartılmaktadır. Vietnam savaşının tarihine karşı benzer bir hassasiyetin varlığı söz konusu değildir. "Özgür Dünya"nın önderinin Vietnam serüveni yok sayılmaktadır. Bu ülkenin her metrekaresine tonlarca mermi ve bomba yağdırmasına rağmen, sonuçta diz çökmek zorunda kalan ve kurtuluşu kaçmakta bulan sanki ABD emperyalizmi değil de kimliği meçhul bir başkası.

Bu ideolojik zehirin, bu ikiyüzlü propagandanın ilk muhatabı doğal olarak Amerikan kamuoyu, Amerikan halkı olmakla birlikte, izleri dünyanın dört bir yanında mevcuttur. Amerika halkı, önemli ölçüde, ABD emperyalizminin, ABD tekellerinin çıkarlarının, ne pahasına olursa olsun, savunulması ve korunması doğrultusunda, adeta uyuşturulmuş ve koşullandırılmıştır. Bu ülkedeki iletişim organlarının kazandığı tekelleşme düzeyi, toplumun koşullandırılmasını ve yönlendirilmesini görülmemiş ölçüde kolaylaştırmaktadır. İstisnalar hariç, her televizyon kanalı, her yazılı ya da sözlü basın organı, sonuçta, şu veya bu tekelin organik bir kolu, propagandacısı ve reklamcısı konumundadır. Basın ve yayın organlarını ilk fırsatta ele geçiren tekeller, genellikle hep silah tekelleri olmaktadır. ABD'de uç düzeyde seyreden yayın/silah ilişkisinin benzerlerine tüm öteki emperyalist ülkelerde de rastlanmaktadır.

Özellikle Körfez savaşının arifesinde ve savaş izleyen dönemde bu yayın/silah koalisyonu mükemmel çalıştı. Amerikan halkı gözünde savaşı haklı kılmak, meşru ve kaçınılmaz göstermek için bin bir dereden su getirildi. Değişik televizyon kanalları Saddam'ı şeytanlaştırmak için birbirleriyle yalan söylemekte, iftirada, kara çalmakta, uydurmakta Amerikan vatandaşlarının en geri, en kaba duygularına seslenmekte yarıştılar. Amerika'nın ikinci büyük silah tekeli General Electric'in televizyon kanalı NBC spikerinin, 13 Ağustos 1990 günü, Turgut Özal'a canlı yayında sorduğu şu soru, ABD basınının savaş karşısındaki tavrının sade bir özetini oluşturmaktadır: *"Sizce Saddam Hüseyin bir deli midir yoksa modern bir Hitler mi?"*

Silah ve petrol tekelleri, aynı seçmen bu şekilde hazırlanan, koşullandırılan

Amerikan kamuoyu savaşın sonuçlanmasından sonra bir başka taarruza maruz kaldı. Bu kez de sonuçlardan hareketle Körfez savaşını haklı gösterme çabası. ABD ordusunun fazla insan kaybı vermemiş olması ön plana çıkarılarak, *"can kaybı vermeden savaşmanın", "havadan cerrahi vuruşlarla düşmanı imha etmenin olanakları", "temiz savaş"* yürütmenin mümkün olduğu iddia edildi. ABD askerlerinin meziyetleri övüldü, Amerikan silah sanayisinin mahareti kutsandı. Ve ardından da savaşın ganimetleri sıralandı: ABD'nin dünya jandarmalığını bir kez daha kanıtlandığını, petrol kaynaklarının garantiye alındığını, başlangıçta saptanan tüm hedeflere zayıt verilmeden ulaşıldığı vs.

Demokratik tartışma ortamının olmadığı, farklı görüşlerin ifade edilemediği, tartışılmadığı, kamuoyunun bellibaşlı tekellerin çıkarlarına endeksli olarak oluşturulduğu ABD'de (*"dünyanın en büyük demokrasisinde"*!), insanlar dünyaya, sonuçta da kendi kendilerine bu şekilde yabancılaştırılmaktadırlar.

İşte bu toplumsal koşullandırmanın beklentilerine cevap vermek ve dolayısıyla seçmenlerin desteğini almak için, sıra ile George Bush ve Bill Clinton, başkanlık seçimlerinin arifesinde Irak'a füze yağdırtmayı bir geleneğe dönüştürdüler. Dolayısıyla, aynı seçmen yığınının, Irak'ın meşru da olsa en ufak

bir davranışı karşısında ezberlenmiş bir ders gibi savaş çıgıllıkları atmaları doğal bir davranış olmakta, bir "yurtseverlik" işareti sayılmaktadır.

Amerika'da, özellikle Irak konusunda, Kongre'nin başkanlıkla yüzyüze gelmesi, bu iki kurumun birbiriyle çelişmeleri, kamuoyunun ve seçmenlerin bu şekilde koşullandırılmış olmalarından kaynaklanmaktadır. Senatörler tıpkı milletvekilleri gibi küçük seçim hesaplarıyla sürekli yüzyüzedirler. Seçmenlerin nabzına şerbet dökmek, onların anlık ruh hallerini okşayan şiarlar atmak, kamuoyuna yaranmak, kısa vadede mevyesini veren bir yatırım olmaktadır. Oysa, Beyaz Saray için, ABD emperyalizminin dış politikası, ne kadar pragmatik de olsa, uluslararası gerçekleri, dengeleri, ittifakları, kısacası

yarını hesaba katarak saptanmak ve uygulanmak durumunda. Irak krizinde Kongre'nin hemen savaş istemesi ve Beyaz Saray'ın da sorunun sürüncemeye girmiş olmasından pek fazla rahatsız olmaması, bu iki farklı ihtiyaçtan doğmaktadır.

ABD emperyalizmi, geçici olarak Irak'ı iradesini politik ya da askeri yöntemlerle dayatmanın tüm olanaklarına sahiptir. Son yıllarda bunun olabilirlik derecesi fazlasıyla kanıtlandı. ABD'nin böyle bir seçeneği icra etmesinin önünde hali hazırda ne politik ne de askeri bir engel mevcuttur. Beyaz Saray Amerikan kamuoyunun baskısı altında böyle bir girişimde bulundu diyelim. Peki sonra ne olacak? Irak halkının ABD hegemonyasından ve yasaklarından bir an önce sıyrılmaya ne kadar kararlı olduğunu görüyoruz. Aynı kriz tekrar tekrar gündeme gelmeye adaydır, öyle olacağının objektif garantileri mevcut. Yani Irak halkı ülkesinin bir muz cumhuriyeti kategorisine sokulmasını reddediyor. ABD her altı ayda bir Irak'a karşı sefer düzenleyecek, her defasında da tereyağından sıyrılır kıl gibi işin içinden çıkacak ve tarih de böyle tekkerrür edip gidecek! Her şeyden önce bunun herhangi bir rasyonalitesi yok.

Irak/ABD krizinin kendisi aslında başlı başına fazla bir önem içermemektedir. ABD'nin bir askeri saldırının ardından ya da biraz sürüncemeden sonra ambargoyu hafifletmesi, yasakları sınırlaması, olayın bir dönem örtbas edilmesini kolaylaştıracaktır. Gerek Irak yönetiminin gerekse de ABD yönetiminin böyle bir uzlaşmaya yatkın oldukları tavırlarından açıkça anlaşılmaktadır. Uzlaşmanın sağlanması için, Saddam'ın Clinton'u Amerika kamuoyu önünde zor durumda bırakacak kadar ABD ile fazla dalga geçmemesi, biraz temkinli davranması, yeterli bir koşul olacaktır. Mevcut aşamada kriz bir onur koruma savaşına dönmüş durumda. Örneğin Pentagon, U-2 uçakları uçuşu, Saddam korktu, düşürmeye cesaret edemedi, diyor. Irak ise az daha düşürecek, yalnız biraz yüksekte uçtular, karşılığını veriyor. İkinci gün anlaşılıyor ki, ne Pentagon U-2'leri uçurmuş, ne de Saddam uçakları havada görmüş!

Ancak, bu bunalımın uluslararası bakımdan ve dünya politikası açısından ortaya çıkardığı gerçekler, sorunun esas ve önemli boyutu oluşturmaktadır. ABD emperyalizmi Ortadoğu politikasında fiilen yalnız bırakıldı. Irak krizi bu tavrın ifadesi için sadece bir vesile oluşturmaktadır. Ve bu ilk adım, ABD'nin dünya politikasına karşı bayrak açmanın ilk aşaması olarak algılanmalıdır. ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright, günlerdir Ortadoğu ülkelerini tek tek geziyor, ABD'nin en yeminli uşakları bile kendisine soğuk davranıyorlar.

ABD'nin memuru konumundaki Kuveyt Dışişleri Bakanı Şeyh Sabah Al Ahmad Al Sabah, 16 Kasım günü Mısır'da yaptığı bir açıklamada *"biz Irak'a karşı askeri bir operasyon düzenlenmesine karşıyız"* dedi. Oluşan bu anti-Amerikancı atmosferde kuşkusuz ki ABD küstahlığının büyük bir payı

mevcuttur. Bu tavrın özü ve içerdiği faktörler sadece ABD politikasıyla sınırlı da değildir. Genel bir rahatsızlığın tezahürüdür. ABD Dışişleri Bakanlığının üç numaralı sorumlusu Thomas Pickering, *"Irak krizinin sorumluluğunun kısmen Rusya ve Fransa'ya ait olduğunu"* açıktan vurgulamasının esas anlamı, yaşanan sıkıntıların ve rahatsızlığın, keskinleşen çelişkilerin ulaştığı düzeye işaret etmektir.

Önümüzdeki dönemde bu konuyu tekrar işlemek zorunda kalacağız. Irak krizinde çıkmaza giren sadece ABD emperyalizmi değildir. Onun şahsında, onun politikasına karşı yükselen tepkiler, ona karşı değişen ittifaklar vesilesiyle dünya düzeninin ince damarı açığa çıkmıştır. Yani, emperyalist güçler artık aleni bir biçimde birbirlerin kuyruklarına basmak zorunda kalıyorlar. Bu kapitalizmin çelişkilerinin hızla uzlaşmaz bir niteliğe büründüğünün, gerçek karakterinin ortaya çıktığının somut göstergesidir. Soruna bu açıdan bakıldığında Irak-ABD krizi bu süreci hızlandırıcı, kapitalist sistemin çelişkilerini keskinleştirici bir rol oynamıştır. Yeni bir saflaşmanın, yeni bir kamplaşmanın arifesinde bulunuyoruz. Emperyalist güçler arası ikiye bölünmüş ittifaklar, sahte dostluklar kapitalist rekabetin karşısında parça parça kırılıp dökülmektedirler. Kimin elinin kimin cebinde olduğu giderek açığa çıkmaktadır. Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac Vietnam'da yaptığı açıklamada, *"Fransa'nın Irak krizinde ABD'nin yanında yer aldığını"* belirtirken; Fransız Dışişleri Bakanı da *"henüz kesin tavır saptanmadığını"* söylüyor. Bu arada öğreniyorsunuz ki ELF ve TOTAL Irak'la anlaşma noktasına varmışlar bile.

Emperyalist savaşların faturasını işçi ve emekçiler ödüyor!

serdi. Devletin tüm kurum ve kuruluşlarını saran bu kokuşmuşluk açığa çıktıkça düzenin kitleler nezdindeki meşruiyeti büyük yaralar aldı. Sermaye bu durumu onarabilmek için Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini adeta kendine bir kalkan ve kaldıraç yapmaya çalıştı. Bunun yanında özellikle komşu Yunanistan'la geçmişten gelen düşmanlık tohumlarını sulayarak, çeşitli yapay savaş ve kriz durumları yaratarak dikkatleri dış sorunlara yöneltti. ABD ve İsrail'le yaptığı ittifaklardan aldığı güç ve cesaretle büyük oranda başarısız da olsa Güney Kürdistan'a sefer üzerine sefer düzenlendi. Dış politik arenada yaratılan bu krizlerle ve savaş ihtimalleriyle desteklenen havayı içerde birbiri ardına gelen zamlar, tensikatlar, sosyal güvenlik alanında yapılan saldırılar, kısacası sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar izledi.

Bugün, geçmişten beri tepeden tırnağa tabi olduğu IMF'nin yeni politikalarını yaşama geçirmeye başlamış olan sermaye devleti işçi emekçi kitleleri yeni saldırı paketlerine hazırlamaya çalışmaktadır. Büyük bir utanmazlıkla yapılan "fedakarlık" çağrıları, "Bu kış zor geçecek" türünden açıklamalar bu hazırlığın bariz emareleri olarak algılanmalıdır. Sermaye devleti ABD ile Irak arasında patlayan son krizden de bu doğrultuda yararlanacaktır. Bugünden yapılan açıklamalarla açıktan desteğini çok fazla telaffuz etmese bile ABD için askeri üs olma görevine bir kez daha hazırlanmaktadır. Sıcak savaş ihtimali gerçekleştiğinde ABD'nin yanında aktif bir rol oynayacağı ve bu savaş halini bahane ederek sınıfa ve muhaliflerine yoğun saldırılar düzenleyeceği ise bugünden açıktır.

Sermaye devletinin biz işçi ve emekçilerin hiç bir çıkarı bulunmadığı, hedefinde Ortadoğu'nun kardeş halklarının olduğu bir savaşa/savaş politikasına ortak etmesine izin verecek miyiz? Bizim gibi emek güçlerini satarak yaşayan Irak'lı sınıf kardeşlerimizin ambargo ve olası bir savaşla kırdırılmasına izin verecek miyiz? Onlar dün Körfez savaşı sırasında bugün ise ambargo süresince açlıkla ve hastalıklarla boğuşurken, bizlerin burada bu savaşın faturasını zamlarla, vergilerle, tensikatlarla kısacası sömürü dişilerinin altında daha çok sıkışarak ödediğimizi unutacak mıyız?

O halde yapacağımız, patronlarımızın dolaysız tarafı olduğu bu emperyalist oyunu bozmaktır. Bir kez daha bir insanlık suçuna susarak ortak olmamaktır. Dışarda Ortadoğu'lu sınıf kardeşlerimizi, içerdeyse dolaysız olarak biz işçi ve emekçileri hedefleyen bir savaş ortamına karşı yükselteceğimiz mücadeleyle sorumluluğumuzu yerine getirmeliyiz.

Aksi halde kaybeden ve acılar çeken Irak'lı sınıf kardeşlerimiz ve biz Türkiye'li işçi ve emekçiler olacaktır.

**Kahrolsun Emperyalist Haydutluk!
Yaşasın İşçilerin Birliği,
Halkların Kardeşliği!**

Türk sermaye devleti emperyalist sistemin dolaysız çıkarları için Irak'ta yaşayan emekçi kitleleri açlık ve sefalet içerisinde yaşamaya mahkum eden ekonomik ambargoya başından itibaren tam desteğini sundu. Körfez savaşı sırasında Irak'ı enerji kaynaklarından sanayisine kadar yerle bir eden askeri işgal hareketinin en hararetli şakşakısı, taraftarı ve kışkırtıcısı oldu. Yine Türkiye topraklarını askeri bir üs olarak ABD'nin kullanımına sokarak emperyalist sisteme uşaklığını ve sadakatini fazlasıyla kanıtlamış oldu.

Türk devletinin körfez savaşı sırasında izlediği tutum yalnızca dış politikada değil, içe dönük de en iğrenç tarzda kullanıldı. Gündem Körfez savaşına kilitlenerek iç sorunların üzeri örtüldü. Bu sayesinde sınıf mücadelesi alanında yeni manevra ve hareket alanları kazandı. "Savaş hali" demagogisinin yarattığı meşrulukla bu alanları başarıyla kullandı. Kriz, sermaye devletine zamlardan vergileri artırmaya, grevleri yasaklamaktan sol basını susturmaya kadar birçok imkanı sunuyordu çünkü.

Ancak hesap çarşıya uymadı ve Körfez savaşı sırasında izlenen politika sermaye devletine yüklü bir ekonomik faturaya mal oldu. Her zaman olduğu gibi bu maceranın faturası da işçi ve emekçilerin önüne sürüldü. "Bir koyup üç alacağız" demagogileri ile aktif bir tarzda taraf oldukları savaş politikasının maliyeti bahane edilerek ardı ardına zamlar yağdırıldı. İşçi sınıfının toplu iş sözleşmeleri ile aldığı kısmi haklar gaspedildi. Yetmedi... Zamlar gittikçe çoğalan bir ivmeyle sürdü. Ardından ise tensikat saldırısı başladı. Körfez Krizi'nden hemen sonraki dönemde bu silah 200 bine yakın işçiyi vurdu. Kısaca söylemek gerekirse ABD ile Irak arasında süren anlaşmazlıkların Türkiye hesabına düşen faturasını büyük oranda işçi sınıfı ve emekçiler ödedi.

O günlerden günümüze gelindiğinde ise sermaye devletinin iç sorunlarının daha çetrefilli bir hale geldiğinin kolayından söyleyebiliriz. İktisadi ve sosyal bunalım ortamının yanısıra Susurluk ve onu izleyen

KESK'in eylem takvimi başladı

ZAFER DİRENEN EMEKÇİNİN OLACAK!

KESK'in eylem takvimi başladı. Daha ilk eylemlerin havası alandaki biriken potansiyeli ve hareketin yeniden yükselme eğilimini ortaya koymaya yeterli işareti veriyor.

KESK'te bu takvimin nasıl ortaya çıktığı biliniyor. Başkanlar kurulu toplantısı tabanın eylem istemini dile getirmişti. Yani tabanın istek ve dayatmasıyla girilen bir eylem sürecidir söz konusu olan. Bu gerçek, aynı zamanda bir başka soruna da işaret ediyor. Eylemlerin organizasyonu, hayata geçirilmesi ve yükseltilmesi konusunda, KESK ve bağlı sendikaların başındaki "taze" bürokratlar yine birşey yapmayacaktır. Yine iş tabana, şubelerde ve işyerlerindeki öncü kamu çalışanlarına düşmektedir.

"Bu her halukarda böyle değil midir?" diye sorulabilir. Evet, her zaman, sınıf sendikalarında da eylemlerin organizasyonu vb. tabanda, öncü çalışanların taban örgütlülüklerinde olur, olmalıdır. Bu konuda sınıf sendikacılığı ile sarı sendikacılık (şimdi ona "sınıf ve kitle" sendikacılığı diyorlar) arasındaki fark, kitlenin önünü açmak veya tıkmak tutumunda ortaya çıkıyor. Sarı sendikacılığın sisteme hizmeti, engellenemeyen mücadeleyi pasifize ederek kitleleri sisteme bağlamaktır. Pratik platformunu yasallıkta, ideolojik platformunu da reformizmde bulur.

Oysa Türkiye gibi emekçinin her eyleminin suç sayıldığı yasalarla yönetilen bir ülkede, bir emekçi örgütünün yasalcılığı savunması açık bir ihanettir. Karşı tarafa, bu yasaların sahibi sermaye sınıfına hizmettir. Bu düzende ücretli-emekçiler için tek doğru

mücadele yolu, haklılık ve meşruluk olabilir. Emekçi gücünü onu kırmak için düzenlenmiş yasalardan değil, haklılığından, meşruluğundan ve örgütlülüğünden alır.

Kaldı ki, kamu çalışanlarının '90'lı yılların başından bu yana mücadelesinin merkezine oturttukları "grevli TİS'li sendika hakkı" talebi, tam da yasalarla mücadeleyi, bu konudaki yasaları değiştirme mücadelesini ifade ediyor. Ki bu, sorunun sadece bir ve düzen içinde çözülebilir kısmıdır. Oysa kamu çalışanları da tüm ücretli emekçiler gibi bu soygun ve sömürü düzeninin, bu çete devletin yıkılıp emek-gücünün gerçek değerini bulacağı sosyalist bir toplum kurulmasını isteme hakkına sahiptir. Bu uğurdaki mücadele de son derece haklı ve meşrudur. Zaten istemektedirler de. '90'lı yıllarda, sendikal hak talebinin yanı sıra, hareketin en temel sloganı "Ücretli kölelik düzenine son!"dur. Şimdilerde; "Üreten biz yöneten de biz olacağız!", "Çeteler değil, üretkenler yönetsin!" versiyonlarıyla öne çıkartılan da farklı birşey ifade etmiyor. Her ne kadar sloganın sahipleri bununla farklı bir düzeni (sosyalizmi) değil, düzenin biraz düzeltilmesini anlasalar da.

Daha ilk eylemlerle kendini gösteren hareketteki yükselme eğilimi geçen dönem çeşitli nedenlerle karşılanamayan temel bir ihtiyaca yeniden dikkat çekmeyi de gerektiriyor. Sınıf dayanışması yakıcı sorunundan söz ediyoruz. Bu '90'lı yılların başlarında hem işçi hem memur hareketinin en gözde sloganı haline gelen; "İşçi memur elele genel greve!" şiarında

ifadesini bulmuştu. Genel grev bir yana, iki hareketin yerel konularda bile buluşması sendika bürokrasisinin ustalığıyla engellendi. Sendikalardan böylece umudunu kesen emekçiler merkezi bazı illerde (İstanbul, İzmir gibi) şubeler platformu üzerinden bir kanal açmaya çalıştı. Birkaç yıl da böyle sürüncemede kalan birlik talebi, salt iki kanalın birliği olarak bile değil, her kanalın kendi içinde birliğini bile sağlayamadan söndü. Sınıf hareketi her iki kanalda da geri çekilerek durgunluk içerisine girdi.

Bugün kamu çalışanları, başlattıkları eylem takviminin işçi hareketinin ısrarlı direnişleriyle, sınıfın dinamik kesimlerinin eylemleriyle buluşması için derhal iletişime geçmek, sınıf dayanışması için adım atmak durumundadır. İşçi hareketi gerek kendi içinde gerekse de kamu çalışanları hareketine karşı bu yönlü bir eğilime ve niyete sahip olduğunu kanıtıyor. Bu konuda ilk ciddi adım (sonucu ne olursa olsun) İstanbul'da sürmekte olan 4 direnişten üçü (Tibset-Reslan-Brandi) tarafından geçtiğimiz hafta atılmıştı.

Şimdi görev aynı zamanda öncü kamu çalışanlarına düşüyor. Bu eylem döneminde somut adım atarak toplu direniş ziyaretleri yapılmalı, kamu çalışanlarının eylemlerine, mitinglerine sınıftan en geniş ve etkin katılımı almak için çeşitli girişimlerde bulunulmalıdır.

Sınıf devrimcileri, her iki alanda da sınıf dayanışmasını örnek ve hareketi yükseltmek için olağan dönemlerdekinden çok daha fazla inisiyatif, çok daha fazla çaba göstermek durumundadırlar.

EMEKÇİLER ALANLARA ÇIKIYOR!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)'nin belirlediği ve 11 Aralık'tan sonra iş bırakmalarla devam edecek olan eylem takvimi 15 Kasım Cumartesi günü 11 ilde oturma eylemi ile başladı.

İstanbul Kadıköy İskele Meydanı'nda saat 13:00'te başlayan eyleme yaklaşık 1000'e yakın kamu emekçisi katıldı. Eylem "4030 zam istemiyoruz", "Çetelere değil emekçiye bütçe", "Söz yetki karar çalışanlara" sloganlarıyla başladı. Daha sonra oturma eylemine geçildi. 4030'luk zamlar, çeteler ve susurluk alkışlarla protesto edildi. "Emekçiye saldırı bütçesine hayır!", "İMF reçetelerine hayır!", "Çetelere değil eğitime bütçe!", "İşçi memur elele genel greve!", "Genel grev silahını kuşanalım!" dövizlerinin taşındığı eylemde söz alan Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Aladdin Dinçer, KESK'in tanınması için ülke genelinde eylem yaptıklarını, buradaki insanların onbinlerce insanı temsil ettiğini belirterek,

"Onları uyarıyoruz, bu sese kulak versinler. Emekçinin ateşi bu kış ısıtarak geçirecek. Karakış emekçiye değil, hükümete sert geçecek" dedi. Daha sonra sermayenin emekçilere saldırı paketi açıldı. Paketin içinden "Özelleştirme, Dünya Bankası, çeteler, IMF, işsizlik, emperyalizm" çıktı. Paket "İşçi memur elele genel greve!", "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!", "Yaşasın iş emekçiye özgürlük mücadelemiz!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Çeteler halka hesap verecek!" sloganlarıyla protesto edildi. Sermayenin paketinin ardından emekçinin paketinden ise "barış, parasız eğitim-parasız sağlık, demokratik Türkiye, söz yetki karar çalışanlara, grev ve toplu sözleşme, devlet güdümlü sendikaya hayır" talepleri çıktı.

Daha sonra KESK adına açıklama yapmak için KESK Başkanı Siyami Erdem söz aldı. Türkiye'de milyonlarca insanın ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

hukuk devleti olduğunu söyledikleri ülkede faili meçhullerin, çetelerin açığa çıkartılmadığını, sosyal devletin var olduğu iddia edilen ülkede milyonlarca çocuğun kalitesiz eğitime mahkum edildiğini, hastanelerde insanların rehin kaldığı, emeklilik yaşının yüksetilmesiyle mezarda emekliliğin dayatıldığını, SSK'nın ve diğer kamu kuruluşlarının özelleştirilmeye çalışıldığını belirten Siyami Erdem, "Biz IMF direktifleriyle hazırlanan, kamu çalışanlarına reva görülen 4030'luk zammı reddediyoruz. Barışın, kardeşliği emeğin egemen olduğu bir Türkiye istiyoruz. Bunun için de toplu sözleşme istiyoruz. Biz fedakarlık yapmayacağız, fedakarlığı milli gelirin %55'ini hortumlayan bir avuç azınlık yapsın" dedi.

Yaklaşık bir saat süren eylem Siyami Erdem'in konuşmasından sonra dağıldı.

S. Y. Kızıl Bayrak / İSTANBUL

Alanlardan... Alanlardan...

15 Kasım günü, KESK'e bağlı sendikalar Konak Hasan Tahsin Anıtı önünde saat 13.00'te önce basın açıklaması, daha sonra oturma eylemi yaptı. Yaklaşık 1200 kişilik kitlenin katıldığı eylemde, kamu çalışanları Sümerbank önünde toplanıp, slogan atarak Konak Meydanı'na yürüdü. "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "İşçi memur elele genel greve!", "Yılın yok direniş var!" sloganlarıyla Hasan Tahsin Anıtı önüne gelindi.

Kamu çalışanlarına yapılan komik zammın teşhir edildiği basın açıklamasında, ayrıca SET işçilerinin direnişi ve haklılığı belirtildi. Bu sırada "Yaşasın sınıf dayanışması!" "SET-TEDAŞ işçisi yalnız değildir!", "İşçi memur elele genel greve!" sloganları atıldı. SET işçileri de "Yaşasın sınıf dayanışması!", "SET işçisi yalnız değildir" vb. dövizler ile eyleme katılmışlardı. Açıklama yapıldıktan sonra oturma eylemine geçildi. Saat 13.30'da eylem sona erdi.

S. Y. Kızıl Bayrak / İZMİR

KESK Adana Şubeler Platformu, eylem takvimi doğrultusunda 15 Kasım'da, Adana'nın göbeğinde bulunan İnönü Parkı'nda oturma eylemi yaptı. Eylem, 15 Kasım Cumartesi günü saat 13.00'de başladı.

KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü B.T.S Adana Şube Başkanı Abdullah Yıldız yaptığı açıklamada, emekçilere saldırının özelleştirme, taşeronlaştırma, işten atma ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi biçiminde sürdüğü belirtti. Okunan metinde son olarak şunlar söylendi; "Hükümet konfederasyonumuzu ve taleplerimizi kabul edinceye kadar eylem ve etkinliklerimizi yükselterek sürdüreceğiz."

"Grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasası istemiyoruz!" yazılı pankartla eylemi sürdüren yaklaşık 350 kamu çalışanı; "Sendika değil toplu sözleşme!", "Söz yetki karar çalışanlara!", "İşçi memur elele genel greve!", "Memuruz haklıyız kazanacağız!" ve "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını gür bir şekilde attı.

Eylemde bir kamu çalışanının, Nazım Hikmet'in "Borçlusun" adlı şiirini okuması coşkuyla alkışlandı. Oturma eylemine Emekli-Sen'lilerin kızıl karantillerle destek vermesi ayrıca bir coşku yarattı. Ayrıca eylemde dikkat çekici bir olay yaşandı. Aynı Cumartesi kendi eylemlerini gerçekleştiren Adana Cumartesi Anneleri, toplu halde kamu çalışanlarının oturma eylemine desteğe gelmişlerdi. Ancak, bu anlamlı desteğe garip bir yanıt verildi. Cumartesi Anaları adına bir konuşma yapmak isteyen bir anaya söz hakkı verilmeydi.

Kamu emekçilerinin oturma eylemi gelişecek olan eylemlere katılım ve destek çağrısıyla son buldu. Eylem takvimine göre, sırada tüm sendikaların da katılacağı 28 Kasım tarihli bir miting var.

S. Y. Kızıl Bayrak / ADANA

Anadol-D hükümetinin 4030'luk zam artışına karşı, KESK'in belirlediği eylem takviminin ilk ayağı olarak bütün illerde yapılan oturma eyleminin biri de Zonguldak Hükümet Binası önünde yapıldı. Katılımın beklenenden az olduğu oturma eylemine, yaklaşık 300 kamu çalışanı katıldı. Oturma eylemi boyunca sık sık "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "İşçi memur elele genel greve!", "Sokağa eyleme mücadeleye!", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" "Çeteler affoldu, çalışanlar mahfoldu!" sloganları atıldı.

Eylemde, KESK Zonguldak Şubeleri Dönem Sözcüsü Ali Aydın tarafından hükümetin 4030'luk zam dayatmasını protesto eden bir basın açıklaması okundu.

Eylem basın açıklamasının arkasından halaylarla sona erdi.

S. Y. Kızıl Bayrak / ZONGULDAK

KESK'in eylem takviminde yer alan 15 Kasım oturma eylemi, Bursa'daki kamu çalışanları tarafından, Heykef'deki Milli Eğitim Müdürlüğü önünde gerçekleştirildi.

Eğitim-Sen Şb. Başkanı ve Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Sayım Gültekin tarafından okunan basın açıklamasında, hükümet ve ardarda uyguladığı zamlar teşhir ediliyordu. Kamu çalışanlarının bu teşhire uygun düzenlediği slogan ise; "Refahiyol, Anadol, hepsi aynı yol!" idi.

Hükümetin hedefinin "emekçileri köle gibi çalıştırmak" olarak işaret edildiği açıklamada, '98 bütçesi için de; "Bize dayatılmak istenen '98 bütçesi, yoksulluğun artmasına hizmet edecektir", "'98 bütçesi işsizliğin artması demektir", "'98 bütçesi enflasyonun artmasına hizmet eden bir bütçedir.", "'98 bütçesi rant-faiz bütçesidir", "'98 bütçesi borç ödeme bütçesidir" deniliyordu.

Çözümü bir an önce hükümetin kamu emekçi sendikaları ile sözleşmeye oturmasında gören kamu çalışanlarının basın bildirisinde, son olarak, talepleri gerçekleştirmediği takdirde, hizmet üretiminden gelen güçleri dahil, eylem ve etkinliklerinin artarak devam edeceği belirtiliyordu.

Bin civarında kamu emekçisinin katıldığı eyleme çeşitli sendika yöneticisi, bazı partilerin yönetici ve taraftarları da destek verdi. En anlamlı destekse, direnişteki deri işçilerinin katılımı idi.

Eylemin sloganları: "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Emekçiler elele mücadeleye!", "Emekçiler elele genel greve!", "Çetelere değil emekçiye bütçe!", "Çeteler değil emekçiler yönetsin!", "Sabrımız tükeniyor, fedakarlık yok!", "Rant, faiz, kar işte hükümet!", "Zam zam zam, ucuzluk ne zaman!"

S. Y. Kızıl Bayrak / BURSA

Limter İş Sendikasına geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen saldırı ve örgütlenme çalışmaları ile ilgili, sendikalı işçiler ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Provokasyon Tutmayacak!

SYKB: Limter-İş sendikasına yapılan molotoflu saldırının nedenleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Tersane işkoluna ilişkin sermayenin özel bir yoğunlaşmasının olduğunu görüyoruz. Bu havzadaki tersaneleri düşünürsek, sadece Dok Gemi-İş örgütlü. O da yalnızca Sedef tersanesinde örgütlü. İşçilerin sorunlarına dair hiçbir çabaları yok. Bugüne kadar bir basın açıklamasını dahi gündeme getirmediler. Biz tersaneleri toptan örgütlenme gibi bir perspektife sahibiz. Kadrolu işçileri olsun, taşeron işçileri olsun hepsini bir arada örgütlemeyi hedefliyoruz. Özellikle sendikanın böyle bir atağa geçmesi elbette ki sermaye sahiplerinin dikkatini çekecektir. Ama biz bu saldırıyı sadece Limter-İş'e yapılmış bir saldırı olarak kabul etmiyoruz. Geriye dönüp baktığımızda '80'ten bu yana hiçbir sendikaya bu şekilde bir saldırı gerçekleşmemiştir. Bize yapılan saldırı, sendikalara, ĐKÖ'lere, sosyalist basına yönelik saldırıların daha da boyutlanacağı ve geniş bir yelpazeye yayılacağına göstergesidir.

SYKB: Havzaya yönelik çıkaracağınız gazeteden bahseder misiniz?

1. İşçi: Gazete tabi ki araç olacaktır. Aynı tersanede çalıştığın işçilerle dahi, ya yemek aralarında görüşüyorsun ya da ilişkileri dışarı taşımak zorundasın. Tersane içerisinde böyle görüşme imkanı yok. Havzada 43 tane tersanenin olduğunu düşünürsek işçilere ulaşmada gazete bir araç olacaktır. Bu gazete; işçilerin kendi sorunlarını, neler düşündüğünü, kendi bakış

açılırlarıyla ve yazılarıyla yansıttığı bir gazete olacak.

2. İşçi: Bugüne kadar havzada çalışan işçilere belli müdahalelerimiz oldu. Ancak, dağıtılan bildirilerle, panellerle, toplantılarla yeterince işçilerle birleşemedik. Bir ay bildiri dağıttık. Sonra birkaç ay sonra dağıttık ve gelişen gündemlere yönelik dağıttık. Örneğin bir dönem Susurluk kazası, tersanede ki yangına ilişkin, kazalara ilişkin bildiri çıkarttık. Dok Gemi-İş 16 yıldır bu havzada hiçbir faaliyet yürütmedi. '87'de işçiler örgütlenip Dok'a gittikleri zaman Dok onlara sahip çıkmıştı. Şimdi bakıyoruz havzada yeni bir örgütlülük var. Fakat sermaye Dok'u tercih ediyor. Çünkü bu kadar cinayet, bu kadar insanlık dışı çalışma koşulları karşısında Dok Gemi-İş hiçbir şey yapmamış, basın açıklamalarına dahi yanaşmamıştır.

SYKB: Hangi sorunlar üzerinden çalışmalarınızı yoğunlaştırmayı düşünüyorsunuz?

2. İşçi: İşyeri sorunlarından yola çıkmayı düşünüyoruz. Cinayetler, iş saatleri, asbest kullanılan tersanelerde/gemilerde çalışma vb... 15 günlük çıkaracağımız gazete bu konuları da izleyecek. Ancak daha hazırlık aşamasında olduğu için çok bir şey söyleyemiyoruz.

3. İşçi: Ben önce saldırı ile ilgili birkaç şey söyleyeceğim. Amaç, saldırı sırasında yaşanabilecek geri çekilmelerle moralimizi bozmak ve bu süreçten etkilenecek geri keşimlerle bizim aramızda mesafe yaratmaktır. Bu provokasyonları

alt edecek bir manevra yeteneğinin geliştirilmesi gerekiyor. Dok Gemi-İş bu havzada bir irtibat bürosu açıyor. Özelleştirmeler sonucu havzada sendikalı işçi sayısı oldukça azalmasına rağmen Dok Gemi-İş bizim basıncımızla bu alana yöneliyor. Dok Gemi-İş mi, Limter-İş mi çağrısının yapılması durumunda, işçilerin bizi tercih etmesinin önünü kesmeye çalışıyorlar. Öyle ki; saldırının ardından polis, sendikayı çıkartması için ev sahibine öğütlerde bulunuyor.

SYKB: DİSK'in işimiz aşımız ekmeğimiz ve sendikal haklarımız adındaki Ankara yürüyüşü hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Bu yürüyüşün kitlesel olacağını düşünmüyorum. R. Budak ve diğer ağaların şovuna dönüşecektir. DİSK kitlelerin öfkesini boşaltmayı hedefliyor.

2. İşçi: DİSK bizim sendikaya yapılan saldırı sonrası bir kez bile aramadı, sormadı, gelmedi. Bir geçmiş olsun bile demedi. Bizim gibi muhalif sendikaları yalıtıma ve yok etmeye çalışıyorlar.

3. İşçi: Yürüyüşü kendi cephemizden de değerlendirmek gerekiyor. Böyle bir eylemi biz nasıl kendi faaliyetimiz için zorlayabiliriz diye düşünmek zorundayız. Biz öyle çalışma yapmalıyız ki, Budak ve arkadaşlarını İçmeler'den en kalabalık kitleye uğurlayabilmeliyiz. Bu eylem, tabandaki öfkenin görülmesini sağlayacaktır ve tabanın nelere hazır olup olmadığını gösterecektir. Ayrıca 11 Aralık'ta kamu emekçilerinin genel greviyle bu eylemleri yan yana düşünebilmek zorundayız.

Brandi işçileri kazanmak için savaşıyor

Brandi işçileri tüm zorluklara rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. DİSK Tekstil Sendikası'nın ihanete varan tavırlarına, devletin ve polisin baskıcı tutumuna rağmen kazanmak için direniyorlar. Geçtiğimiz hafta, fabrika önündeki direniş çadırları polis tarafından yıkılan Brandi işçileri ile bu olay üzerine konuştuk:

SYKB: Çadırınız yıkılırken neyi gerekçe gösterdiler? Yıkım esnasında herhangi bir müdahalede bulundunuz mu?

1. kadın işçi: Valilikten çadırımızı yıkmak için emir almışlar. Güya bu emri çok öncesinden almışlar da, buna rağmen yıkmayıp ertelemişler. Fakat artık yıkmak zorundalmış.

2. kadın işçi: Çadırımızı yıkarken ben slogan attım. Dedim ki; "Yaşasın devletimiz, yaşasın Türk polisi."

3. kadın işçi: Çadırımızı yıkarken, bizler çadırın içindeydik. Bize; "kendiniz yıkın yoksa biz yıkacağız" dediler. Biz de yıkmayacağımızı, yıktırmayacağımızı söyledik. Biz içindeyken çadırı yıktılar. Sloganlarımızla, alkışlarımızla, halaylarımızla protesto ettik.

1. kadın işçi: Belki çadırımızı yıktılar ama kinimizi bir kat daha bilediler. Kinimiz daha da arttı. Mahir (Brandi patronu) sendikal hakkımızı almadığımız için kendisinin kazandığını sanıyor. Bırakın o öyle bilsin. Bizim daha yapacaklarımız var. Bugüne kadar sessizce oturduk, bir olay çıkarmadık. Bundan sonra onun dilinden, onun anlayacağı tarzda konuşacağız.

SYKB: Çadırı tekrar kurmayacak mısınız?

Erkek işçi: Tabi ki kuracağız

1. kadın işçi: Ya yine yıkarlarsa?

Erkek işçi: Yine kuracağız, onlar yıkacak biz kuracağız, onlar yıkacak bir kuracağız.

Limter-İş'e molotoflu saldırı

Son dönemde demokratik kitle örgütlerine, sendikalara, sosyalist basına saldırılar yoğunlaştı. SES ve Eğitim-Sen Urfa Şubeleri'nin basılması, Halkın Günlüğü ve Kaldıraç gazetelerine yapılan baskınlar, DİSK'e bağlı Limter-İş sendikasının molotoflanması vb. olaylar sermayenin devrimcilere, demokratlara, yurtseverlere azgınca saldırısının devam ettiğini gösteriyor.

12 Eylül'den sonra Türkiye'de ilk defa bir sendika molotoflanıyor: Limter-İş. Üstelik sendikanın örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştırdığı bir dönemde. Liman ve tersane işçilerinin taşeron sistemine, sigortasız çalışmaya, iş kazalarına karşı örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştırdığı evrede, sermaye de sessiz kalmadı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arhive.org>

13 Kasım'da gerçekleşen molotoflu

saldırıdan bir gün sonra Tuzla'da saldırıyı kinamak amacıyla bir basın açıklaması yapıldı. Genel Başkan Aydın Kılıçdere yaptığı konuşmada, Tuzla havzasında patlayan tankerlerle tersane işçilerinin örgütlerine yapılan saldırıların aynı olduğunu, şehit olan işçi arkadaşların unutulmadığını, bu kan ve irin havzasında hiçbir saldırının yapılmadığını vurgulandı. Eylem sırasında "Bize güç verin

onlara diz çöktürelim!", "Yaşasın tersane direnişimiz!", "Yaşasın Albayrak direnişimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Baskılara karşı tek yumruk tek birakat!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasına Kartal Eğitim-Sen, Kartal Emekli-Sen, Nakliyat-İş, Albayrak işçileri, Tuzla Deri-İş, Tuzla Demokrasi Platformu, Tuzla HADEP, SİP, ÖDP destek verdi.

Belediye işverenin yalan kampanyası

2.200 belediye işçisinin sözleşmesini 7 aydır sürüncemede bırakan Bursa Belediye işvereni, Bursa halkının işçiye verdiği desteği kırabilmek için şimdi de bir yalan kampanyası başlatmış bulunuyor.

İşveren Belediye Başkanı Erdem Saker imzasıyla yayınladığı Yeşil Bülten’le, özellikle ücretler konusunda şişirme bilgilere dayalı bir yalan-dolan kumkumasını su ihbarnamelerine ekleyerek Bursa halkına dağıtmakta. Bültendeki yalanlara geçmeden önce, bu bültenin kendisinin bile bir soygunculuk/yolsuzluk olduğunu söylemek gerekiyor. Bursa halkından toplanan vergilerin, işçi ücretlerinden kesilen paraların, işverenin şahsına ait bir program için bu şekilde kullanımı bir suçtur. Bursa Belediyesi Saker’in babasının çiftliği değildir. Yolsuzluktaki ahlaksızlık kullanılanın miktarıyla ölçülemez. Bülten için bir harcanır, yurtdışı gezileri için beş harcanır. Ama sonuçta ikisi de başkalarının sırtından ve onların hakları yenilerek yapılan harcamalardır.

Bu bülte de halka sunulan yalanlara gelince:

İşveren resmi arabulucunun teklifini; otobüs şöförleri için birinci yıl ilk altı aya 78 milyon, ikinci altı aya 94 milyon olarak yansıtıyor. Ve bunu “ele geçecek net aylık ücret” olarak lanse ediyor.

Oysa sendikadan yapılan açıklamaya göre 1 yıl kıdemli, evli, iki çocuklu bir işçi için arabulucunun teklifi; yemek yardımı, ek gıda yardımı, aile ve çocuk yardımı, kıdem zammı dahil eline geçecek net ücret olarak, birinci yıl ilk altı ay için 55 milyon, ikinci altı ay için 69 milyon civarındır. Gerçek buysa eğer, işveren bülte de yazılan şişirme rakamlara nasıl ulaşmaktadır ve neden işçiler işvereni bu konuda “halka yalan bilgi vermek”le suçlamaktadır? Hizmet-İş

sendikasının Yeşil Bülten’e cevaben yayınladığı tek sayılı, Bursa ilavesi ibareli bülte de şöyle açıklanıyor bu konu: “... işveren bu rakamlara yılda bir defa verilen yakacak yardımını, sadece bayramlarda verilen bayram harçlıklarını, izinlerde verilen izin harçlığını, sendikali, sendikası tüm kamu işçilerine 4 dilim halinde verilen ikramiyeleri ve sendika ikramiyeleri ile birlikte sendika üyelik aidatı kesintisini de ilave ederek ancak ulaşmaktadır.”

“Hatta bütün bu ilavelere rağmen açıklanan rakamlara yine de ulaşamamaktadır.”

Yeşil Bülten’deki tek yalan bu ücretlerle ilgili olan da değildir. Bu ücretleri “yatırımlarını kısma pahasına” vereceğini söyleyerek, bu miktarları memur ücretleriyle kıyaslayarak emekçiler arasında nifak tohumları ekmeye çalışıyor. Belediye işvereni “...toplu sözleşme kurallarını daima işçi lehine uygulamış bir yönetici ve şu anda da işçinin ve halkının menfaatlerini azimle koruyarak kentimizi yöneten Belediye Başkanımız olarak, geldiğimiz noktada herkesin hakkını verdiğinizin vicdani rahatlığı içindeyim” diyor Saker. Fakat siciline bakıyoruz, Bursa Belediyesi’ne seçilir seçilmez, ayağının tozuyla işçiden almaya başlamış. İlk icraatı işçi çıkartmaktır. Hemen “bütün belediyelerde böyle, fazlalık var, partizanlık var” demeyin. Evet bunlar doğrudur. Burjuva partiler ve hükümetler sadece belediyeleri değil, tüm kamu işyerlerini arpalık olarak kullanır. Partizanlık yaparlar. Şişirme kadrolarda adamlarını beslerler. Fakat bu suçlar onlara aittir. İşçinin suçu değildir. Biz işçilerin tek derdi işsiz ve aç kalmamak, çocuk

çocuğu aç bırakmamaktır. Şu ya da bu yolla bir işe girmek, çalışmak zorundayız. Ama nedense birileri partizanlık yapar kalkar bizim başımıza patlar. Bu hep böyle oluyor. Fakat Bursa Büyük Şehir Belediyesi’nde olan biraz farklı. Saker önce işçi çıkartıyor. Sonra vazgeçip geri alıyor. Demekki fazlalık yok. Ya da fazlalık olmasına rağmen durduruyor tensikatu. O zaman bir başka pislik dönüyor burada. Tensikata karşı çıkan işçiyle pazarlık sonucu durduruluyor işçi çıkarma. Ve bu pazarlık sonucu Bursa Belediye işçisi, önceki yönetimle yeni imzalanmış olan TİS haklarından neredeyse tümüyle feragat ediyor. Yeter ki bir kısım işçi arkadaş işsiz kalsın... Belediye işçisinin arkadaşlarına karşı fedakarlık ama işverene karşı akılalmaz bir taviz anlamına gelen tutumu nedeniyle bugün geldiği nokta, asgari ücrete talimdir.

15-20 yıllık, üç-beş çocuklu bir işçiye 23 milyonu layık gören bir zihniyetin vicdanla tek ilgisi vicdansızlıktır. Böyle

bir alçaklıkla “vicdani rahatlığı” bağdaştırabilmek içinse burjuva ahlaksızlığın batağına gömülmüş olmaktan başka bir yol olamaz. Sömürücü parababalarının ahlakı da vicdanı da işte budur.

Ama Saker’in hesabı katmadığı küçük bir ayrıntı var. Bursa bir işçi kentidir. Ve işçi ahlakı, işçi vicdanı böyle yalan dolanla satın alınamaz. Bursa’nın işçi emekçi halkı belediye işçisinin bugüne dek arkasında oldu ve bundan sonra da olacaktır. Belediye işçisinin, asgari geçime endeksinin bile altında olan ücret talebi (bu 70 milyondur) ve diğer taleplerini elde edebilmek için girişeceği her türlü haklı ve meşru eylemi, bazı sıkıntılara katlanmak pahasına da olsa, desteklenmeye devam edilecektir. Sınıf devrimcileri Bursa belediye işçisinin haklı mücadelesiyle sınıf dayanışmasını örgütleme görevini yerine getirmeye devam edecektir.

S. Y. Kızıl Bayrak / BURSA

Bursa belediye işçileri toplantısından izlenimler

Bursa Belediyesi’nde uzayan TİS süreci, işçinin bu yüzden yığılan borçları, işverenin yalan kampanyaları vb. nedeniyle bozulan moralleri tazelemek amacıyla 15 Kasım Cumartesi günü düzenlenen genel işçi toplantısı saat 14.00 civarında başladı. Toplantıya Hizmet-İş Genel Başkanı, Hak-İş vekili Hüseyin Tanrıverdi ile Hizmet-İş Genel Sekreteri Mahmut Arolan da katılmışlardı.

Salon tıklım tıklım dolduktan sonra ayakta duracak yer bile kalmadığı için, bir kısım işçi dışarıda kalmıştı. Yerel ve devrimci basın salona alkışlarla alındı. Genel Sekreterin ajitatif konuşması ise işçideki birikimin sloganlarla patlamasına neden oldu. Belediye binasının hemen yanındaki Park Dügün Salonu’ndan yükselen sloganlar çevreyi ve belediye binasını inletiyordu. Belediye işçisinin haykırdığı talepler belediye memurlarını da yakından ilgilendiriyor. Kamu çalışanlarının yeni bir eylem takvimi ile атаğa kalktığı bir dönemde “işçi memur elele!” sloganının da yeniden yükseltilme gereği Bursa belediye işçilerinin mücadelesinde bir kez daha kendini gösteriyor.

Bursa Belediyesi’nde işverenin görüşmeye bile yanaşmadığı maddelerinden birisi de “kapsam” sorunudur. Pek çok işçinin anlamını hala kavramadığı görülen bu mücadele yakın geçmişte Bursa Belediyesi’ndeki rekabette kullanıldı ve belediye işçisi bölündü. Bir kısım işçinin sözleşme hakkı üzerinden oynandı bu oyun. İşverene bir daha böyle bir oyun oynama fırsatı vermemenin yolu kapsam dışı uygulamasının önünü almaktan geçiyor.

Cumartesi günü toplantı, TİS süreci ile ilgili gelişmeler konusunda işçiye bilgilendirme toplantısı olarak

görüşmeyi bile kabul etmediği kapsam maddesi ve iş güvencesi maddesi olarak ifade edilen, ama aslında tam bir işgüvencesi sağlamaktan uzak olan, işgüvenliğini ortadan kaldıran maddelerin anlam ve içeriği anlatıldı işçiye. İşgüvenliğini ortadan kaldıran darbe yasaları çerçevesinde bir güvenlik isteyen bu maddeye iki kez imza atan Saker’in bugün bu maddeyi gerekçe göstererek TİS sürecini çıkmaza sokmasının altında, kuşkusuz başka hesaplar bulunuyor.

“Yönetimimiz, işçinin iş güvencesini yasalara tam saygılı uygulama ile sağlamaktadır.” diyor Belediye Başkanı. Yasalara saygısı onun olsun. Bizi ilgilendiren, tam da bu yasaların işgüvenliğini tehdit etmesidir. Yani Saker’in ve diğer patronlar bu yasalara dayanarak gidiyorlar tensikata.

Ama işçi sınıfı artık bu “yasalar” masalına kanmıyor. Kendi iş güvenliğini kendi sınıf örgütlülüğü ve kendi meşru mücadelesiyle sağlamaya çalışıyor. Bursa belediye işçilerinin işgüvenliğini de kendi özgücü ve öz örgütlülüğüyle yürüttüğü mücadele sağlayacaktır. Ne Saker’in yasaları, ne de TİS’teki işgüvencesi maddesi değil...

Cumartesi günü yapılan bu toplantı bir nevi gövde gösterisi işlevi de gördü gibi. Aynı günün akşamı, 7 aydır ilk kez sendikayla görüşme masasına oturan Başkan Saker’in oldukça ılımlı bir yaklaşım içinde olduğu belirtiliyor. İşçinin yorumu; 21 Kasım’da Başkan’ın Bursa ziyaretinde herhangi bir sorun istememesi. Bu nedenle de bu tarihe kadar sözleşmenin ya bitirilmesi, ya da uzlaşma havasıyla işçinin yumuşatılması talebi Saker’i masaya oturtmuştu.

Baştuğ işçileri kararlı

İzmir’de Baştuğ tekstil işçileri direnişlerini tüm zorluklara rağmen, kararlılıkla sürdürüyor.

Baştuğ’da direnişin ilk kıvılcımları 8 işçiye yapılan haksızlıklarla başlamıştı. İşveren daha önce parça başı 1.500.000 TL’den çalışan işçilere, daha sonra işi 1.250.000 TL’den vermeye çalıştı. İşçiler de, bunun üzerine iş üretmediler. Patron bu kez, bu işçilere “yemeyi hak etmediklerini söyleyerek” yemek vermedi. Sekiz işçi ise; tazminatları ile çıkışlarını istedi. Patron, işçilerin tazminatını vermeyerek, gidip istedikleri yere şikayet edebileceklerini söyledi.

Diğer işçiler, arkadaşlarına yapılan haksızlık olduğunu, bugün 8 kişinin başına gelenin yarın onların da başına geleceğini düşünerek sendikal örgütlenme yoluna gittiler. Konuşarak, diyalog kurarak birkaç gün içinde çoğunluğu sağladılar. Patronun bu örgütlenmeyi duymasıyla ilk işten çıkarılmalar başladı. İşçiler “arkadaşlarımız işten çıkarılrsa, biz de çıkışlarımızı alırız” diyerek arkadaşlarını sahiplendiler. Bunun üzerine patron işçilere ödeme yapmadı. İşçiler ise iş yavaşlatma yoluna gitti. Sonunda patron sendikaya üye olan tüm işçileri işten çıkardı. Fakat işçiler çıkışlarını almadılar. Şimdi ise; bir ayı geçkindir fabrikanın önünde oturarak direnişlerini sürdürüyorlar. 129 kişinin çalıştığı işyerinde 79 sendikali işçiden, 69’u işten atılmış durumda. Sendika yetkiyi almış durumda. İşveren yetkiye itiraz etti. Şimdi ise işçiler ikinci tespiti bekliyor.

Baştuğ işçileri; patronun tüm baskılarına, yağmura ve soğuk havaya karşı fabrikalarını terketmiyorlar. İşçiler arasında sağlam bir birlik var. Şimdiye kadar kimse yılmı, ayrılmamış direnişten. Kazanacaklarını biliyorlar ve kararlılar. “Bu bir sınıf mücadelesidir. Direnişin bize öğrettiği en büyük şey sınıf bilincidir. Kazanacağımızı biliyoruz. Sonuna kadar direneceğiz” diyorlar.

S. Y. Kızıl Bayrak / BURSA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.buray.org>

Bülten’deki yalanların teşhiri ve işverenin

S. Y. Kızıl Bayrak / BURSA

Ortak komite deneyimi üzerine - 1

Bir süredir ortak direniş komitesi çalışmaları üzerinde önemle duruyoruz. Reslan, Tıbset ve Brandi işçilerinin başlattıkları bu girişimi başından itibaren sayfalarımıza yansıttık ve gelişmeler hakkındaki düşüncelerimizi aktardık. Geline yerde; ortak direniş komitesi, işlerliğini yerine getiremeden dağılmış durumdadır. Ancak başından beri hep söyleyegeldiğimiz gibi, ortak direniş komitesinin önemi ve bu girişimin sınıf hareketi için anlamı, salt başardıkları ya da başaramadıkları üzerinden ele alınamaz. Sınıf hareketinin görece durgun olduğu ve sermayenin saldırılarının yoğun bir şekilde sürdüğü bir evrede, ortak direniş komitesi adınının kendiliğinden politik bir önemi vardır. Bu girişimi kimin başlattığından, işçilerin politik düzeyinden ya da devrimci müdahalenin durumundan bağımsız, böyle bir adım; mevzi direnişler için bir üst düzeye sıçramayı, sınıf hareketi içinse önemli bir deneyimi ifade eder. Kaldı ki, ortak komite-ortak direniş şiarı direnişçi işçilerin gündemine sınıf devrimcileri tarafından sokulmuş; ortak komite çalışmaları da yine sınıf devrimcilerinin girişimleri ile başlatılmıştı. Dahası, direnişçi işçiler büyük oranda devrimci politikaya açık davranmışlar ve işin başında ortak komite ruhunu yükseltmişlerdi.

Bugüne dek yazılarımızda, ortak komite çalışmalarının eksik ve zaafı üzerinde durduk. Ancak bunu yaparken, mümkün olduğunca dikkatli davranmaya çalıştık. Direnişçi işçiler arasında olumsuz bir ruh hali yaratmamak, erken bir takım tartışmalar açmamak yolunu tercih ettik. Bunlar yerine, olumlulukları ön plana çıkaran, ancak komitenin ilerletilmesi için olmazsa olmaz gördüğümüz eksikliklerin altını çizen, zaafı gösteren bir çizgi tutturmaya çalıştık. Geline aşamada ise; ortak direniş komitesinin dağılma nedenlerini sürecin gelişim süreçlerinin açık anlatısı içerisinde vermeye çalışacağız. Bu anlatı içerisinde, belli siyasal polemiklere, direnişçi işçilerin bazı önemli zaaflarına, sendikal bürokrasinin tutumuna, kısacası süreci temelde etkileyen tüm olgulara yer vereceğiz. Görülecektir ki; bu anlatı, kimileri için hoş olmayan bazı tartışmaları açığa çıkaracak, olayları bilinir hale getirecektir.

Gelecek sayılarımızda da devam edecek olan bu değerlendirmelerimiz, sürece ışık tutmanın ötesinde, geleceğe deneyim aktarmak kaygısını taşıyacak. Başta, hala devam etmekte olan üç direnişin işçileri olmak üzere tüm muhataplarımızın söylediklerimize bu gözle bakmalarını, bir takım yapay ve

anlamsız tartışmaların gerilimlerini bir yana atmalarını istiyoruz. Bu başarılabilirse eğer, geleceğe dönük önemli bir takım deneyimlerin ortaklanması sağlanabilecek, dahası yapay ve anlamsız tartışmalara da açıklık kazandırmak şansı bulunacaktır.

“Ortak direniş-ortak komite”

“Ortak direniş-ortak komite” önerisi çerçevesinde ilk ciddi somut girişimler, bir ay kadar önce başladı. Ancak, bu şiarın yükseltilmesi ve direnişler çerçevesinde ön plana çıkarılması bu kadar yeni değildi. Komünistler bir süredir, mevzi direnişlere dönük müdahalelerinin odağına bu şiarı oturtmuşlardı.

Tıbset ve Reslan direnişlerine müdahalelerimizin başından itibaren, asıl kazanımın “ortak direniş-ortak komite” yoluyla sağlanacağını, direnişçi işçilerin omuzlarında bu komitenin oluşturulması görevinin durduğunu söyledik. Dahası, direnişlere müdahalemizi bu çerçevede geliştirdik. İşçiler arasında, daha başından itibaren ilgi uyandıran bu vurgumuz; direnişlerin ilk günlerinde nesnel koşullar oluşmadığı oranda pratığe geçirilemedi. Direnişler yeni ve işçiler deneyimsizdi. Birçok şeyi yaşayarak öğreniyorlardı. Sendikalarına fazlasıyla bağlı durumdaydılar. Dahası her mevzi direnişte olduğu gibi, başlarda kendi direnişlerini önemseyen ve sadece onun kazanımından bakan bakış hakimdi. Ancak, bunlara rağmen “ortak direniş-ortak komite” fikri, işçilerin gündemine daha ilk günlerden itibaren girmiş oldu.

Brandi direnişinin başladığı günlerde, “ortak direniş-ortak komite” önerimizi daha kuvvetli yükseltmeye, pratikteki müdahalelerimizi tamamen bu hedefe yönlendirmeye başladık. Aylardır direnişte olan Tıbset ve Reslan işçileri arasında da, bu dönemde vurgularımız pratik karşılıklar bulmaya başladı. Gerek işçilerin süreç içi üretisiyle edindikleri tecrübe ve bilinç, gerekse tek

tek direnişlerde yaşanan sorunlar ve yalnızlık “ortak direniş komitesi” oluşturma fikrini kuvvetlendirdi. Bizim uzun süredir vurguladığımız gerçeklikler, bu mevzi direnişleri ortak tutum almaya yönlendirmiş bulunmaktaydı. Sendikaların direnişler karşısındaki olumsuz ve yetersiz duruşu da, bizim açılımımıza denk düştüğü oranda ortak direniş komitesinin oluşturulması yönünde ek bir avantaja dönüştü.

Sürecin bu aşamasında, her bir direnişte bulunan öncü işçileri (direniş komitelerini) bir toplantı ile bir araya getirmeyi, ortak direniş-ortak komite girişimini somutlamayı hedefledik. Bu çabamıza, bizzat Tıbset direnişinden devrimci işçilerin de katkıları oldu. Ortak direniş komitesini oluşturma çabamıza paralel olarak, direnişlerin sürdüğü bölgede bulunan sendika, demokratik kitle örgütleri, siyasal partiler ve devrimci çevrelerden oluşan bir dayanışma komitesinin örgütlenmesi çabasına da girdik. Bu amaçla, başta direnişçi işçilerin sendikaları olmak üzere (Basın-İş, Petrol-İş, DİSK Tekstil) diğer kitle örgütlerine, SİP-HADEP- ÖDP ilçe teşkilatlarına, bir

takım kitle örgütlerine ve siyasi çevrelere ulaştık. Bir toplantı çağrısı götürdük. Direnişteki işçileri bir araya getirme çabamızla paralel gelişen bu girişim, belli bir ilgi yarattı.

Direnişteki işçilerin temsilcilerinin de bulunduğu ilk dayanışma toplantısının bileşimi ümit verecek derece genişti. Sendikalar içerisinde sadece Basın-İş toplantıya katılırken, çağırduğumuz diğer kurumların tamamı, hatta bizim ulaşamadığımız ancak bir şekilde haber alabilen kurum ve çevreler toplantıya geldiler. Dayanışma komitesinin oluşturulması için örgütlediğimiz bu toplantıda “ortak direniş-ortak komite” fikri ilk kez geniş bir bileşen içerisinde tartışılmaya başlandı.

Daha sonra ayrıntıları ile değineceğimiz bu tartışmalar, ne yazık ki, süreç içerisinde işçilerin ortak komite girişimine zarar veren ilk gelişmelerden biri oldu. Devrimci bir inisiyatif doğrultusunda, belli bir heyecanla bir araya gelen direnişçi işçiler bu tartışmalarda kendini sınıfın yerine koyan “sol” yaklaşımlarla; kendiliğinden gelişmenin bile gerisinde kalan, “taban inisiyatifini tanımak” adına hareketsizliği teori haline getiren liberal safsatalar arasında kaldılar. Bir ilk tartışma olarak kaldığı oranda aslında süreci çok da sekteye uğratmayacak olan (hatta ileriye dönük bir deneyim bile sayabileceğimiz) bu durum; belli kararlar alındığı halde her toplantıda, hatta toplantılar dışında direniş yerlerinde pratik biçimlerde kendini yeniden ve yeniden ürettiği oranda işi yavaşlatan, işçilerin moral aktivasyonunu düşüren bir dinamığe dönüştü. Kısacası, Türkiye sol hareketinin sınıf dışı gerçekliği bir kez daha karşımızdaydı.

İlk toplantıda; yaşanan keskin tartışmalara ve iki uç savrulmaya rağmen, işletilebildiği oranda süreci ileri taşıyacak kararlar alınabildi. Burada Tıbset ve Reslan direnişlerinden toplantıya katılan işçilerin önemli bir rolü oldu. Toplantıdan çıkan karara göre direnişçi işçilerden oluşan bir ortak komite hızla oluşturulacaktı. Kurum ve çevrelerin oluşturduğu dayanışma komitesi ise; ortak direniş komitesinin inisiyatifi doğrultusunda, ona bağlı olarak çalışacaktı.

İçinde devrimci işçilerin de yer alacağı, dahası bir bütün olarak devrimci müdahaleye açık olan bir ortak direniş komitesinin oluşturulması önemli bir adımdı. Dahası bu adım, bölge düzeyinde oluşturulan geniş bir dayanışma komitesi ile tamamlanmış oluyordu. Bu ise hem işçilerin moral aktivasyonunu artırıyor, hem de yapılabilecek iş kapasitesinin artması

anlamına geliyordu.

Dayanışma komitesinin oluşumunu izleyen birkaç gün içerisinde ortak direniş komitesi ilk toplantısını yaptı. Bu toplantının ardından, ortak komite kurulmuş olduğu işçiler tarafından kamuoyuna açıklandı. Aynı günlerde gerçekleşen Tıbset Dayanışma Gecesi'ne damgasını vuran, bu açıklama ve "ortak direniş-ortak komite" şiarı oldu. Tıbset gecesini izleyen günlerde ise, ortak komite girişimi etrafında işçiler bir takım ortak iş yapma girişimlerinde bulundular. Reslan-Tıbset ve Brandi basın açıklamaları bu çabalar içerisinde ortaklandı ve "ortak direniş-ortak komite" şiarı eylemlere damgasını vurdu.

Aynı süreçte harekete geçen sadece direnişçi işçiler olmadılar. Tıbset ve Reslan direnişlerinin sendikaları (Petrol-İş ve Basın-İş) ve direnişlerle şu ya da bu düzeyde bağı bulunan iki yasalci reformist parti, EMEP ve SİP de harekete geçtiler.

"Direnişi bitirin" diyen Petrol-İş Genel Merkezi'nin tavrı, ortak direniş komitesinin kurulmasının ardından değişti. Temsilciler kurulunun ziyaretlerinin örgütlenmesi, maddi desteğin artırılması vb. adımlar atıldılar. Basın İş, Reslan'da varolan direniş komitesinin değiştirilmesine kadar varacak şekilde, ortak komite girişimini engellemek için kollarını sıvadı. EMEP ve SİP ise, bir yandan oluşturulmaya çalışılan birlikteliği kendi politik açıklımları çerçevesinde kullanıp kullanmama hesapları yaparken, diğer yandan devrimcileri süreçten yalıtmak için ayak oyunlarına giriştiler. Kısacası, ortak direniş komitesinin kurulması direnişlere etkiyen tüm süreçleri değiştirdi. Dengeleri altüst etti.

Tamamen direnişler üzerinde denetim kurma/devam ettirme, siyasal çıkar elde etme vb. şeyler üzerine kurulu olan bu gelişmeleri tek tek ele alacağız.

Tıbset işçilerinin "temsiliyet sorunu"

Ortak komite çalışmalarının önündeki sözde engellerden biri Tıbset direnişinin "temsiliyet" sorunu oldu. Sözde diyoruz, çünkü süreç gözden geçirildiğinde, sorunun hiç de temsiliyetle ilgili bir sorun olmadığı, siyasal angajmanların ve politik gericiliğin burada temel engeli oluşturduğu görülecektir.

"Temsiliyet" sorunu, pratikte Tıbset direniş komitesinde de yer alan birkaç işçinin sorunu olarak ortaya çıkmaktadır. Bugünlerde çeşitli kurumları dolaşarak "Sendikamız (Petrol-İş) ortak direniş komitesini istemiyor. Sendikamıza bağımlıyız. O yüzden biz de istemiyoruz. Hem bu toplantılara katılan işçi arkadaşlar direnişimizi temsil edemezler" vb. açıklamaları yapan işçilerden bahsediyoruz. Hatta bu işçiler, bazı yerlerde işin dozunu iyice kaçırıp, "Bizim böyle bir komiteden haberimiz yok. Bizden habersiz oldu" bile diyorlar.

Aslında bir direnişte kimin, neyi temsil ettiğini/edeceğini tartışmaya çok niyetimiz yoktu. Ancak ortaya çıkan bu tablo bizi bazı şeyler söylemeye zorluyor. Öncelikle; bir direnişin temsiliyeti doğaldır ki direniş komitesindedir. Bu komitenin dışında hiçbir kurumun, ya da kişinin temsil hakkı yoktur. Bu çerçevede, eğer ortak direniş ve dayanışma komitelerinin toplantılarına katılan ve Tıbset direniş komitesinde yer alan işçi arkadaş temsil yeteğine sahip değilse; bu işçilerin hiçbir şekilde temsil hakkından bahsedilemez. Çünkü Tıbset komitesinin, bir bütün olarak, bu işçilere kapı kapı dolaşarak bu tür açıklamalar yapma yetkisini vermediği açıktır. (Gerçi, bu işçiler direniş komitesinin değil, sendika şubesinin yönlendiriciliğini ve temsiliyetini temel aldıklarından, böyle bir sorunları yok)

Tıbset işçilerinin (ya da somutta direniş komitesinin) ortak komiteden haberi olmadığı yalanına gelince. Bunu söyleyenler, daha ilk dayanışma komitesi toplantısı öncesi, direniş komitesinde yer alan bir Tıbset işçisinin gelip bu konuyu açtığını, toplantı çağrısını yaptığını nasıl unutuyorlar? Dahası aynı işçinin, bu çağrıyı Petrol-İş İstanbul Şubesi'ne de götürdüğünü, şubenin de işçiye "Bizim adımıza bu toplantıya sen katıl" dediğini bilmiyorlar mı? Bunları geçtik. Yine bu işçiler, Tıbset'in dayanışma gecesinde yapılan ortak direniş komitesi açıklamalarını duymadılar mı? Madem katılmıyorlardı, haberleri yoktu neden o gün, bu açıklamaya şu ya da bu şekilde itiraz etmediler? İtiraz etmeyi bir yana bırakın, Reslan işçisinin, ortak komiteyi davet etmesi ile birlikte sahneye çıkanlar arasında nasıl oluyordu da birden fazla Tıbset direniş komitesinden işçi bulunuyordu? Aynı süreçte bir dizi etkinlikte (Tıbset'in de katıldığı bir dizi etkinlikte) ortak direniş komitesi açıklaması yapıldı. Ancak bu arkadaşlar, çoğunluğunda orada olmalarına rağmen, neden seslerini çıkarmadılar? Sorular çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı yeter sanıyoruz. Eğer gerçekten Tıbset işçisinin büyük çoğunluğunun ortak komiteden değil ama, yaşanan süreçten ve yapılan tartışmalardan haberi olup olmadığı tartışılıyorsa, o zaman dönüp bu işçilere sormalı; "Neden bir işçi komitesi gibi davranıp yaşanan gelişmeleri tüm işçilere olduğu gibi aktarmadınız? Neden sadece kendi yargılarınızı işçilere aktarıp, önerileri ve diğer fikirleri direnişçi işçilere

aktarmadınız? Neden sınıf hareketi ve direnişiniz için oldukça önemli bir adım olan (sizin de özünde itiraz edemediğiniz) ortak komite çalışmalarına omuz vermek yerine engel olmaya kalktınız?...". Eğer bu sorulara verecek bir yanıtları varsa, biz onlarla bu konuyu tüm Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin önünde tartışmaya hazırız.

Açılan bu tartışma tamamen yapaydır. Hem Tıbset işçisinin, hem de diğer direnişlerdeki işçilerin kafalarını karıştırmayı hedeflemektedir. Bu yolla ortak direniş komitesinin meşruiyeti ve devrimcilerle olan bağları tartışmalı hale getirilecektir. Eğer temsiliyet ve meşruiyet tartışılıyorsa, ortak direniş-ortak komite şiarını yükselten Tıbset'in gerçek öncülerinin değil, bu "gerici" işçilerin temsil yeteneği tartışılmalıdır.

Sorunu biraz daha iyi kavrayabilmek için, bu "unutkan" işçilerin kim olduklarına biraz daha yakından bakalım. Bu işçiler dinci/şoven ve karşı-devrimci fikirlerden etkilenmiş "bildiğimiz" türden "gericilerden" değiller. Aksine, bu işçiler belki de, bu üç direnişteki işçilerin arasında "sol"a en yakın olduklarını iddia eden, belli siyasal çevrelerle ilişkisi olan az sayıdaki işçilerden birkaçı. Biri bir Kürt reformist grubun (Sterka Rızgari), birkaçı da liberal/reformistlerin (EMEP) çevresindeler. Sterka Rızgari'yi bir kenara bırakalım. Sürece etkisi olmayanlar için, yazımızda satır harcamayalım. Asıl belirleyen etkiye, EMEP'e gelelim.

Doğrusu, EMEP'in etkisi ve yönlendirmesi ile hareket eden, EMEP ve Petrol-İş İstanbul Şubesi'nin ittifakı arasında kuklaya dönen üç-dört işçiye de çok fazla kızmamak gerekir. Onlar sadece akıl hocalarının yönlendiriciliğinde, direnişlerini "devrimcilerden" korumaya çalışıyorlardı. Öyle ya; bu işçilerden birinin ifadesi çok netti: "Kızıl Bayrak ve Alinteri varsa, biz bu dayanışma komitesine de katılmayız."

EMEP'li işçi ortak komite tartışmalarını bırakmış, dayanışma komitesinde kimin olup olmayacağını bile tartışır hale gelmiş. Süreç içerisinde; ÖDP'sinden SİP'ine, Halkevlerinden Kaldıraç'ına bir sürü kurumun ve çevrenin katıldığı bir bileşimde Kızıl Bayrak ve Alinteri göze batıyor. Biz de kafamızı çevirip baktığımızda, bizim de gözümüze batıyor aslında. O kadar çevrenin arasında, bu direnişlere müdahale çabasında olan, sendika bürokratlarının

ve reformistlerin kafasını ağrıtan iki devrimci çevre, biz ve Alinteri. Bu toplam içerisinde, sürece ilişkin başka hiçbir ortak yanımızın olmadığı (tersine ayrılık noktalarımız üzerinden temel tartışma muhataplarımızdan biri olan) Alinteri ile birlikte EMEP'linin gözüne batmışız. Doğaldır, çünkü onun derdi devrimci politikayı etkisizleştirmek, devrimcileri yalıtma. Direnişlerin kazanımları imiş, işçi sınıfı hareketinin gelişmesiymiş, sınıf dayanışmasıymiş hak getire.

EMEP'li işçilerin söylediklerini bir yana bırakalım. Siyasal muhataplarımıza dönelim: EMEP ve Petrol-İş Sendikası. Tıbset'te ve ortak komite çalışmasında gerici barikatın başını çeken iki güç.

Petrol-İş üzerine daha önceki yazılarımızda çok durduk. Genel Merkez'in, direnişi 70'li günlerinde bitirme isteğinden; İstanbul Şube'nin, Genel Merkez'le direnişçi işçiler arasında yalpalayan tavrından çok bahsettik. Aslında genel planda, Türkiye'de sendikal bürokratik yapının tipik icraatlarından biri sergileniyordu: Şube üzerinden sözde iş yapıyormuş gibi görünmek, birkaç basın açıklaması ve yazışma ile görüntüyü kurtarmak ve en fazlasından direnişçi işçilere ayda birkaç milyon fon aktarmak. Sendikanın örgütlü gücünü direniş için harekete geçirmek, eylemli sınıf dayanışmasını örgütlemek, direnişi kazanmak için Tıbset'te üretimi durdurmaya dönük kararlar almak vb. şeyler ise hak getire. Dahası direnişin ilerleyen safhalarında; devlet terörü ve baskısı yoğunlaştıkça, sermaye sahiplerinin "direnişi bitirin" basıncı yükseldikçe geriye çekiliş.

İşte bu klasik tabloyu, ortak direniş komitesi girişimi değişime zorladı. Sendika bürokrasisi için, direnişte bağımsız (üstelik diğer direnişlerle ortak) bir işçi iradesinin ortaya çıkması, sınıf devrimcilerinin aktif müdahalelerinin işçiler üzerinde yankı uyandırması daha büyük bir tehlike oluyordu. Devrimcileri ve devrimci politikayı boşa çıkarmak, direniş üzerindeki hakimiyetlerini korumak kaygısı ön plana çıktı. Bu çerçevede bir takım göstermelik girişimlere hız verilirken, diğer yandan da işçiler üzerinde basınç oluşturarak devrimcileri yalıtma operasyonuna giriştiler.

Sendikanın şube üzerinden giriştiği bu operasyona en büyük destek de, EMEP'ten geldi. Tıbset direnişi içerisindeki güçlerini, direnişi yükseltmek, kazanıma ulaştırmak için değil, sendika şubesi ile ilişkilerini geliştirmek, şube yönetiminde yer edinebilmek adına kullandılar. Gerçi sınıf içerisinde kendiliğindencilığın pratiğini sergileyen, düzenin açtığı

kulvarda at koşuran bu liberal/reformistlerden direnişi yükseltmek gibi bir beklentimiz de yoktu. Onlar devrimci politikaya düşmanlık üzerine sendika ile uzlaştılar. Pasifizmin ve uzlaşmacılığın, icazet altında yürümenin en iyi pratiğini bir kez daha gösterdiler.

(Devam edecek)

Program sorunları üzerine konferan

Ulusal hareket ve alt sınıf

Bir ulusal hareket, pekala köylünün toprak devrimi, tüm ezilen emekçi sınıfların emperyalizmin ve onun uzantısı sınıfların siyasal ve toplumsal köleliğinden kurtuluşu hareketi olarak da gelişebilir. Ve zaten 20. yüzyıl tarihine baktığımızda, ulusal özgürlük mücadelelerinin bir bölümünde, yani devrimci karakter taşıyan ve devrimci önderlikler tarafından yürütülen mücadelelerde, ulusal kurtuluş hareketi, dışta emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi ve içte feodal, yarı-feodal sınıflara karşı toprak mücadelesi olarak gelişmiştir. Hareketi devrime bağlayan, devrimci iktidar mücadelesine bağlayan çizgi budur. Hareketi güçlü, uzun süreli ve soluklu kılan budur. Köylülüğe uzun süreli savaşma kapasitesi veren de budur.

Burada ortaya konulan sorunlara ilişkin olarak komünist hareketin temel belgelerinde temel önemde değerlendirmeler var. Bu çerçevede, EKİM 3. Genel Konferansı'nın *Ulusal Hareket ve "Siyasal Çözüm"* başlıklı değerlendirmesinden bazı pasajlar okuyacağım:

"Gelenen yerde ulusal özgürlük mücadelesinin yoksul köylü-emekçi tabanına dayalı halkçı-devrimci karakteri belirgin biçimde geri plana düşmüş, ulusal hareket en saf biçimiyle ulusal istemler çizgisine oturmuş, bu anlamda ulusal burjuva karakteri belirgin biçimde önplana çıkmıştır.

"Bunun bir yansıması ve göstergesi olarak, PKK Kürdistan toplumuna ilişkin sınıfsal kategorileri neredeyse anmaz olmuştur. PKK için artık bir bütün olarak 'Kürtler', 'Kürt toplumu' ve 'Kürt kimliği' vardır. 'Kürt toplumu'nda çıkarları birbirine taban tabana zıt uzlaşmaz sınıflar değil, her sınıftan 'yurtseverler' ve her sınıftan 'ulusal hainler' ya da 'sömürgeciliğin ajanları' vardır.

"Yine bunun bir uzantısı olarak, Kürt büyük burjuvazisi ve toprak sahiplerine karşı ve ulusal hareketin esas yükünü taşıyan yoksul köylülük ve şehir emekçilerinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda herhangi bir propaganda-ajitasyon yapılmamaktadır. Aynı şekilde, Kürt emekçileri Türk burjuvazisinin yalnızca ulusal baskı ve zulmüne karşı uyarılmakta ve eyleme çağrılmakta, sınıfsal çelişkiler ve bunun ürünü istemler görmezlikten gelinmekte, kullanılmamaktadır.

"Tüm bunların bir ifadesi ve sonucu olarak, devrimci temeller üzerinde gelişen bir ulusal özgürlük mücadelesinin temel ayırtedici özelliklerinden biri olan halkçı-devrimci sınıf çizgisi neredeyse kaybolmuştur. PKK devrimci bir halk hareketi kimliği yerine, saf şekliyle bir ulusal hareket kimliğini önplana çıkarmış, onu geliştirmeye yönelmiştir." (Kürt Ulusal

Sorunu-2, Eksen Yayıncılık, s.29-30)

Bu değerlendirme 1995 Mart'ına ait. Burada altı çizilen temel önemde olgu, ulusal harekette "siyasal çözüm" arayışına bağlı olarak ortaya çıkan bir dizi değişimin yalnızca ilkinin oluşturuyor. Devamında yaşanan değişimin öteki unsurları da bir bir sıralanıyor. Ama kuşku yok ki en önemli nokta, burada demin okunan pasajda dile getirilen olgudur. Zira burada, yaşanan toplam değişimin deyim uygunsa toplumsal-sınıfsal mantığına işaret edilmektedir.

Öncelikle şunu vurgulamak gerekir: Hareketin ulusal burjuva karakterinin önplana çıkması, pratikte sınıf olarak burjuvazinin önplana çıkması anlamına gelmez. Böyle anlaşılması çok dar bir kavrayışın göstergesi olur. Hareketin ulusal burjuva karakterinin önplana çıkması demek, onun o en saf ulusal biçimi ile, yani salt ulusal istemlere dayalı biçimi ile öne çıkması anlamına gelir. Eğer hareket o en saf ulusal istemler tabanına oturursa, işte o saf ulusal istemler, tümüyle burjuva bir ulusal-siyasal çizginin, bir tür burjuva kurtuluş hareketinin bir ifadesi olur. Daha iyi anlaşılması için söylüyorum; burjuva ulusal karakter burada halkçı-devrimci karaktere karşı olarak kullanılmıştır. Bunu, ulusal hareketin alt sınıfların sosyal-siyasal çıkarlarına uygun düşen bir çözüme yönelmesi ile, ezilen ulus burjuvazisinin sınıfsal konum ve çıkarlarını zedelemeyen bir çözüm çizgisinde gelişmesi durumları arasındaki fark olarak da anlayabiliriz.

Örneğin bir ulusal hareket, pekala köylünün toprak devrimi, tüm ezilen emekçi sınıfların emperyalizmin ve onun uzantısı sınıfların siyasal ve toplumsal köleliğinden kurtuluşu hareketi olarak da gelişebilir. Ve zaten 20. yüzyıl tarihine baktığımızda, ulusal özgürlük mücadelelerinin bir bölümünde, yani devrimci karakter taşıyan ve devrimci önderlikler tarafından yürütülen mücadelelerde, ulusal kurtuluş hareketi, dışta emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi ve içte feodal, yarı-feodal sınıflara karşı toprak mücadelesi olarak gelişmiştir. Dışta emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi, içte feodal-burjuva sınıflara karşı toprak ve özgürlük mücadelesi vardır. Hareketi devrime bağlayan, devrimci iktidar mücadelesine bağlayan çizgi budur. Hareketi güçlü, uzun süreli ve soluklu kılan budur. Köylülüğe uzun süreli savaşma kapasitesi veren de budur.

Bakınız bugün Kürdistan'da PKK artık köylüyü '90'lı ilk yıllardaki dinamizmiyle mücadeleye çekemiyor. Köylülük bugün hareketin pasif bir destekçisi durumuna düşmüştür. Gerilla ordusu o yılların temposuyla büyüyemiyor. Konulan tüm hedeflere ve bu doğrultuda harcanan tüm çabalara rağmen. Konulan büyüme hedeflerine ulaşmak, ezilen sınıflar saflarından, köylü yığınlarının saflarından ulusal hareketin saflarına sürekli olarak genç savaşçı insan akışı ölçüsünde olanaklıdır. Demek ki bu insan akışında bir zayıflama var. En büyük zulme karşı bile, en sert teröre karşı bile, geniş kitlesel bir hareketlilik vardı '90'lı ilk birkaç yılda. Ama bildiğimiz gibi, serhildanlar denilen bu büyük kitle hareketliliği gücünü ve dinamizmini çabuk kaybetti. Bu olguyu başta PKK olmak üzere herkes tespit etmektedir. Fakat nedenlerinin çok yönlü olarak irdelendiğini söylemek mümkün değil. Gerileme genellikle devletin izlediği politikalarla, sistematik zulüm ve katliam, köy boşaltma, zorla göç vb. uygulamalarla izah edilir. Bunun gerilemede çok temel bir rol oynadığına kuşku yoktur. Bunun dışında PKK'nın <http://www.krtk.org> yalnızca buna indirgemek, izlenen politik çizgideki

zaafları gözden kaçırmak gibi bir sonuç doğurur, ki durum budur.

Tam bu noktada kritik bir soru var. Alt sınıfların ulusal özgürlük istemi çerçevesinde kendini gösteren yurtsever enerjisini, toplumsal istemlere dayalı bir sınıfsal enerjiyle birleştirmek için acaba ne yapılmıştır? Ya da daha açık olarak, herhangi bir şey yapılmış mıdır? diye de sorulabilir. Halkçı-devrimci kimlik salt alt sınıflara dayalı bir duygusal yakınlığa, ya da onların konumlarına uygun düşen bir siyasal kararlılığa indirgenebilir mi? Bunun kendini alt sınıfların sosyal-siyasal istemleriyle birleşen bir ulusal özgürlük çizgisi olarak ortaya koyması gerekmez mi? Çünkü alt sınıflar salt ulusal istemler uğruna uzun süreli bir kararlı savaş yürütemezler. Onlar aynı zamanda sınıfsal olarak da ezilmektedirler. Siz eğer ulusal özelemlerini bu sınıfsal çıkarları ve özelemleri ile de birleşmeyi başarır iseniz, işte o zaman köylülüğü ve emekçileri uzun süreli olarak savaştırabilirsiniz.

Bu örneği daha önce de vermiş olabilirim; bir Vietnam İşçi Partisi örneği var. Vietnam İşçi Partisi tarihinde deniliyor ki; partimiz mücadelenin belli bir aşamasında, yurtsever toprak ağalarının desteğini kazanabilmek için toprak devrimi programını geçici olarak askıya almaya karar verdi. Toprak devrimi yerine toprak kiralalarının düşürülmesi politikasına geçti. Yani köylülüğün üzerindeki sömürünün birazcık hafifletilmesi, bu temel üzerinden yurtsever toprak ağalarının desteğinin kazanılması politikasına geçildi; ama mücadelenin seyri, çok geçmeden bu politikanın yanlışlığını açığa çıkardı. Çünkü bu politika köylülüğün savaşma kapasitesini hızla düşürdü. Köylülük eski coşkusuyla mücadeleyi sürdüremez hale geldi. Parti bunu gecikmeksizin farketti ve yeniden toprak devrimi programına döndü. Vietnam İşçi Partisi'nin kendi tarihinde özel vurgularla andığı bu deneyim gerçekten önemli ve uyarıcıdır. Başta köylülük olmak üzere alt sınıfların ulusal kurtuluş süreçlerine etkin, kararlı ve soluklu olarak katılmasının, mücadelenin onların toplumsal istemleriyle iç içe yürütülmesine sıkı sıkıya bağlı olduğunu bir kez daha doğrulayan bir tarihsel deneyimdir bu. Halk devrimleri olarak gelişen bütün ulusal kurtuluş mücadelelerinin muazzam gücü, enerjisi, dayanıklılığı ve sonuca gitme kararlılığı temelde buradan geliyor.

Bugün Kürt toplumundaki devrimci enerji bütünüyle açığa çıkartılabilmiş değil bu açıdan. Kürt toplumunda sadece ulusal özgürlükle sınırlı bir enerji açığa çıkartılmıştır. Kürt köylülüğünün, Kürt emekçi sınıflarının sosyal enerjisi bu anlamda açığa çıkartılmış değil. Çünkü onlar henüz böyle hedeflere, bu çizgi de bir mücadeleye yönlendirilmiş değil. Yani onlar üzerindeki sömürü, onların sosyal-sınıfsal ezilmişlikleri, yaşadıkları yoksulluk ve çektikleri toplumsal acılar, Kürt hareketinin bugünkü mücadele argümanları içinde açık bir yer tutmuyor. Bunlar ulusal hareketin izlediği politik çizgiyi belirleyen sorunlar olmuyor. Herşey bir ulusun varlığının reddedilmesi, haklarının gaspedilmesi sınırları içerisinde tutuluyor. Salt ulusal istemler derken de bunu kastediyoruz zaten.

Bu sınırlar içerisinde tutulan bir mücadelenin açığa çıkaracağı enerji ise doğal olarak sınırlı bir enerjidir. Bu nedendir ki biz ulusal hareket ekseninde ve Kürdistan'ın kendi dar sınırları içerisinde bu kadar oluyor derken, bir yanyla eksik bir şey söylemiş oluyoruz. Zira bu enerjinin tümü açığa çıkmış olmuyor. Ama gene de doğru bir şey söylemiş oluyoruz, çünkü o enerji bu darlık içerisinde, bu dar ulusal sınırlar

slar: Ulusal sorun-6

ların toplumsal dinamizmi

içerisinde açığa çıkartılamıyor. Bu enerjinin açığa çıkartılması hareketin daha genel bir çerçeveye, yani Türkiye devriminin o genel çerçevesine geçmesi ölçüsünde olanaklı. Çünkü o ulusal tecrit edilmişliğin, yani o ulusal ekseni kendi içerisinde esas almanın mantığı, sorunu biraz genel sınıf ilişkilerinden ve genel sosyal-siyasal mücadeleden ayırmak, kendi içerisinde bir ulusal hareket olarak ele almaktan geliyor.

Bugün Kürt burjuvazisinin tuzu kuru. Onun doğal olarak sınıfsal sorunu derdi yok, onun sınıf olarak ezilmişliği yok. Kürt mülk sahibi sınıflar yalnızca bir ulusun mensubu olarak ulusal yönden eziliyorlar. Ulusal kimliği ile ezilme ölçüsünde bunların özellikle alt kesimlerinin belli bir hassasiyeti var. Ama hepsi bu kadar. Oysa Kürt yoksullarını görüyoruz, Hakkari'de çöplükten besleniyorlar. Diyarbakır'da komşuları farketmese insanlar açlıktan ölüyorlar. Ramazanda bir kilo pirinç için insanlar birbirlerini çığnıyorlar. Bunlar emekçi Kürt insanlarıdır, ezilen ve sömürülen emekçi sınıfların mensuplarıdır. Bugüne kadar mücadelenin tüm yükünü onlar omuzladılar, Kürdistan'daki kirli savaşın toplumsal sonuçlarını onlar yaşadılar. Salt ulusal zulmün değil, derin bir sosyal ezilmişliğin pençesinde kıvranıyorlar.

Peki bunların bugünden kendini yakıcı bir sorun olarak gösteren bu sınıfsal ezilmişliği ne olacak? Siz bu yoksul emekçi sınıf ve katmanların sınıfsal ezilmişlikten gelen duyarlılığına da sahip çıkmadığınız sürece, buna uygun istemler ileri sürmediğiniz sürece, bu doğrultuda etkin bir siyasal çalışına içine girmediğiniz sürece, onların bütün bir savaşıma kapasitesini açığa çıkarabilir misiniz?

Ezilen bir sınıfın savaşıma kapasitesi, salt ulusal konumundan değil, aynı zamanda sınıfsal konumundan kaynaklanır. Ve siz ulusal özelemler ve çıkarlar ile sınıfsal özelemleri ve çıkarları birleştirirseniz, dahası, Kürt ezilen sınıfları adına politika yapıyorsanız eğer, ulusal özelemleri bu sınıfsal özelemler ve çıkarlar zeminine oturtursanız, ancak o zaman, ancak o takdirde bu sınıfların bütün devrimci savaşıma kapasitesini açığa çıkarır ve güçlü bir devrimci gelişmenin önünü açabilirsiniz. Ve siz bunu yapabildiğiniz ölçüde, hareketin bu sınıfsal kimliği önplana çıktığı ölçüde, ezen ulusun ezilen sınıfları üzerinde de çok olumlu bir etkide bulunursunuz. Türk işçisi, Türk emekçisi bakacak, bu durumda başka bazı şeyler görecektir. Şimdi "bölücülük" demagojisi çok rahat tutuyor. Ama Kürt köylüsünün kendi Kürt toprak ağasıyla da hesaplaştığını gören, Kürt emekçi sınıfların salt sömürgeci değil aynı zamanda sömürücü bir sınıf olduğu için de Türk burjuvazisinin karşısına dikildiğini gören Türk emekçisi, başka şeyler düşünmeye başlayacaktır. Bu mücadeleye belirgin bir yakınlık duymaya başlayacaktır. Bu mesaj onun kendi sınıfsal bilincini ve tepkisini uyandırarak kalmayacak, Kürt halkının ulusal istemlerine, onun özgürlük ve eşitlik mücadelesine daha bir rahat, daha bir sıcak bakacaktır.

Ama Kürt hareketi bugün bu konuda öylesine bir dargörüşlülük içerisinde ki, metropollerdeki mücadelesinde bile sınıfsal sorunlar, sosyal sorunlar söz konusu olduğunda duyarsız davranabiliyor. Salt ulusal istemlere dayalı bir mücadeleyi önplana çıkarıyor. Özelleştirmeye karşı mücadele eden Türk işçisi ile sınıfsal bir ortak noktayı zorlamıyor da,

Ezilen bir sınıfın savaşıma kapasitesi, salt ulusal konumundan değil, aynı zamanda sınıfsal konumundan kaynaklanır. Ve siz ulusal özelemler ve çıkarlar ile sınıfsal özelemleri ve çıkarları birleştirirseniz, dahası, Kürt ezilen sınıfları adına politika yapıyorsanız eğer, ulusal özelemleri bu sınıfsal özelemler ve çıkarlar zeminine oturtursanız, ancak o zaman, ancak o takdirde bu sınıfların bütün devrimci savaşıma kapasitesini açığa çıkarır ve güçlü bir devrimci gelişmenin önünü açabilirsiniz.

"sonuna kadar özelleştirme" diyen Cem Boyner'lerle ortak bir nokta bulmaya kalkıyor. Bu büyük bir çarpıklıktır, büyük bir dargörüşlülüktür.

Demin bir yoldaş anlatıyordu; Ortadoğu'dan yeni gelmiş PKK'lı bir arkadaşla konuştuk, Türkiye devrimci hareketi ile birlik, Türkiye emekçi sınıfları ile birlik üzerine son derece olumlu şeyler söyleniyor. Bunlar kuşkusuz güzel sözler. Ama bunlar ikili ilişkilerde ifade edilen ya da en çok dar çevrelere hitap eden yayınlarda dile getirilen iyi niyetli sözler olmanın ötesine geçmiyor. Bunun ötesindeki gerçek durum çok da iç açıcı değil. Asıl önemli ve gerekli olan buna uygun politik açılımlar ve pratik çalışmalardır. Abdullah Öcalan hep "siyasal çözüm"ler üzerine basın toplantıları yapacağına, bir gün de kalkıp, devrimimiz gelinen aşamada kendini derinleştirmenin imkanlarını ancak şu yeni politik açılımlarda bulacaktır diyebilir, buna uygun düşen somut pratik açılımları sıralayıp pekala tarihi önemde yeni bir başlangıç da yapabilir. Bu yapılmıyor ama. Ve gelinen yerde bunun yapılmasının imkanları da gide gide zora giriyor. "Siyasal çözüm" çizgisinin yarattığı politik angajmanlar gittikçe süreci zora sokuyor. Devrimci-halkçı çizgide süreci derinleştirme ile "siyasal çözüm" çizgisinin birarada gidemediğini, birinin ötekini zorunlu olarak dışladığını son yılların olayları göstermiyor mu?

Yaşam boşluk tanımıyor. Siz eğer beş sene uzlaşmaya ve "siyasal çözüm"e dayalı bir politika yapmış, bu politikayı açmış, derinleştirmiş, çeşitli yapılarda kurumlaştırmışsanız, artık siz bir biçimde kendinizi açmaza almış, belli biçimlerde dar hedeflere ve sınırlı çözümlere bağlamışsınız demektir. Bu elbette bütün imkanları kaybettiğiniz anlamına gelmez, ama işinizin hayli zora girdiği anlamına gelir. Bu yıpratıcı bir süreç, devrimci kimliği zaafa uğratan bir süreç olarak seyrediyor halihazırda.

Alt sınıfların toplumsal dinamizmi sorunu çerçevesinde yeniden temel belgelerimize, bu belgelerde yer alan temel önemdeki değerlendirmelere dönmek istiyorum. Bu kez *EKİM 1. Genel Konferansı Belgeleri*'nden, *Kürt Ulusal Sorunu* başlıklı temel değerlendirmeden bir pasaj okuyacağım. Kürt ulusal sorununun bir köylü sorunu olduğu açıklanıp gerekçelendirildikten sonra, devamında şöyle deniliyor:

"Fakat ulusal köleliğin ve baskının asıl kaynağı ve dayanağı Türk burjuvazisinin kendisi olduğu için, özgürlük mücadelesi asıl olarak, Kürt halk kitlelerinin onun baskı ve sömürsünden (Türk burjuvazisinin baskı ve sömürsünden) özgürleşmesi mücadelesi olarak gelişiyor. Sömürgeci boyunduruk ve ulusal baskı, temelde, burjuvazinin geniş Kürt köylü ve emekçi kitleleri üzerindeki sınıfsal baskı ve sömürsünün araçlarıdır. Bu sınıfsal olgu, gelişen ulusal hareketin taşıdığı yoksul köylü, emekçi toplumsal karakteri açığa çıkarır. Kürt ulusal hareketi, burjuvazinin baskı ve sömürsünden kurtuluşu için, devrimci devrimin bir parçası

haline geldiği olgusunu da açıklar." (*Kürt Ulusal Sorunu-1*, s.46)

Buradaki veriler, yani Kürt hareketinin yoksul köylü ve emekçi hareketi olarak geliştiğine ilişkin değerlendirme, 1984-1990 yılı arasındaki hareketin gözlemlenmesine dayanıyor. Söylenenler o zamanki verili gerçek üzerinden ortaya konuluyor. Gelişen ulusal hareketin yoksul köylü, giderek genişleyen emekçi tabanına, Kürdistan kent emekçi tabanına

oturması olgusu, sınıfsal gerçeklikle, yani ulusal baskının, Kürdistan üzerindeki sömürgeci boyunduruğun, gerçekte Türk burjuvazisinin Kürdistan pazarı üzerindeki çok yönlü sınıfsal sömürsünün bir aracı ve olanağı ile ilişkilendiriliyor. Bu olgu, ulusal baskının burada sınıfsal sömürsünün bir aracı olduğunun bir göstergesidir, deniliyor.

Eğer ulusal sorunun varlığı buradan kaynaklanıyorsa, özü ve temeli buradan geliyorsa, o zaman çözümünü de buradan giderek bulabilirsiniz. Zaten bundan dolayıdır ki, kendi sınıfsal egemenliğini ve sınıfsal sömürü imkanlarını zora sokmaması kaydıyla, Türk burjuvazisinin en büyük kesimleri gelinen yerde Kürtlere bir takım hakların verilmesinden yanalar. Burada aslanan, Kürdistan'ı bir sömürge pazarı olarak kaybetmemektir. Bu iktisadi zemin korunduğu sürece, Kürtlere bir takım siyasal-kültürel haklar verilmesinden yana zaten büyük burjuvazi. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin oturup rapor hazırlatması, Sabancı'nın tutup bir takım girişimlerde bulunması, genel olarak TUSİAD'ın Kürtlere belli siyasal ve kültürel hakların tanınmasını savunmasının gerisinde bu var. Ve tekeli burjuvazi bu tavizleri, tam da sorunu yatıştırmak, Kürdistan'ı tümünden kaybetmek tehlikesini bertaraf etmek, ulusal dinamiklerin devrimci sınıf dinamikleriyle kesişmesi ve birleşmesi tehlikesinin daha vakit varken önünü almak için savunuyor.

Demek ki burjuvazi için sömürgecilik kendi içinde bir amaç değil, bir araç o. Aslanan sınıfsal sömürsünün bir aracı o. Kürdistan'ın kaynakları yağmalanıyor, Kürdistan bir meta pazarı olarak kullanılıyor ve Kürdistan işçi sınıfının artı-değeri sömürülüyor. Sömürsünün çok değişik biçimleri var burada, kapitalist sömürsünün çok değişik biçimleri var.

Aslanan buysa, ulusal sömürgeci köleliği ve ulusal baskıyı da yaratan buysa, o zaman bu sorunun neden burjuvazinin devrilmesi sorunu temeli üzerinden ele alınması gerektiğine biz başka bir temel nesnel kanıt daha buluyoruz. Bundan soyutlayamayız. Zaten '50'lere-'60'lara baktığımız zaman, '60'lara-'70'lere baktığımız zaman, bundan soyutlanamadığını, o kendiliğinden hareketin kendiliğinden mantığı içerisinden bile bundan soyutlanamadığını görüyoruz. Bu soyutlanma yeni hareketle birlikte ortaya çıktı, özellikle de bu 90'lı yıllarda ortaya çıktı. PKK'nın belirgin bir emekçi söylemi vardı '84-90 döneminde. Bu "siyasal çözüm"le birlikte herşey gerçekten Kürtlerin dar ulusal hakları eksenine kilitlendi kaldı. Ondan önce sömürü baskı, ulusal ezilmişlik, sınıfsal ezilmişlik, bunlar herşeye rağmen içiçe söylemlerdi. PKK iyi-kötü marksist bir dil, marksist bir söylem kullanıyordu. '90'la birlikte bu belirgin biçimde kaybedildi.

Soru: PKK'nın Türkiye devrimci hareketinden ve

işçi hareketinden beklediği desteği alamamış, bu nedenle sağa kaymış, "siyasal çözüm" etrafında döñüp dolaşmasından söz ediyoruz. Şimdi '84'de PKK'nın ortaya çıktığı dönemde de ne Türkiye devrimci hareketinden böyle bir destek vardı, ne de Türkiye işçi sınıfı hareketinde böyle bir gelişme. Buna rağmen, PKK'nın büyük bir tarihsel atılım yapması neye bağlı? Bu neyle açıklanabilir?

PKK'nın ilk atılımı, varlığı 70 yıldır inkar edilen, inkar edilmekle kalınmayan bir de tümünden asimile edilmeye çalışılan, fiziki olarak imha edilmeye çalışılan bir ulusun, o ulusal ezilmişliğinin yarattığı birikimi, enerjiyi PKK açığa çıkardı. Ve bu alt sınıflara dayalı bir hareket olarak geliştiği ölçüde, orada bir sosyal öfkeyi de aslında dile getirdi. Yani PKK gerillalarının, büyük bir yiğitlikle savaşan o insanların hepsi emekçi çocukları, büyük çoğunluğu kendilerini devrimci ya da sosyalist olarak gören insanlar. Niyet olarak, özlem olarak, ruh olarak. Hareket o ilk büyük dinamizmini zaten buradan aldı. İşin bir yanı bu, başlangıç yanı.

İkincisi şudur; siyasal akımlar küçükken, yani sınıf ilişkileri içinde ciddi bir yer tutmuyorken, pek idealist olurlar. Teori, ilkeler, politika en saf şekliyle savunulur. Ama yavaş yavaş toplum içerisinde bir politik güç haline geldiği ölçüde, kitleler, hatta belli sınıf kesimleri kontrol edilmeye başlandığı andan itibaren, gerçek politika zeminine kayılır ve gerçek kimlik tam da burada açığa çıkmaya başlar. Nitekim sınıflar zemininde politika yapma gücü ve konumu kazanan bir komünist partisi eğer kendi sınıfından, proletaryadan asgari bir desteği almışsa, bu sınıfa dayalı bir maddi-örgütsel omurga yaratmayı başarmışsa ideolojik-politik tutarlılığını da koruma gücü gösterebilir; aksi taktirde, başlangıçta çizgisi saf anlamıyla marksist olsa bile onu farklı sosyal zeminlere oturma durumunda korumayı başaramaz derken anlatmaya çalıştığımız tam da budur.

Bu, temelde, sınıf, parti ve ideoloji arasındaki diyalektik ilişki ve etkileşim sorunudur. Her ideoloji, her politika kendine uygun düşen sosyal taban neyse orada gücünü ve istikrarını koruyabilir. Çünkü toplumsal maddi zemin siyasal akımları kendine göre şekillendirir. Zamanla kendisinden beslenen akımlara kendi rengini vermeye başlar.

PKK da '84'deki ilk çıkışında bu konumdaydı. Fakat hızla güçlendi ve geniş bir sosyal taban buldu. Bu heterojen sosyal taban bir yandan büyük bir politik güçlenmenin ifadesiydi. Fakat öte yandan bu sosyal heterojenliğin destek verdiği siyasal akımın kimliğini aşındıran bir dinamiği, bir diyalektiği var. Orta sınıfları etki altına almak bir yanıla bir güçlenme belirtisi. Fakat öte yanıla da bu, orta sınıfların hassasiyetlerini gözetken bir tutuma, ve doğal olarak, esneme adı altında devrimci çizgi ve programda ciddi erozyonlara neden olur.

Bilindiği gibi, '90'lara dönüldüğünde PKK artık bir ulusun sözcüsü kimliğiyle ortaya çıkmış durumdaydı. Elbette bu konumu kendi mücadelesiyle, kendi bileğinin hakkıyla kazandı. Bunu kazandığı noktada, bu sorumluluğu devrimci bir tarzda, bu konumu, bu mevziyi devrimci bir tarzda da geliştirebilirdi, bugünkü tarzda da geliştirebilirdi. Devrimci bir tarzda, yani devrimi derinleştirme çizgisinde geliştirebilirdi, niyeti vardı, içtenlikliydi de. Ama geliştirebilmesi için, dayandığı sosyal güçler kadar kendi dışındaki etkenlerin de buna uygun olabilmesi gerekir.

'85 ile '89 arasına baktığımız zaman ne görüyoruz? Bir kere Türkiye'de kitle hareketinin bir türlü gelişmemesi vardır. '89'da bir işçi hareketi patlaması var, ama bunun iktisadi-sendikal hareketin dışına çıkamaması da var. '89'dan itibaren ise dünya ölçüsünde büyük sarsıntılara yolaçan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın hızlı çözülme ve çökme süreçleri var. Bu çöküntü, bakıyoruz, dünya ölçüsünde devrimci hareketi de beraberinde bir çöküntüye götürüyor. Çeşitli yerlerde yiğitçe gerilla savaşı veren bir takım siyasal akımların, bakıyoruz kendi rejimleri ile uzlaşma süreçlerine girişi vardır. Neden? Dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizme olan inanç hızla

Sınıflar zemininde politika yapma gücü ve konumu kazanan bir komünist partisi eğer kendi sınıfından, proletaryadan asgari bir desteği almışsa, bu sınıfa dayalı bir maddi-örgütsel omurga yaratmayı başarmışsa ideolojik-politik tutarlılığını da koruma gücü gösterebilir; aksi taktirde, başlangıçta çizgisi saf anlamıyla marksist olsa bile onu farklı sosyal zeminlere oturma durumunda korumayı başaramaz derken anlatmaya çalıştığımız tam da budur.

zayıflamaya başladı. İnsanlar, akımlar, partiler, gerilla hareketleri devrim konusunda umutsuzluğa kapıldılar. Elde edilen devrimci mevzileri rejimle bir pazarlığın imkanına çevirmeye başladılar. Amerikan emperyalizmi bunu anında gördü, "düşük yoğunluklu savaş"ı teorize etti. Basınç uygulamak, uzlaşmaya razı etmek, tavizler vermek ve sistemin içine almak, eritmek, terbiye etmek... Yıllardır PKK'ya karşı uygulanan politika da özünde budur. "El Salvador'da devrim iktidara yürüyor" denebiliyordu; gerçekten de öyle bir atılımın içine girmişti o hareket. Ama nasıl ki '89 çöküntüsü geldi, hareket gücünü, dinamizmini ve umudunu hızla kaybetmeye başladı, döndü uzlaşma yoluna girdi.

PKK da işte bu dünyanın içinde, bu aynı ilişkilerin içinde. Bütün dış dayanaklar yıkıldı, dahası moral dayanaklar zaafa uğradı. Yani sosyal devrim idealini sürdürebilmenin moral dayanakları büyük darbe aldı. Eğer siz küçük bir hareketseniz, gerçek politika yaşamında yeriniz yoksa, kendi ideolojik sağlamlığınızı ve kendi ideallerinizi kendi içerisinde bir ölçüde yine de koruyabilirsiniz. Ama eğer politik yaşamda yeri olan, sorumlu olan bir hareketseniz, sağlam kalmanız, sağlam bir sınıfa, o sınıfın ideolojisine olduğu kadar maddi gücüne de dayanmanız ölçüsünde mümkündür.

Birinci Dünya Savaşı'nda Avrupa'da bütün II. Enternasyonal partileri ideolojik olarak köktüler. Ama Bolşevikler ayakta kaldılar. Çünkü Bolşevikler Rusya'nın militan proletaryası içerisinde kök salmayı başarmış bir akımdı ve bu sosyal temel, sağlam bir marksist dünya görüşü temeline oturmakla birleşiyordu. Bolşevizm, Lenin'in deyimi ile, Marksizmin granitten ideolojik temeli üzerine oturuyordu aynı zamanda.

Peki diyeceksiniz, aynı dönemde Avrupa'dakiler niye köktüler? Ama Avrupa'da militan bir proletarya o gün için yoktu, işçi sınıfı partileri ya hiç devrimci değillerdi ya da bu kimliği çoktan kaybetmişlerdi. Sendika bürokrasisi, parlamento grupları ve proletaryanın bağrında o emperyalist ülke olmanın konumuyla verilmiş rüşvet ile yaratılmış işçi aristokrasisi... Bunlara dayanan bir parti, zor dönemde ideolojik-politik yönden çöker. Zor dönem neydi orada? Emperyalist savaşı. Zorluk nereden geliyordu? Zorluk şu idi; ya kendi emperyalist burjuvazinin yarattığı savaşa destek vereceksin, en azından sessiz kalacaksın, ya da silahı ona çevireceksin. Parlamento gruplarından, sendika bürokratlarından, basındaki ayrıcalıklı aydın tabakadan ve işçi sınıfı içerisindeki aristokrasiden oluşan bir sosyal katman üzerine oturan bir parti de kendi burjuvazisine silah çekecek güç ve istek olabilir mi? Çekemediler ve teslim oldular. Bunu böyle anlamak lazım.

Yaygın bir düşünce var, demin onu bir yoldaş kendi adına dile de getirdi. Deniliyor ki, PKK'nın devrimci programı bu kadar kolay geri plana itmesi, "siyasal çözüm" çizgisine bu kadar kolay ve hızlı geçmesi, temelde onun yapısal tutarsızlığından geliyor. Bu elbetteki genel planda doğru. Fakat önemli olan, bu ne tür bir tutarsızlıktır, onu anlamak gerekiyor. Küçük-burjuva bir akımın, bu köylü tabanına dayalı olabilir, bir kısım Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi kent-küçük burjuvazisi tabanına dayalı olabilir, küçük-burjuva devrimci siyasal akımların kendi başına sosyalizm davasını ileriye götürdüğü görülmemiştir. Aynı şekilde kendi başına kaldığında herhangi bir demokratik sorunu götürüp sosyalizm ekseninde çözüme bağlamada ısrar ettiği görülmemiştir. Bu her zaman, gerek uluslararası ilişkiler çerçevesinde, gerekse <https://caney.org> içinde, işçi sınıfının ve komünist hareketin ağırlığı ile bağlantılı

olarak gerçekleşen bir durum olmuştur.

20. yüzyılda gerçekleşmiş birçok ulusal kurtuluş hareketine bakıyoruz, bunlar, mücadele uzun sürdüğü ve zaman zaman belli yenilgiler de alındığı halde, kendi devrimci konumlarında ısrar etmişler. Çünkü Sovyetler Birliği var, (eğer savaş sonrasını alırsak) çünkü Doğu Avrupa var, çünkü '49'dan sonra Çin Halk Cumhuriyeti var, bir dünya komünist ve ilerici hareketi var. '50'lerin ortasında, dünya dengeleri açısından bakıldığında, sosyalizmin etrafındaki güçler sistemi zorlayan bir kuvvete, bir düzeye ulaşmış. Biçim olarak bakıldığında bu böyle. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası var; Sovyetler Birliği'nin Hitler'i tarihe gömmesi var; büyük Çin Devrimi, Kore Devrimi var; Kuzey Vietnam kurtarılmış; bir sürü yerde güçlü komünist partileri var; Fransa'da, İtalya'da Hitler faşizmine karşı en büyük direnişi komünistler göstermiş; Doğu Avrupa'nın büyük bir bölümü kurtulmuş; birçok yerde ulusal kurtuluş hareketleri ayağa kalkmış, ulusal uyanışlar var. Hep Ekim Devrimi'nin açtığı çığırdan yaşanan gelişmeler bunlar. Uluslararası ilişkiler alanından bakıldığında, bunların hepsinin önünde Sovyetler Birliği ve dünya komünist hareketi, gelişmiş ülkelerin devrimci işçi hareketi var. En azından modern revizyonist akım açıktan ve cepheden ortaya çıkana kadar, bu çok belirgin bir konum ve kimlik. İşte bu, dönemin tüm küçük-burjuva devrimci siyasal akımlarına, özellikle de ulusal kurtuluşçu akımlara bir kuvvet, bu bir kararlılık açılıyor, bu güç veriyor.

Kendi konumu üzerinden baktığınızda, küçük-burjuvazi küçük mülk sahibidir, dünyası dardır. Kendi başına ele alındığında, ileri hedefler, tutarlılık, kararlılık vb. ona göre değil. Ama Ekim Devrimi'nin yarattığı bir etki var, bir ilham var, onun bir ağırlığı var. Ekim Devrimi'nin coşkusu, bütün bir 20. yüzyıl ezilenlerinin paylaştığı ortak duyguydu. Lenin bütün ezilen halkların da önderiydi, bir komünist olduğu halde. Birçok burjuva kurtuluş hareketi saflarında bile bu böyleydi. Ekim Devrimi'nin açtığı çığır var ve bu çığır içerisinde dünya devrimci hareketinin kazandığı sayısız mevziler var. İşte bu tarihsel ortamda, ulusal devrimci hareketler devrimci kimliklerini ve kararlılıklarını uzun süreli olarak koruyabiliyorlar.

Ama sonrasına baktığımızda ne görüyoruz? Bir kere modern revizyonizmin ortaya çıkışıyla birlikte dünya devrimci sürecinin belirgin bir biçimde zaafa uğraması var. Dünya komünist ve işçi hareketinde bir zayıflama, bir iç bölünme, bir devrimden uzaklaşma var. Sovyetler Birliği'nde, Doğu Avrupa'da, daha sonra Çin'de de benzer bozulma süreçleri var. Komünist hareketin coşkusunu, birliğini, temizliğini o noktada, süreç içerisinde adım adım kaybetmesi var. Öte yandan Avrupa'da komünist hareketin ve işçi hareketinin yaşadığı büyük gerileme var. Komünist partileri adım adım reformculaşta, '70'li yıllarda artık euro-komünist partileri haline geldiler, sistemin doğal uzantıları haline geldiler, sosyal-demokratlaştılar. Buna paralel olarak dünya devrimci hareketi zayıfladı. Avrupa'da devrimci işçi hareketi tahrip oldu. Ve bu süreç geldi, '80'li yılların sonunda, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın tümünden çöküşüyle birleşti.

Sovyetler Birliği'nin dağılması, Doğu Avrupa'nın çökmesi, dünyadaki tüm devrimci hareketlerin büyük zaafiyetler geçirmesine neden oldu. Toplam tabloya baktığınızda, koca koca partilerin bölünmesini, siyasal yaşamdan silinmesini görürsünüz. Anti-revizyonist Brezilya Partisi reformculaşta; Kolombiya partisi bölündü, yarısı gitti düzene katıldı. Bunlar silahlı gerilla hareketleriydi aynı zamanda. Silahlı gerilla hareketleri peşpeşe barış masasına oturdular, silahlarını savaştıkları devlet iktidarlarına teslim etmek yoluna gittiler. Dünyanın toplamında böyle bir konjonktür var.

Bütün bu gelişmelerden ayrı düşünemezsiniz PKK'daki tutarsızlığı. Ekim Devrimi'ni izleyen tarihsel dönemin uluslararası dengeleriyle, o günün uluslararası devrimci akımının yarattığı güçle, iyimserlikle, geleceğe ufka bakış ile, '89 sonrasının kıyaslanır bir durumu var mı? Kıyaslansaydı, Latin Amerika'daki bir

sürü gerilla hareketi bu kadar kolay çözülür müydü?

Küçük-burjuvazi dünya ölçüsünde proleter devrim sürecinden aldığı güçle, ülke içerisinde de işçi sınıfı ve onların politik temsilcilerinden aldığı güçle, az-çok belli bir devrimcilik gösterir. Küçük-burjuvazi güce çok önem verir. Bugünkü dünya konjoktüründe ise gücün kimde olduğu belli. Böyle bir durumda devrimci küçük-burjuvazi yeni güç dengelerini hesaba katarak başka bir yolu seçebiliyor. Sovyetler Birliği'nin yıkıldığı, bir sürü akımın, hareketin, partinin parçalandığı bir ortamda, Latin Amerika gerilla hareketleri, Amerikan emperyalizmiyle baş etmenin imkanı yoktur, iyi-kötü bir güç biriktirdik, hiç değilse karşılığında bir şeyler alarak bu gerçeği kabul etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok, diye düşünüp davranabiliyorlar. Ezilen tutarsız bir sınıf olarak küçük-burjuvazinin tutarsız temsilcileri, bu gerçekliğin karşısında eziliyorlar.

Böyle bir dönemde kelimenin olumlu anlamıyla elbette Don Kişot olmak da vardır. Şimdi belli güçleri, belli süreçleri kontrol etmeyen akımlar için bu nispeten kolay, bunu daha önce de söyledim. Bugün solculuk yapan, PKK'yı reformculaşmakla eleştiren bir takım akımlar, yarın PKK'dan çok daha olumsuz akibetler yaşayacaklardır. Çünkü özünde PKK ile aynı ideolojik konumdalar. Bir farkları var; PKK gerçek güç ve mücadele ilişkileri alanında, bunların ise sırtında yumurta küfesi yok. Bunlar bol keseden solculuk yapıyorlar. Az-buçuk bir takım güçlere ulaşsınlar, bir takım güçlerin sorumluluğuyla karşı karşıya kalsınlar, o zaman bunların eli ayağı birbirine dolaşır. (Örneğin DHKP-C daha şimdiden "halk meclisleri", "demokratik anayasa" vb. sorunlar üzerinden teklemiyor mu?) PKK durumu iyi-kötü idare de ediyor bir yerde. PKK'nın sınıfları idare ettiği bir gerçek. Milyonları bulan Kürtleri idare ediyor, doğrudan ya da dolaylı. Geniş bir insan kitlesinin ve önemli bir gerilla gücünün üzerinden politika yapıyor. Şimdi bu gücü ayakta tutmak sorunu var, geliştirmese bile bu gücü koruma sorumluluğu var. Kendi ideolojik ve sınıfsal tabanı üzerinde olayın mantığını anlatıyorum.

Elbette başka türlü davranmak da var, başka türlü davranmak da mümkün. En umutsuz koşullarda akıntıya kürek çekip de üç yıl sonra dünya devrimci hareketinin önderi haline gelen, bir proleter devrimler çıkışı açan partiler de biliyoruz biz. Bunu Bolşevikler üzerinden biraz önce örnekledim. 1914'de de İkinci Enternasyonal yıkıldı. Dev bir İkinci Enternasyonal vardı, bütün ileri ülkelerin işçi sınıfı büyük bir bölümüyle bu İkinci Enternasyonal partilerinde örgütlüydü. Savaş patladı, İkinci Enternasyonal çöktü. Bu gelişme bir sürü insanı, bir sürü partiyi yıktı. Ama biz Bolşeviklerin yıkılmadığını, üç sene sonra, Ekim Devrimi'nin hemen ardından dev bir yeni enternasyonalin, devrimci Komünist Enternasyonal'in önderi olarak ortaya çıktığını da biliyoruz. Soluğunu tutmak da vardır, ama o zaman üç yıl sonra çıkmıştır da, bugünün dünyasında bir takım devrimci akımların karşısına bu belki de 23 yıl sonra çıkar. Tarih ölçüleriyle bakıldığında bunlar önemli süreler değil. O üç yıl sürdü ama, zira orada emperyalist yıkım vardı. İnsanlık üzerinde bu savaşın şiddetli yıkımı, o günkü sürecin üç yıl olmasını sağladı. Ama şimdi süreç daha yavaş ilerlediği için, belki bugünün devrimcileri uzunca bir süre bekleyeceklerdir. Ama özü aynıdır, soluğunu tutan bu onurlu geleceği kucaklayacaktır. Elbette soluğunu tutmak bir kimlik sorunudur, kolay değildir; biz materyalistiz, tek başına ideolojik sağlamlığın bir akımın sağlam durarak yaşaması için yeterli olamayacağını biliriz. İdeolojik açıdan az çok sağlam görünen partiler bile ağır koşullar altında ideolojik rotalarını şaşırabiliyorlar, belli bir teslimiyet eğilimi ortaya koyabiliyorlar. Ama ayakta durmak gene de mümkündür.

Bunlar işin dış etkenler boyutu. Tabi bir de iç etkenler var. Dünya dengelerini bir yana bırakın. Bir de Türkiye'nin kendi iç dengeleri var. 12 Eylül, solu ve sosyal hareketi ezdi; Türkiye devrimci hareketi aradan geçen yıllara rağmen bir türlü toparlanamadı. Türkiye'deki sosyal mücadele, işçi sınıfının, emekçilerin mücadelesi, bir türlü devrimci bir mecra ya sığayamadı. Ve bakıyoruz, PKK'nın yön değişimine girdiği dönem, bu sığayamamanın az-çok algılandığı bir dönem oluyor aynı zamanda. Biz tasfiyeciliğin

Bugün solculuk yapan, PKK'yı reformculaşmakla eleştiren bir takım akımlar, yarın PKK'dan çok daha olumsuz akibetler yaşayacaklardır. Çünkü özünde PKK ile aynı ideolojik konumdalar. Bir farkları var; PKK gerçek güç ve mücadele ilişkileri alanında, bunların ise sırtında yumurta küfesi yok. Bunlar bol keseden solculuk yapıyorlar.

'90'lı yıllardaki yeni ilk dalgasını tahlil ederken, '91 yılı, Türkiye'de, '87'de başlayan, adım adım büyüyen, '90'da doruğuna çıkan kitle hareketinin, hızlı bir biçimde düştüğü ve dağıldığı bir evre oldu, dedik. "Solda tasfiyeciliğin yeni dönemi" dediğimiz gelişmeler bu zeminde doğdu, dedik. Bu aynı gelişmenin PKK üzerindeki etkisini değerlendirmeyecek miyiz? Dış dayanaklar yok, iç dayanaklar yok! Bu durumda küçük-burjuva karakterde bir akım ne yapar? Çoğu kere PKK'nın yaptığını yapar. Sırtında yumurta kefesi yoksa gene de dayanır. Ama bir takım güçlere dayanıyorsa, bir davanın temsilcisi haline gelmişse, elindekini korumayı başaramadığı bir durumda onu tümünden kaybedeceği gibi bir risk varsa, ne edip edip Türk burjuvazisini oradan buradan oyalayıp bunu korumak, mümkünse bu elde ettiği mevziler ölçüsünde bir takım tavizlerle onu bir uzlaşmaya razı etmek ve bu arada zaman kazanmak...

Zaten PKK'nın "siyasal çözüm" için başlangıçtaki mantığı buydu. Gerçekten bir zaman kazanma kaygısı da vardı orada. Yani kesin bir hesaplaşmayı mümkün mertebe uzatmak, mümkün mertebe zaman kazanmak... Ama siz buna '92'de başlarsınız, sene olur '97-98, bu gide gide artık bir mantık kazanıyor. Zaman da kazanamıyorsunuz, ama durmadan uzlaşmacı bir çizgiyi savunup duruyorsunuz. Bu uzlaşma çizgisini siz yıllarca böyle sürdürdüğünüz taktirde, bu süreç içerisinde alt sınıflar dinamizmlerini kaybetmeye başlarlar. Bir yorgunluk başlar. Bu durumda ise işiniz daha da zora girer. O zaman belli sınırlı niyetlerle gündeme getirdiğiniz bir politika, gitgide artık sizin üstünüze kalır. İstemeseniz de sürdürmek durumundasınız.

Göründüğü kadarıyla PKK, sosyal devrime, Türk burjuvazisini sınıf olarak hedefleyen çerçeveye dayalı bir politikayı, bugünkü koşullarda Kürt hareketi için büyük bir macera sayıyor. Bu riski üstlenmek istemiyor. Ben işin içine sınıf meselesini sokarsam, bunu bir sınıfsal hesaplaşma ekسنine götürürsem, bu bugün ulusal dava etrafında Kürtler arasında sağlanan ulusal birliği de zora sokar, Kürt burjuvazisi safları terk eder. Türk burjuvazisiyle ise sınıfsal cepheden zaten uğraşamam; zira herşey bir yana, Türkiye'nin batısında kayda değer bir güç ve destek yok vb.

Muhtemelen bunu ulusal ve uluslararası planda tecrit olmak sayıyordur. Ne anlamda tecrit olmak? İçte, Türk politik yaşamında, Kürt sorununun siyasal çözümünü savunanlardan tecrit olmak, bu arada kendi orta sınıflarından tecrit olmak. Uluslararası planda, emperyalist diplomatik kanallardan tecrit olmak. Ben bunlardan tecrit olursam işim iyice zora girer diye düşünüyordur. Onların lehine en iyimser bir düşünüş tarzıyla olayın mantığı böyle görünüyör.

Bu iç karartıcı uluslararası ve ulusal tabloyu, böyle bir durumda küçük-burjuvazinin düşebileceği tutarsızlığı açıklamak için çizdim. Sağlam devrimci hareketler, ki bu ancak Marksizm-Leninizm ideolojisi ve proleter sınıf kimliği temeli üzerinde olabilir, bütün bu iç karartıcı tabloya rağmen, ilkelerdeki ve çizgideki kararlılığını koruyabilirler.

Oysa PKK belirgin biçimde bir Kürt küçük-burjuva hareketidir. PKK, "İşçi Partisi" adını taşıyor, ama PKK'nın ilişkide olmadığı tek sınıf da denebilir ki işçi sınıfıdır. PKK'nın işçilerle ilişkisi yok anlamında söylemiyorum. Yani bir sınıf olarak, bir üretim alanında, bir üretim sürecinde, bir üretim ilişkisiyle, sınıfsal konumundan sermaye ile çatışmasıyla, o

anlamda bir sınıf olarak bağı, gerçek anlamda bir ilişkisi olmadığı tek sınıf işçi sınıfıdır. PKK'nın hiçbir fabrika çalışmasını gösteremezsiniz. PKK memurlar içerisinde çalışır, semtlerde çalışır, Kürdistan'da köylerde çalışıyor, çalışmadığı tek yer fabrikalardır, işçi sınıfı hareketidir. PKK'da olmayan tek çalışma budur. Peki bu rastlantı mıdır? Siz köylülüğü Kürdistan'da Kürt kimliği ile birarada, homojen bir biçimde bulursunuz da, hiçbir yerde işçiyi homojen Kürt kimliği ile bulamazsınız. Siz Elazığ'daki Ferro Krom tesislerine gidin, Kürdistan'ın göbeğidir, yarısı Kürtse öteki yarısı Türktür. Türkiye'nin hiçbir yerinde homojen bir işçi birimi bulamazsınız. Sanayi proletaryası sözkonusu olduğu zaman milliyet esasına dayalı bir birim gösteremezsiniz.

Türkiye devrimci hareketinde tasfiyeciliğin yeni dönemini tahlil ederken, biz '89 çöküşü etkenini önemle vurguladık. Ama Kürt hareketi açısından bu meselenin üzerinde yeterince durmadık. Oysa son derece önemli. Çünkü 20. yüzyıl tarihi içerisinde, devrimci çözüm kararlılığı gösteren ulusal devrimci hareketlerin bu kararlılığının dünya devriminin gücünden ayrı bir açıklaması yoktur. Yani bu kararlılığın kaynağı geneldeki dünya dengeleridir. Dünya devriminin büyük gücüdür. Bu tarihsel ortamda, geçtik küçük-burjuva devrimci ulusal hareketlerden, burjuva ulusal hareketler bile bir kararlılığı, tutarlılığı gösterebilmişlerdir. Oysa bizim bugün yaşadığımız dönem o kadar farklı, o kadar zor, o kadar ezici bir dönem ki. Hiçbir şeyi bundan ayrı düşünmemek lazım.

Dünya tablosundaki değişim, elbetteki PKK'nın şimdiki tutarsız yönelimini rasyonalize etmek için ortaya konulmuyor. Biz marksistler hiçbir zaman bir şeyi rasyonalize etmeyiz. Sadece olayın matığını açıklıyoruz. Dış etkenler ile PKK'nın kendi gerçekliğini organik bir bütün halinde inceleyip, yaşanan olayın nasıl bir mantığı vardır, bunu açıklıyoruz. Bir şeyin açıklanması onun onaylanması anlamına gelmiyor. Rasyonalize etmek başka bir şeydir, açıklamak başka bir şeydir. Bir olay belli bir biçimde yaşanmıştır. Niçin bu böyle yaşanmıştır, bunun dış koşulları, iç yapısal nedenleri nelerdir? Soru böyle sorulur ve sorulduğunda yaklaşık olarak burada anlatmaya çalıştığım şeyler söylenir.

PSK'ya bakın, Sovyetçi revizyonist bir akımdı, biliyorsunuz. Bütün hesapları Sovyetler Birliği üzerineydi. "Dünyaya barış, Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a otonomi!" Sloganları buydu ve bu Sovyetler Birliği'nin dünya politikası çerçevesindeki bir slogandı. Biliyorsunuz barış politikası Sovyet dış politikasının temel bir boyutudur, argüman olarak. "Dünyaya barış", bu noktada Sovyetler Birliği'nin izlediği politika ile çok bağlantılı. "Türkiye'ye demokrasi", zaten Türkiye'deki revizyonist akımların programıydı, "İleri demokratik düzen" ya da "demokratikleşme programı". Bundan Kürt sorununa çıkan pay ise, "Kürdistan'a otonomi" oluyordu.

Ama Sovyetler Birliği aradan çıkınca ne oldu? Aynı PSK şimdi Avrupa emperyalizmine dayanarak kendine politik etki alanı yaratmak ve böylece sonuca gitmek yolunu tutuyor. Şimdi çok fazla sosyalizm lafını etmiyorlar. Oysa geçmişte reformist ulusal çizgi hep sosyalizm cılası ile ortaya sürülüyordu. Sovyetler Birliği yıkıldı, artık hepsi; aman sosyalizm bize mi kaldı, Kürt ulusu şu kadar zamandır köledir, kimliği bile yok, adı bile yok, biz kendi ulusal haklarımıza bakarız, burada "emperyalizme karşı mücadele" tutumu bir engeldir vb. Bütün Kürt reformistleri şimdi bu tezleri, bu argümanları dillendirirler. Biz gerekirse ABD'den de desteği alıp kendi devletimizi kurmaya bakarız, anti-emperyalizm vb. boş laftır, bu marksist Türkiye solunun Kürt hareketinin ayağına vurduğu bir prangadır, türünden gerici düşünceleri savunacak noktaya kadar düştüler.

Buna çok da şaşırılmamak lazım. Herkesin davası kendine göredir. Toplumlarda siyasal ve düşünsel akımlar, belli ilkeler, belli davalar etrafında şekillenirler ve son tahlilde belli sınıfların çıkarlarına dayanırlar. Bir Kürt burjuva milliyetçisi için bu o kadar olağan bir şeydir ki; tabi ki ben devletim için, ulusal kimliğim için mücadele ederim, beni ne ilgilendirir ötesi, der. Bu onun kendi mantığı içerisinde normaldir.

(Devam edecek...)

Reformist ve tasfiyeci eğilimlere karşı mücadele "Kürt sorunu potansiyel veya objektif olarak devrimci bir sorundur, devrim sorunudur."

Peki nasıl bir program? İşte halklarla birlikte bir federasyon. Eşit ve özgür koşullarda bir birlik istiyoruz. Bu program, devrimci programdır. Bunun reformlarla gerçekleştirilmesi, yani devrimci olmayan, yasal yollarla, düzenin temellerine, temel yapısına dokunmayan bir yöntemle çözülmesi mümkün değildir. Bir halkın inkarına dayanan sömürgeci bir düzen ve bu düzenin kendisine yönelmeyen hiçbir şey devrimci değildir. Onun özüne yönelmek zorundayız. Bu söz düzeyinde de olabilir, silah düzeyinde de olabilir. Önemli olan bu düzeni yıkmayı amaçlamaktır.

M. Can Yüce imzasını taşıyan bu yazı **Serxwebun** 'un Ekim '97 tarihli son sayısından (sayı:190) alınmıştır. Yazı hacimli olduğu için akışını bozmamaya çalışarak onu okurlarımıza iki bölüm halinde sunuyoruz. Yazının ikinci bölümü aynı başlık altında gelecek sayımızda bu sayfalarda yer alacaktır.

Ulusal sorun ve ulusal hareketin problemleri üzerine dizi yazılar yayınladığımız bir sırada, Kürt devrimcilerinin benzer sorunlara kendi cephelerinden yaklaşımının olumlu bir örneği olan bu yazının okurlarımız tarafından ilgiyle karşılanacağına inanıyoruz.

Bilindiği gibi bundan bir süre önce **Graham Fuller** ve Prof. **Dr. Henry J. Barkey** isimli iki Amerikalının hazırladığı bir rapor Türk basınında açıklandı. Bazı köşe yazarları bu raporda kendilerince önemli gördükleri bölümleri, kendi köşelerinde yazdılar, çeşitli yorumlar yaptılar.

Ortadoğu, Türkiye ve Kürt konusunda deneyimli olan kişiler

tarafından hazırlanan rapor şu açıdan önemli: Raporu hazırlatan kuruluş Amerikan yönetimine çeşitli konularda politika taslakları oluşturuyor. Dolayısıyla hazırlanan raporda ifade edilen görüşlerin, Amerikan resmi görüşünün oluşumunda önemli bir etkisi olduğu belirtiliyor. Raporu köşelerinde değerlendiren birçok köşe yazarı bu görüşte. Genel kanı da budur. Yani, öyle sıradan iki kişinin, sadece fikir jimnastiğinde bulunmak amacıyla hazırladıkları bir rapor değil. Amerika yönetiminin Kürdistan politikasını, Türkiye'nin Kürdistan politikasını etkileme düzeyinde olan bir rapor. Bu yönüyle önemlidir.

Bu raporda bizim açımızdan ilgi çekici, aynı zamanda önemli bir bölüm var. Bu bölümde dile getirilen düşünceler, aslında bizim açımızdan yeni şeyler, yeni politikalar değil. Ama öyle de olsa, emperyalizmin bu konudaki politikasını çözümlemek, bu politikasını oluştururken, nerelere el atmak istediğini öğrenmek, anlamak önemlidir. Raporu bizim açımızdan belirtilen şu: "PKK'ye rakip olarak çıkabilecek tek parti HADEP'tir. HADEP kapatılmadığı takdirde bu parti, ilerdeki çözümü tartışmalarında çok önemli bir rol oynayabilir. Ve PKK'ye alternatif olabilir." Şimdi burada işin özü şu: PKK'ye Kuzey Kürdistan'da hatta Kürdistan'ın genelinde alternatif olabilecek bir "Kürt Hareketi" ni oluşturmak. Bu "Kürt Hareketi" nasıl olmalıdır? Sömürgeciliğin, emperyalizmin Kürt çözümüne yerel ayak veya yerel dayanak olabilecek bir güç olmalıdır. Başka bir ifadeyle Kürdistan'daki hareketliliği emperyalizm için kabul edilebilir ölçülere getiren, getirme gücüne sahip bir siyasal oluşum, siyasal hareket oluşturma çabaları var.

Şimdiye kadar denedikleri ve bugün de denemeye devam ettikleri birçok girişimi, inisiyatifi biliyoruz. Bu raporda HADEP'in adının doğrudan anılması ilginçtir. Bunu sadece HADEP olarak okumamak gerekir. Bu aynı zamanda özgürlük mücadelesi içinde de bu politikaya, yani emperyalist çözüme yatabilecek unsurları tespit etmek, bu eğilimde olan kişileri, çevreleri öne çıkarmak, güç vermek, giderek bunları devrimci çizgisi ve devrimci önderliğine alternatif olabilecek bir konuma getirmek. Emperyalizmin bu politika ile ulaşmak istediği asıl amacı budur.

Özellikle 1980'li yılların başından günümüze kadar, çeşitli düzeylerde PKK'ye alternatif oluşturma, PKK'nin harekete geçirdiği kitle potansiyelini, temsil ettiği ulusal kurtuluşçu çizgiyi reformist ve teslimiyetçi çizgiye dönüştürme çabaları, emperyalizmi ve sömürgecilik için kabul

edilebilir bir çizgiye çekme çabaları aralıksız sürmüştür. Bu kimi zaman açık bir provokasyon, açık bir tasfiyecilik gibi karşı-devrimci çabalar biçiminde somutlaşırken; kimi zaman daha dolaylı etkilemeler, daha dolaylı girişimler biçiminde de sürmüş ve günümüze kadar gelmiştir.

Emperyalizmin bu politikasının temel nedenleri, dayanakları veya potansiyeli var mıdır?

Bir ulusal hareket çeşitli sınıf ve tabakaları kendi bünyesinde toplayıp örgütleyerek, harekete geçirir. Kendi içinde bir dizi farklılığı içeren bir ulusal kurtuluş hareketi, doğal olarak bir dizi ideolojik ve politik eğilimi, -bunlar çok net, çok belirgin, çok somut bir ifadeye kavuşmamış olsalar bile- taşır. Çünkü farklı sınıflar ve tabakalar, farklı politik eğilimler, hem düzenden, hem emperyalist politikalardan etkilenir, hem de devrimci politikalardan etkilenir ve her ikisinin etkilerini üzerinde taşırlar. Bugün, bu kesimlerin PKK'nin devrimci çizgisi etrafında toparlandıklarını, devrime hizmet ettiklerini, devrim saflarına geldiklerini, devrimci mecraya aktıklarını biliyoruz. Farklı eğilimleri yani devrimci eğilimden en sağcı, en reformist eğilime kadar, hepsinden renkler taşıyorlar. Bu durum kaçınılmazdır ve iradelerimizden bağımsız olan bir şeydir. Farklı kesimler böyle bir ulusal kurtuluş davasında birleştiklerinde; kendi eğitimlerinden, kendi inançlarından, kendi çıkarlarından, kendi beklentilerinden vazgeçmiyorlar. Onlarla birlikte geliyorlar. Ve doğal olarak süreç içinde mücadelenin alçalmasına, yükselmesine ve çeşitli politik etkilenmelere bağlı olarak; yine politik denge ve ilişkilerdeki değişime paralel olarak bu eğilimler de kimi zaman çok daha fazla açığa çıkar, devrimci hareketi daha fazla etkileme yoluna girerler. Kimisi de özellikle devrimin yükseldiği, kabardığı dönemlerde esas eğilimlerini geri plana iterek, devrimci renge bürünebilir. Bunlar çeşitli devrim pratiklerinde görülen şeylerdir. Bizde de böyledir.

Kürdistan'da diğer sınıflar; örneğin, küçük-burjuvazinin çeşitli kesimleri, çeşitli tabakaları, köylülük, burjuvazi; burjuvazinin çeşitli kanatları kendi adına siyasal bir hareket oluşturma -özellikle Kuzey Kürdistan için diyoruz- siyaset yapma, bunu örgütsel bir biçime, bir güce dönüştürme, böylelikle kendi adlarına, kendi sınıflarını temsil eden siyaset sahnesinde yer alma gücünün olmadığını biliyoruz. Bu konuda çeşitli denemeler de olmuştur. 1970'li yıllarda küçük-burjuvazinin çeşitli kanatlarını veya çeşitli düzeylerini temsil eden veya temsil etmekte olan grupların ortaya çıktıklarını, ama bu grupların

süreç içinde doğru-dürüst, politik ve askeri bir güç olamadıklarını biliyoruz. İdeolojik bir akım haline de gelememişlerdir. Yani Kürdistan politika zemininde kendi adlarına politika yapmayı, ideolojik bir güç olmayı beceremediler. Ve bunun sonucu olarak en tutarlı, en devrimci olan sınıfın etrafında, onun çizgisi etrafında biraraya gelerek, onunla kendi çıkarlarını veya kendilerini varetme yoluna gittiler.

PKK bir halk hareketidir. Ama aynı zamanda bir sınıf hareketidir de. Bu sınıf hareketi, o halk hareketinin öncü gücüdür, öncü düşüncesidir, öncü iradesidir, onun beynidir. Ama bu, halk hareketinin, kendi içindeki o geniş yelpazesini ortadan kaldırmaz. Şu anda devrim güçlü olduğu ve inisiyatifi yitirmedigi, her alanda en azından ideolojik-politik ve çoğu yerde de örgütsel alanda öncülüğünü kurmuş olduğu ve halkın içinde kök saldığı için bütün sınıf ve tabakalar kendilerini öncelikle bu çizgiyle ifade etmeye çalışıyorlar. Herkes PKK'lidir. Herkes Apocu'dur. Küçük-burjuvazi de, köylüsü de, farklı eğilimler taşısa bile reformisti de, yahutta kendini reformist olarak -belki kabul etmez- ama tanımlayanlar, en geri çözümden yana olanlar bugün kendini PKK'li olarak ifade ediyor. Veya "ben ancak PKK'nin açtığı platformda yer alabilirim. PKK'nin dışındaki bir mecrada bana yaşam hakkı yok. Veya bana yaşam hakkı tanınmaz. Kendimi bağımsız bir çizgiden, bağımsız bir mecrada ifadeye kavuşturma gücüm de yok" diyor. Dolayısıyla bunların hepsi PKK'lidir. Hepsi PKK'li ama kendi ideolojik-politik eğilimleriyle, sınıfsal konumlarıyla düzende varolan bütün özellikleriyle, hastalıklarıyla geliyorlar. Ulusal kurtuluş mücadelesi başladığından beri toplum büyük bir değişim-dönüşüm geçirmiştir. Kürt toplumu yeniden inşa ediliyor. Bir yandan farklılıklar belirginleşiyor, bir yandan da toplum yeniden yapılandırılıyor, yeniden örgütleniyor. Yani toplum altüst oluşuyla, yeniden kuruluşu birlikte, aynı süreçte yol alıyor. Ama bu sancısız olmuyor, düz bir rota izlemiyor.

PKK, bugüne kadar yaşanan bu altüst oluşa, yeniden yaratılışa, ideolojik-politik ve örgütsel damgasını vurmuştur. Bu bir olgu. Fakat bu kendiliğinden olmuyor. Yoğun bir ideolojik-politik mücadeleyle, sınıf mücadelesiyle gerçekleşiyor. Aslında kişilikler düzeyinde yürütülen mücadele, yoğun bir sınıf mücadelesidir. Düzene karşı verilen bir mücadeledir. Ve bu en yoğun olarak ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında gerçekleşiyor. Burada kişilikler arındırılıyor. Kişilikler öncü

düzeyinde militanlaştırılıyor. Ama bu bütün toplumun militanlaştırılması anlamına gelmiyor. Zaten olanaklı da değil. Bu bizim irademize bağlı olan birşey değildir. Bu, objektif bir olgudur. Yani toplumumuzun gelişme düzeyi, hatta insanlığın gelişme düzeyi herkesin öncüleşebilme olanağını ortadan kaldırıyor. Sınıflararası, cinslerarası, halklararası, çeşitli gruplararası farklılıkları kısa sürede ortadan kaldırmak mümkün değil. Demek ki farklı sınıf ve tabakaların varlığı, bu durumun ideolojik-politik alandaki yansımaları, objektif olarak, toplumsal olarak, PKK dışı ideolojik ve politik eğilimlere bir zemin sunuyor.

PKK bir halk hareketidir. Neredeyse bütün ulusu bir cephe çatısı altında toplayıp savaştırıyor. Ama bu herkesin gerçekten PKK'nin ideolojik-politik çizgisini özümsemediği, bunun her düzeyde benimsediği ve kendi sınıfsal gerçekliğinden, geri özelliklerinden arındığı, temizlendiği, sınıf intiharını gerçekleştirdiği anlamına gelmez. Zaten bu eşyanın doğasına aykırıdır. En azından bu aşamada, bu mümkün değil. O zaman potansiyel olarak bu zemin var.

Bir de gelişen ideolojik-politik eğilimlere bakmak gerekiyor: Kürdistan'da devrimci çözüm, devrimci yöntemler, devrimci araçlar dışındaki yöntemlerin yaşama şansı yok. Bunların Kürt toplumunu özgürlüğe, bağımsızlığa kavuşturma olanakları yok. Devrimci olmayan yöntemlerin halkımıza hiçbir şey kazandırmadığını görüyoruz. Düzen içi bir yol yok, yani Kürtlerin bu düzen içinde tek bir varolma hakkı var. Aslında o da varolma değil de -tek bir şans da demiyelim- düzenin onlara sunduğu tek bir seçenek var: O da imha olmak. Hatta öyle bir imha ki, sen idam ipini bile seçme özgürlüğüne sahip değilsin, katilini bile seçme özgürlüğüne sahip değilsin. Son sözünde pişmanlık duyarak şunu diyebilirsin; *"ben Kürt değilim, Kürtlük bana uzak dur:sun"* desen bile, senin realiteni, gerçekliğini biliyor. Sen Kürtsün ve inkar ediyorsun, senin düzen nezdinde, onların gözünde tek bir seçeneğin var: Ölüsün, ölmelisin, yokolmalısın. Bütün ulusal varlığıyla, ulusal kimliğiyle, değerleriyle, ülkenle, sana ait olan herşeyinle yok olmalısın. Bunu şiddetle, özel savaşla dayatıyor. Ama sen insanlaşmak, insan onuruyla yaşamak istiyorsun. Tepeden tırnağa karşı-devrimci şiddet dayatıyor. Ve karşı-devrimci şiddet sıradan bir şiddet değil. Soykırımı içeren veya soykırımı dayatan karşı-devrimci şiddettir. Bu şiddete karşı tek çözüm yolu; devrimci şiddeti kullanmaktır. Devrimci silahlı mücadele -veya biz bunu genelleştirelim- devrimci mücadele biçim, yöntem ve araçları dışında senin yaşama şansın yok. Ve bir de tabi şunu diyorsun: *"Ben özgürleşmek istiyorum, halkların özgür iradelerinin açığa çıktığı, halkların kendi özgür iradeleriyle birlikte yaşamaya gönüllü olarak karar verdikleri, bir birlik kurmak istiyorum."* Bu çok radikal, devrimci bir tutumdur. Sadece yöntemlerde devrimcilik değil, aynı zamanda programda da devrimcilik olmalıdır. Hatta basit bir hak kazanmak bile devrimci yöntemlerin kavranmasından

Bu halk hareketi içinde, savaşın uzun süreli olmasından rahatsız olan veya uzun sürmesinden yorgun düşenler, "bir an önce çözüm olsun" diyenler, emperyalizmin attığı yeme, oltaya tutunanlar, bıkkınlık belirtileri gösterenler, kendi sınıfsal eğilimlerini konuşturmaya çalışanlar "bir-iki kırıntı versinler, yeterlidir. Biraz da eksik olsun" diyenler olabilir. Emperyalizm bunu tespit ediyor. Yani Kürt toplumunun farklı sınıflardan oluştuğunu, bu sınıfların hepsinin aynı düşünemediğini, herkesin hem program, hem de yöntem itibarıyla devrimci olamayacağını ve bunların içinde reformizme, sağa yatabilecek, kendi çözümlerine yatabileceklerin çıkabileceğini biliyor.

geçiyor. Bu Türkiye'de de, Kürdistan'da da, böyledir.

Nedir basit haklar? İşte, dilimizi kullanalım, serbestçe konuşalım, kasetlerimizi yapalım, televizyonumuz olsun. Basit kültürel bir kırıntı elde etmek bile, devrimci şiddetin doğrudan bir sonucudur.

Bugün halkımız "Kürdüm" diyor. Eskiden *"Kürdüm"* demiyordu. *"Kürdüm"* dediği zaman bu bir yaptırım veya ceza, bir aşağılanma konusu oluyordu. Bugün özel savaşa da *"Kürt"* sözcüğünü telaffuz ettiriyoruz. Peki bu neyin sonucudur? Devrimci mücadelenin ve savaşın bir sonucudur. Burada sorun savaş sorunu değildir. Sorun programın devrimci niteliğidir.

Peki nasıl bir program? İşte halklarla birlikte bir federasyon. Eşit ve özgür koşullarda bir birlik istiyoruz. Bu program, devrimci programdır. Bunun reformlarla gerçekleştirilmesi, yani devrimci olmayan, yasal yollarla, düzenin temellerine, temel yapısına dokunmayan bir yöntemle çözülmesi mümkün değildir. Bir halkın inkarına dayanan sömürgeci bir düzen ve bu düzenin kendisine yönelmeyen hiçbir şey devrimci değildir. Onun özüne yönelmek zorundayız. Bu söz düzeyinde de olabilir, silah düzeyinde de olabilir. Önemli olan bu düzeni yıkmayı amaçlamaktır.

Kürdistan toplumu üzerinde ulusal baskıyı, ulusal imha siyasetini ve kurumlaşmasını yıkıyorsun. İşte bu bir devrimdir. Bunun yöntemleri de devrimci olmak zorundadır. Bununla ilgili çok küçük bir kırıntının bile verilmesi, yine devrimci mücadelenin sonucu oluyor.

Öte yandan deniliyor, "PKK gerçekten devrimci bir programa, devrimci bir çizgiye sahiptir. Bunu temsil eden, bunu uygulayan devrimci bir önderliğe sahiptir. PKK sahip olduğu devrimci programını, devrimci yöntemler ve devrimci mücadelelerle yürütüyor. Ve bu, Türkiye, Ortadoğu ve dünyadaki düzen için, sistem için zararlıdır, tehlikelidir. Biz PKK'yi, PKK Önderliği'ni, çizgisini teslim alamayız. Bu çizgi hep devrim üretiyor. Bu çizgi emperyalizmin ve kurulu düzenin altını oyuyor. Sadece bu yönle sınırlı bir ulusal hareket de değildir. Dünyasal bir harekettir. Devrimi dünya çapında yayma potansiyeline sahip ve bu iddiada olan enternasyonalist bir devrimci hareket. Bu çizgi, sömürgeci sistemi için

tehlikeli bir harekettir. Reel sosyalizmin çözüldüğü, sosyalizmin ideolojik düzeyde darbe yediği, bir kriz içine girdiği ve dünya çapında gözden düştüğü dönemde bu hareket hem sosyalizmi savunuyor, hem de devrimin objektif yapısı itibarıyla da büyük bir devrimci patlamayı, devrimci enerjiyi açığa çıkarıyor. Bu devrimci enerji patladığı zaman, bütün Ortadoğu'yu havaya uçurabilecek büyük bir patlama gücüne sahip." Emperyalizm, Kürdistan devriminin Kürdistan'da, Türkiye'de ve giderek Ortadoğu'da neler yapabileceğini hangi etkilere sahip olabileceğini biliyor.

Şimdi ne yapmak gerekir? "Bugüne kadar PKK'nin alternatifini çıkaramadık. Çıkan hareket yine ulusal sorunu, Kürtlerin haklarıyla ilgili şeyleri savunsun, ama böyle tehlikeli bir hareket olmasın diyorlar. Kürt sorunu özünde devrimci bir sorundur, devrim sorunudur. Ve düzenle bağdaşır hiçbir yanı yok. Kürt sorununun düzenin içinde ne halledilebilir, ne de onunla uzlaşabilir bir yanı var. Çünkü her taraftan köşeye sıkıştırılmışsın, yok edilmişsın, bu düzen sana yaşam hakkı vermemiş. Onun bütün hayat damarlarını kesmeye, yok etmeye çalışıyorsun. Doğal olarak Kürtler de bu yoketmeye karşı varolmak istiyor. *"Ben varım"* dediği zaman devrimcilik yapmış, bu düzene radikal, devrimci bir tutum almış oluyor. O zaman Kürt sorunu potansiyel veya objektif olarak devrimci bir sorundur, devrim sorunudur diyebiliriz. Bir de sen bunu bilince çıkarıp yıllardır bunun mücadelesini vermişsen, bir halk hareketini yaratmışsın, bir devrim hareketini yaratmışsın. Ve bu devrim en radikal mücadele biçimleriyle, silahlı biçimiyle sürüyor. Bu düzene sığmadığın ve sığmayacağını da çok net bir biçimde ortaya koyuyorsun. En küçük bir reformist girişim bile, örneğin *"Kürtlerin varlığını tanıyalım, Kürtlere kırıntı düzeyinde bazı haklar verelim"* demek bile, bu düzenin çözülmesine yol açabilecek kadar ciddidir.

Bugün Kürdistan sorunu dünyayı karşısına alan bir sorundur. Ulusal kurtuluş hareketi, taşıdığı bu potansiyellerden dolayı, yine çözmek durumunda kaldığı çelişkilerden dolayı dünyayı karşısına alıyor. Ortadoğu'nun gerici, sömürgeci güçlerini, emperyalizmi karşısına alıyor. Ve böyle olmak zorundadır. Bir de Kürt halkı

güçten düşürülmüştür. Bu uzun süreli halk savaşımızın sonucunda, bir halk hareketi yaratıldı.

Bu halk hareketi içinde, savaşın uzun süreli olmasından rahatsız olan veya uzun sürmesinden yorgun düşenler, *"bir an önce çözüm olsun"* diyenler, emperyalizmin attığı yeme, oltaya tutunanlar, bıkkınlık belirtileri gösterenler, kendi sınıfsal eğilimlerini konuşturmaya çalışanlar *"bir-iki kırıntı versinler, yeterlidir. Biraz da eksik olsun"* diyenler olabilir. Emperyalizm bunu tespit ediyor. Yani Kürt toplumunun farklı sınıflardan oluştuğunu, bu sınıfların hepsinin aynı düşünemediğini, herkesin hem program, hem de yöntem itibarıyla devrimci olamayacağını ve bunların içinde reformizme, sağa yatabilecek, kendi çözümlerine yatabileceklerin çıkabileceğini biliyor.

Yine PKK bir halk hareketi, bir sınıf hareketi, hem onun öncü örgütlenmesinde, hem cephe, hem de ordu örgütlenmelerinde ve bunun çeşitli düzeylerindeki çalışmalarında bu eğilimin de varolabileceğini, yani parti dışı, sınıf dışı eğilimlerin, potansiyelin olduğunu; eğer bunlara hitap edilirse, hele biraz da güç, destek verilirse bunların kendi içinde bölünüp parçalanarak, reformist eğilimin güç kazanacağını düşünüyorlar. *"Bu PKK'ye alternatif olabilir. Devrimci harekete, devrimci çizgiye alternatif yaratabiliriz. Bununla Kürt hareketini güçten düşürürüz."* Onlar için önemli olan devrimin söndürülmesidir. Çünkü Kürdistan devrimi, herhangi bir devrim değil, etkisi bir volkanik patlama gibi olacak. Yani devrimden etkilenmeyecek kimse kalmayacak. Etki sadece Avrupa'yla, Kürdistan'la, Ortadoğu'yla sınırlı kalmayacak, Balkanlar, Kafkaslar, Türkiye, Ortadoğu'nun bütününe etkileyeceği, dünya siyasetine, güç dengelerine, ilişkilerine yapacağı etkiler çok belirgindir.

Emperyalizm için temel sorun devrimin söndürülmesidir. Ve bunun için herşeyi yapıyor. Özel savaşa her türlü askeri, maddi, siyasi ve diplomatik desteğini sunuyor. Yine PKK'yi sınırlandırıp tecrit etmek, PKK'yi yok etmek için her türlü yolu deniyor. ABD-Almanya ve diğer emperyalist devletlerin tavrı budur, ama bunun yetmediğini de görüyorlar. Salt şiddete dayanan, sadece bastırmaya, tecrite dayalı yöntemlerin yetmediğini, PKK'nin halk hareketi olma özelliğini giderek derinleştirdiğini, giderek kurumlaştığını ve bu devrimin kendi içinde giderek daha da yayılma eğiliminde olduğunu görüyorlar.

Hiç gerilere gitmeye gerek yok. Bugün Güney Kürdistan'da devrim derinleşiyor. KDP ve TC'nin çok boyutlu bastırma, imha operasyonlarına, hareketlerine rağmen PKK Güney'de daha da derinleşiyor, halklaşıyor. Güneyde devrim iktidarlaşma yolundadır. Kuzey Kürdistan'da da durum zaten böyledir. Ve bir de devrim Türkiye'ye açılıyor. Şimdi bu ne demektir? Irak, Kürdistan, Türkiye, bu, Ortadoğu demektir.

(Devam edecek...)

Hatemi'nin dört aylık icraatı:

Molla rejiminin pekiştirilmesi

Hatemi emekçi kitlelerinin yıllardır molla rejimine karşı biriken tepkisini harekete geçirerek birçok alanda reform vaatlerinde bulunmuştu. Yönetime geldiğinden bu yana geçen süreçte, diğer molla liderleri gibi, İslami Cumhuriyetin bağnaz bir bekçisi olduğunu kanıtladı.

Özellikle liberal burjuva medya Hatemi ile birlikte İran'da yeni bir dönemin başladığını propaganda etti. Bununla amaçlanan, rejime yeni kanallar açmak, biriken toplumsal çelişkileri geçici de olsa paralize etmektir.

Geçen dört aylık süreçte rejim bütün baskı aygıtlarıyla her türlü muhalefeti susturup bastırma çabası içinde oldu. Hatemi iktidarının ilk günlerinde zina suçlaması ile birçok kadın taşlanarak öldürüldü. Birçok politik muhalif rejimi devirmeye çalışma gerekçesiyle idam edildi.

Kadınların örtünmesi bir islami sembol olarak bağnazca dayatılmaktadır. Özellikle üniversitelere karşı kapsamlı saldırılar başlatılmıştır. Araştırma bağımsızlığı bir yana, islami normlara uymayan kitap ve araştırma sonuçları reddedilmektedir.

İşçi sınıfı hareketindeki en ufak bir kıpırdanma şiddetle bastırılmaktadır. Bu yılın başında grevlerle eyleme geçen petrol işçileri tutuklanarak cezaevlerine konuldu. Petrol işçilerinin aile fertlerinden yirmisi de politik nedenler gösterilerek tutuklandı. Yine son haftalarda daha önce zindanlarda tutulmuş olan politik tutukluların 36'sı, hiçbir neden gösterilmeden yeniden zindanlara atıldı. Bu durumu protesto eden tutuklu yakınlarından 64'ü yakalanarak cezaevlerine konuldu.

Hatemi döneminde politik tutukluların yaşam koşulları daha da kötüleşti. Açlık grevleri özellikle son haftalarda yoğunlaştı. Bu açlık grevleri sürecinde iki politik tutuklu yaşamını yitirdi.

Eskide olduğu gibi bugün de islami sayılmayan bütün parti ve örgütler yasaktır. 14 Ağustos günü İran Kürdistan Demokratik Partisinin iki üyesi Pastaran katilleri tarafından öldürüldüler

Bağnaz molla kastına karşı "liberal kanat" olarak sunulan Hatemi'nin çizgisi İran'da hiçbir değişiklik yaratmamıştır. Değişik molla grupları farklı politik sözcükler kullansalar da, özünde şeriat ve molla egemenliğinin dokunulmazlığı konusunda aynı fikirleri savunmaktadırlar.

İran'da 12 kişiden oluşan "Bekçiler Konseyi" çıkarılan bütün yasa ve alınan politik kararlarda esas söz sahibi durumundadır. Parlementonun çıkardığı yasaların islami anayasaya uygun olup olmadığına bu "konsey" karar vermektedir. Parlemento adayları dahi bu "konsey" tarafından onaylanmaktadır. Kısacası Türkiye'de uygulanmakta olan olan Milli Güvenlik Kurulu'ndan daha geniş yetkilere sahip bir konsey diktası tarafından yönetilmektedir İran.

Bu "konsey"nin üzerinde "devlet düzeninin çıkarlarını belirleyen organ" bulunmaktadır. Hatemi'nin işbaşına gelmesinden önce Rafsancani bu organın başkanlığına getirildi. Bu organ devletin izleyeceği politikanın genel ilkelerini belirlemektedir. Savaş ve barış kararları, devlet başkanının görevden alınması bu organın yetkileri dahilindedir.

"Bekçiler konseyi" islami yasaların uygulanmasını denetlerken, bu organ da devletin çıkarlarının ne olduğuna karar vererek parlamentonun çalışma alanının çerçevesini çizmektedir.

Sonuç olarak Hatemi İslami Cumhuriyeti yeniden restore etme çabası içindedir. Bunun için bir taraftan kitlelerin taleplerine popülistçe sahip çıkarak içini boşaltırken, diğer taraftan batı sermayesinin ülkeye akışını özendirmek için özel bir çaba harcadı. Bu çabasında epeyce başarılı olduğu da görülmektedir. Kitlelerin bütün beklentileri boşa çıkarılmıştır. Bu süre içinde politik baskılar daha da yoğunlaşmıştır.

İlk tepki yine petrol işçilerinden gelmiştir. İşkence ve katliamlara rağmen işçi sınıfının direniş geleneği bastırılmamıştır. Son dört aydır tepkiler farklı biçimlerde ve yoğunlukta ortaya konulmaktadır. İslami rejimin uzun dönemde emekçi kitlelerin tepkilerinin önüne geçmelerinin mümkün olmadığı görülmektedir.

Girit Balkan Zirvesi:

Çözölemeyen çelişki ve çatışmalar

2-4 Kasım günleri arasında Balkan ülkeleri devlet başkanları, sözde "bölgede süren antlaşmazlıkların giderilmesi" amacıyla Girit adasında biraraya geldiler. Türk medyası günler öncesinde Yılmaz ve Simitis görüşmesinden ve iki ülke arasında var olan gerginliklerin giderilmesine yönelik beklentilerden söz edip durdu.

Balkan Konferansı başından itibaren ABD ve Avrupalı emperyalistlerin istemleri doğrultusunda gerçekleşti. Nitekim Yunanistan dışişleri bakanı Pangalos da, Avrupa Birliği ve ABD'yi önceden bilgilendirdiklerini, zirvenin sonuçları konusunda da bilgilendireceklerini açıkladı.

Balkanlardaki tüm sorunların kaynağında emperyalist devletlerin müdahalesi yatmaktadır. Değişik emperyalist mihraklar bugüne kadar bölgedeki etkinliklerini korumak ve yeni etkinlik alanları elde etmek için her türlü ekonomik, politik, askeri entrikaya başvurdular. Bölge halklarını birbirlerine karşı kışkırtarak kendi kirli politikalarını hayata geçirmeye çalıştılar. En son olarak Yugoslavya'nın dağıtılıp parçalanması, yıllarca barış içinde birarada yaşayan halkların birbirine düşman edilmesinin gerisinde emperyalist politikaların kirli yüzü duruyor. Değişik emperyalist mihraklar bölgedeki değişik gerici burjuva devletlere ve güçlere dayanarak kirli oyunlarını sahneliyorlar. Dolayısıyla, emperyalizm yerli gerici dayanaklarıyla birlikte bölgeden elini çekmediği sürece Balkanlardaki sorunların bitmesi, bu sorunlara zirvelerde çözüm bulunması mümkün değildir.

Nitekim bu zirvenin sonucu da yalnızca "iyi niyet" açıklamaları düzeyinde kaldı. Yapılan ikili görüşmeler genellikle yeni gerginliklere yol açtı. Simitis zirvenin görüntüsünü korumak kaygısıyla çelişkilerin giderileceği umudunu dile

getirdi. Ortak altyapı inşası, enerji ve telekomünikasyon alanlarında yoğun işbirliği, "terörizm" ve uyuşturucuya karşı ortak mücadele vb. konularda mutabakat sağlandığını açıkladı.

Devlet başkanları politik istikrarın sağlanması amacıyla bölgede yeni bir işbirliği dönemini başlattıklarını ve ülkeler arasındaki sınır çelişkileri ile azınlıklara ilişkin sorunların diplomatik yollarla çözülmesinde ısrar edeceklerini açıkladılar. Ancak yapılan açıklamalarla gerçekler arasındaki uçurum o kadar derindi ki, gizlemek mümkün olamıyordu.

Gerici burjuva devletler arasındaki çelişkilerin çözülmesi mümkün değildir

Sırp devlet başkanı Milisoviç ile Arnavutluk başbakanı Nano, 1948 yılında bu yana ilk defa, iki ülke arasında bir görüşme gerçekleştirdiler. Ağırlıklı olarak gündeme getirilen "Kosova sorunu", yakınlaşmak bir tarafa, yeni tartışmalara yolaçtı. Yıllardır bağımsızlığı için mücadele eden Kosova'daki Arnavut halkı Sırp burjuvazisinin militarist baskısı altından ezilmektedir. Arnavutların nüfusun %95'ini oluşturduğu Kosova, bugün 1989-90 yılları arasında sahip olduğu otonomi statüsünü dahi yitirmiş bulunuyor. Belgrad bugüne kadar "Kosova sorunu"nun kendi iç politik meselesi olduğunu söyleyerek her türlü uluslararası tartışmanın dışında tutmaya özen gösterdi. Nano ile yapılan görüşme de bir kez daha sonuçsuz kaldı.

Sırp ve Hırvat gericiliğinin Bosna üzerinden yürüttüğü egemenlik çatışmalarının yanı sıra "Kosova sorunu" bölgede yeni bir savaşa yolaçabilecek önemli bir güncel sorun durumundadır. Arnavut azınlığı sorunu Makedonya'daki politik gelişmeler açısından da önem taşımaktadır. 1912-13 Balkan savaşları sonucunda oluşturulan yapay sınırlar, Arnavut halkının yaşadığı toprakların farklı ülkelerin

sınırları içinde kalmasına yolaçmıştır. Dayton Anlaşmasında da hiçbir şekilde hesaba katılmayan Arnavut azınlıklar sorunu, bölgede yeni bir çatışmanın temelini oluşturmaktadır.

Diğer taraftan Yunanistan ile Makedonya arasında varolan çelişki ve çatışmalar da çözölememiş durumdadır. Makedonya'nın bağımsız bir devlet olarak ilan edilmesi, tarihsel hak ilan eden Yunanistan'ı, özellikle Papandreu döneminde bir savaş durumu yaratmaya götürecektir. Simitis hükümeti Avrupa Birliği'ne entegrasyonu çerçevesinde ekonomik gücünü de kullanarak pragmatist bir politika gündeme getirmiştir. Balkanlarda AB'nin tek üyesi olarak bölgedeki oluşumları biçimlendirme rolünü oynamaya çalışmaktadır. Örneğin Arnavutluk üzerindeki etkinliği gittikçe artmaktadır.

Üçüncü önemli sorun olan Yunanistan-Türkiye arasındaki ilişkilerde de hiçbir mesafe kaydedilmemiştir. İki ülke başbakanı arasındaki görüşmelerde ne Ege ne de Kıbrıs sorununda yol alınabilmiştir. Kıbrıs'ın Türk ordusu tarafından işgali Türk gericiliği tarafından meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Zirve Türk militarizminin gövde gösterisi yaptığı bir dönemde gerçekleşmiştir.

Sonuç olarak, Balkanlarda çelişki ve çatışmalar çözölmek bir yana giderek daha karmaşık bir mahiyet kazanmaktadır. Emperyalizmin bölge halkları arasında oluşturduğu yapay sınırlar gerici burjuva güçler tarafından halkları birbirine karşı kışkırtmanın aracı olarak kullanılmaktadır. Balkan Zirvesi'nin bir gösteriden öteye geçememesi bu sınıfın hiçbir sorunu çözme gücüne sahip olmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Balkanlar'da yaşanan sorunları çözme gücüne sahip tek güç işçi sınıfıdır. Tek çözüm yolu sosyalist bir Balkan Cumhuriyetinden geçmektedir.

Romanya: Emekçilerin emperyalist talana karşı tepkileri yoğunlaşıyor

Romanya, 17 Kasım 1996 yılından bu yana, Romanya Hristiyan-Demokrat Ulusal Köylü Partisi adayı Viktor Kiorba tarafından yönetilmektedir. IMF ve Dünya Bankası tarafından dayatılan bir ekonomik-politik program bu tarihten itibaren uygulanmaya konulmuştur. Bu emperyalist sosyo-ekonomik programın ilk önlemi fiyatların serbest bırakılması olmuştur. Süt, gaz, ilaç vb. temel gıda maddeleri on katına varan fiyatlarla satılmaya başlanmıştır. İlk televizyon konuşmasında halka "size iş ve kemer sıkma vaad ediyorum" diyen Kiorba, bugün Romanya'da tam bir ekonomik-sosyal bir enkaz yaratmış bulunmaktadır.

IMF ve Dünya Bankası'nın istekleri doğrultusunda önce "verimsiz" olarak nitelendirilen 100 işletmenin kapısına kilit vurulmuştur. İşletmelerin iflasa sürüklenerek kapatılmasının gündeme getirilmesi bir plan çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. Önce gaz ve elektrik fiyatları yükseltilerek işletmeler ekonomik olarak çıkmaza sokulmakta, bu oyunları boşa çıkartan işletmelerin ise açktan elektriği kesilerek kapısına kilit vurulmaktadır. Bu tür kirli yöntemlere eski Doğu Bloku ülkelerinde sistematik bir biçimde başvurulmaktadır.

Aynı kirli yöntemler bu işletmelerde çalışan işçilere karşı da uygulanmaktadır. İşletmenin kapısına kilit vurulmadan önce işçilere 20 aylık ücretlerinin ödeneceği vaad edilmektedir. İşletme kapatıldıktan sonra işçiler ücretlerini alamadıkları gibi, gösterdikleri tepkilerden dolayı birçok yerde huzuru bozdukları gerekçesiyle mahkemeye dahi verilmektedirler.

Fakat işçi sınıfı emperyalist burjuvazinin bu saldırılarına karşı sessiz kalmak niyetinde değil. Özellikle maden işçileri defalarca greve giderek polisle kısmi çatışmalara girdiler. 45 bin maden işçisi, hükümetin sağlık politikasını protesto ve uygulanan ekonomik politikaların kaldırılması talebiyle, bu yazın ilk aylarında başkent Bükreş'e yürüme kararı aldılar. Hükümet bu eylemi engellemek için işçilerin oluşturduğu komite temsilcileriyle

görüşmek zorunda kaldı. Ücretler yükseltilirken, iş güvencesi ile ilgili bir anlaşma da bu dönemde imzalandı.

Emperyalist tekeller ve finans çevreleri hükümetin bu tutumunu pek hoş karşılamamış olacaklar ki, Romanya'nın NATO'ya ve Avrupa Birliği'ne üyelik sorunu yeniden tartışmalı hale getirildi. Hükümet, özelleştirmelerden elde edilen gelirleri neo-liberal ekonomik yapılanmalara harcayacağına, sosyal çatışmaların önünü kesmek için "sosyal barış"ı sağlamaya harcadığı ve çok tavizkar davrandığı gerekçesiyle eleştirilere maruz kaldı.

Kapitalist reform süreci içinde oluşan burjuva kast ne güçlü bir ekonomik-politik temele, ne de halk içinde bir desteğe sahip. İşçi sınıfının güçlü bir karşı koyuşu bu kesimi kolayca bir çıkmazın içine itiyor, tavizler vermek zorunda bırakıyor.

Sınıf çatışmaların aldığı boyut ve politik istikrarsızlık gözetildiğinde, NATO ve AB üyeliği kısa dönemde mümkün görünmemektedir. Emperyalist ülkeler şimdilik Romanya'yı kapı dışında tutmak kararı almışlardır. Emperyalist tekeller ülkenin sermaye için bir gül bahçesine çevrilmesini, burjuvazinin bu kararlığı göstermesini, kendisini ispatlamasını talep etmektedirler. Bunu ispatlamak için hükümet direnişleri ve farklı düşünceleri bastırmaya çalışmaktadır. Böylece "komünizme" alternatif sunulan "batı demokrasisi" ve "çoğulculuk"un ne anlama geldiğini emekçi kitleler kendi deneyimleriyle öğrenmektedirler. Bu baskılara karşı gelişen tepkiler yer yer çatışmalara dönüşmektedir.

Emperyalist talana tümüyle açık hale getirilen Romanya bugün ekonomik, politik ve sosyal açıdan iflasın eşiğine gelmiştir. Ülkenin talan edilmesi mafya yöntemleriyle palazlanan bazı burjuva kesimlerinin çıkarlarına yaramıştır. Fakat başta maden işçileri olmak üzere diğer emekçi güçler uzun dönemde bu saldırılara ve emperyalist talana karşı kalamayacaklarını göstermektedirler.

Rotterdam liman işçilerinin eylemleri

Fransa'daki kamyon şoförleri Avrupa'nın tüm işçilerine insanca bir yaşamın nasıl dayatılabileceğinin yolunu gösterdiler. Fransız şoförlerinin direnişi, kapitalist üretimin bugün ulaştığı uluslararasılaşma düzeyini ortaya koymakla kalmadı, sıfır stokla üretim yapmanın kapitalist sistem açısından nasıl bir hassasiyet oluşturduğunu ortaya çıkardı.

Avrupa taşıma sektörünün büyük bir bölümüne sahip olan Hollandalı taşıma şirketlerinin sızlanmaları, direnişe Fransız halkının çoğunluğunun destek verdiği gerçeğinin üzerini örtmedi. Hollanda, İngiliz ve Alman taşıma şirketleri yolların kapatılmasının önüne geçmek için çalıştılar. Bu aslında Fransız işçilerinin grev hakkının fiilen gaspedilmesini talep etmeleri anlamına gelmekteydi. Tam da bu nedenle Fransız işçilerinin grevi zaman zaman sert geçen direnişlere dönüştü.

Hollanda liman işçileri Avrupa taşıma çarkının daha küçük ölçekte bir parçası olan limanlarda bugün aynı mücadeleyi yürütmektedirler. Rotterdam ve Amsterdam'lı SHB işçilerinin işlerini kaybetmemek ve taşeronlaştırmayı engellemek için gerçekleştirilen yol işgalleri ve grevleri, aynı zamanda sendikalar ile işverenler arasındaki "danışma ekonomisi"ne de yönelmiştir. Mahkeme kararları, para cezaları ve tensikatlarla, liman patronlarıyla sendika bürokratları ile elele vererek Rotterdam ve Amsterdam işçilerinin ortak mücadelesini kuşatmak istemektedirler.

Hollanda'da grev hakkı son derece iğreti bir hak durumundadır. Daha doğrusu gerçek manada bir grev hakkından söz etmek mümkün değildir. Grev, patronların çıkarlarını gerçek anlamda etkilediği bir noktada, mahkemeler grevi erteleyebilmekte ya da yasaklayabilmektedirler.

Amsterdam ve Rotterdam işçileri eylemde

Liman işçileri bu iki kentteki SHB'lerin birleşmelerini talep etmektedirler. Şüphesiz onlar bunu patronların daha fazla kar etmeleri için değil, birlikteliklerinden kuvvet doğacağı için talep ediyorlar. Patronlar iki SHB şirketindeki istihdamı ortadan kaldırarak, hemen hiçbir hakka sahip olmayan taşeron işçilerini istedikleri zaman ve istedikleri koşullarda çalıştırıyorlar.

Amsterdam'daki SHB şirketinde

Dayanışma yasalardan daha güçlüdür!

çalışan işçilerin işten atılacaklarının duyulması üzerine Rotterdam'lı SHB'liler dayanışma amacıyla eylem planladılar. Rotterdam'lı patronlar işçilerin eylemlerini engellemek için yargıçları devreye soktular. Nitekim yargıç protesto ve grev eylemi çağrısı ve eylemi yapmak yasağı koydu. Aksi takdirde, eyleme katılacak her işçiye günlük 500 florin ceza verileceğini açıkladı.

Amsterdam'da çalışan liman işçileri dayanışma amacıyla 14 Ekim'de 24 saatlik greve gittiler. Klimaks Amsterdam limanına giden kanalın kapılarını işgal ettiler. Kanalda konteyner taşıyan bir gemi durdurularak diğer gemilerin limana giriş-çıkış yapması engellendi.

Sendika bürokratları Rotterdamlı işçilere, dayanışmanın gerekli fakat henüz erken olduğunu söyleyerek, eylemlerin bu limana sıçramasını engellemeye çalıştılar.

Yargıçların yasaklama kararına rağmen, SHB direniş komitesi, Rotterdam'da dayanışma eylemleri için çağrı yaptı. Bir sonraki eylem nakliyat sendikası FNV'nin önünde gerçekleşecekti. Eylem grev biçiminde gerçekleşti ve Rotterdam SHB'nin konsey başkanı olan Jeroen Toussaint dayanışma eylemi örgütlediği için işten atıldı.

Bunun üzerine iki kentin SHB'li işçileri ortak bir toplantı gerçekleştirdiler. Toplantıya 500 işçi katıldı. 315 işçi tensikata uğramış, konsey başkanı işten atılmıştı ve Rotterdamlı liman işçileri de taşeronlaştırma saldırısı ile yüzyüzeydi. Sendika tüm bunlar karşısında görmedim, duymadım edebiyatı yapıyorve timsah gözyaşları döküyordu.

Toplantı sonrası dönemde liman işçilerine destek amacıyla Rotterdam'ın en büyük konteyner şirketinin kapıları SHB'liler ve bu şirketin işçileri tarafından kapatıldı. Konsey başkanının atılması protesto edildi.

Konsey başkanın işten atılması ile ilgili duruşmaya Amsterdam'dan 250 SHB'li işçi katıldı. İçeriye yalnızca 50 kişinin alınmasını protesto eden işçiler asma köprüyü işgal ettiler ve korsan niteliği taşıyan bir yürüyüşle belediye binasının önüne geldiler.

Liman işçileri patron, devlet ve sendika bürokratlarının elele vererek kırmaya çalıştıkları direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Anamlı bir ortak mücadele ve dayanışma örneği sergiliyorlar.

Sendika ağlarının ihanetçi tutumlarını aşalım Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyle!

Son günlerde burjuva medyada, sendika bürokratlarının hamasi nutukları önemli bir yer kaplıyor. Sendikal ihanet çetesi başındaki bürokratlar; B. Meral ve R. Budak, koalisyon hükümetini tehdit eden açıklamalarıyla adeta şovmenliğe soyunmuş bulunuyorlar. Bürokratları bu kadar "kızdıran" ve hükümeti "kitleleri sokağa dökeriz" söylemiyle sözde tehditlere zorlayan sorun ise burjuvazinin Anadol-D hükümeti eliyle yasallaştırmaya çalıştığı sosyal reform paketidir. Yıllardır sözü edilen, yalanlarla ve en bayağı yöntemlerle zemini hazırlanan bu reform saldırısının temel ayaklarını ise emeklilik yaşının yükseltilmesi, vergi yükünün artırılması ve SSK'nın özelleştirilerek tasfiye edilmesi kararları oluşturuyor. Sermayenin yıllardır gündeme getirip tüm toplumu hazırlamaya dönük ideolojik manevralarıyla meşrulaştırmaya çalıştığı tasarıları şimdilerde hayata geçirilmek üzere. Şu an mecliste tartışılan bu yasa taslağı, pratikte uygulamaya geçişle birlikte işçi ve emekçilerin temel önemdeki tarihsel kazanımları bir çırpıda alınacaktır.

Sendika bürokratlarını sözde öfkeliendiren ve hükümeti "tehdit" etmeye zorlayansa sermayenin bu pervasız tutumu değil, bunun işçi ve emekçilerde yarattığı muhtemel tepkilerdir. Bürokratları asıl kaygılandıran dizginleri kaybetme korkusudur. Bugüne kadar her fırsatta sermayeye teslim ettikleri, burjuvazinin dümen suyuna kanallı ettikleri öfke ve kinin kendilerini aşabileceği olasılığıdır.

R. Budak'ın basına yansıyan demeçlerindeki şu sözler bunun en iyi kanıtıdır. "Sosyal patlama olmaz diyorlar, bugün olmaz, yarın olmaz ama öbür gün olur. Gelin bu işi birlikte çözelim." Aynen bunları söylüyor. Yani siz yapacaklarınızı yine yapın ama bazı şeyleri dikkate alın. İşçi ve emekçilere dönük saldırılarının yaratacağı sonuçları da gözetin. Yeni dönemde ESK ile sermayenin kucağına oturan bürokratlar, şimdi de sermayeye akıl hocalığı yapmayı, dostça uyarılarda bulunmayı kendilerine önemli bir vazife sayıyorlar.

Bu yeni saldırı paketinin, işçi ve emekçilerde yaratacağı tepkinin kendisini nasıl ortaya koyacağını kestirebilmek bugünden fazlasıyla mümkün değil. Ancak şimdiden şu rahatlıkla söylenebilir; gündemdeki "reform" saldırısı kitlelerde önemli bir huzursuzluğa yolaçacak, düzene olan kin ve öfke biraz daha

bilenecek, devlete olan güvensizlik daha da perçinleşip, derinleşecektir. Bunun, kendisini, hangi düzeyde bir eylemlilik ve karşı koyuşla ortaya koyacağını ilerleyen süreç gösterecektir. Son yılların sınıf hareketi gerçeği, yaşanan siyasal tikanıklığın aşılamadığı durumda, yani işçi sınıfının politik bir kimlikle mücadele sahnesine çıkmadığı koşullarda, tabandaki tüm dinamiklere ve mücadele potansiyellerinin varlığına rağmen, ciddi bir karşı koyuşun hiç de öyle kolay olmadığını bir çok kez kanıtlamıştır. Bu gerçeklik sınıf hareketinin gelişme süreçlerini, alacağı biçimleri, eğilimlerini önceden kestirmeyi ayrıca zorlaştırıyor.

Bu olgunun kendisi, devrimci önderlik boşluğu sürecinin işçi sınıfının bağımsız siyasal kimliğine kavuşması, devrimcileşerek üzerindeki cendereyi kırıp aşması, onun komünist öncüsüyle birleşmesiyle sıkı sıkıya ilintili. Bu görevin yakın süreçte önümüze çıkaracağı iki temel görev var.

Birincisi sendika bürokratlarıyla mücadelenin ideolojik, politik ve pratik her alanda çok daha etkin bir tarzda sürdürülmesidir. Her dönem yürüttüğümüz bu mücadelenin, bugün çok daha özel bir önemi var. Zira yakın süreç, yeni saldırı dalgasının sınıf kitlelerinde yarattığı tepkilere gebe. Bu huzursuzluğu bugünden derinleştirmek, kitlelerin tepki ve öfkelerini eylemli bir hatta kanallı etmek için bürokratların sınıf kitleleri üzerindeki etkisini kırmak gerekiyor. Bunu soyut bir teşhirden öteye, güncel ve somut gelişmeler üzerinden yapmak bu görevin en temel alanı olmalıdır.

İkincisi ise önemli (ki birincisiyle sıkı sıkıya bağlantılı) asıl; bürokratların gelecekteki tepkileri bugünden bloke edilip, kontrol altına almak amaçlı eylemlilik takvimine hazırlıktır. Geçen yıl zayıf kaldığımız bu alan, sınıf hareketine müdahalede önemli birer olanaktır. Bürokratların inisiyatifinin kırılmasında takvim eylemlilikleri birer araçtır ve bunu en iyi tarzda değerlendirmek sorumluluğu önümüzdeki dönemde bizi bekliyor. Gerek eylemliklerin ön süreçlerini, gerekse de eylemlerin kendisini en iyi tarzda değerlendirmeliyiz. Bu, bürokratların soyut teşhirinden çok daha etkin bir işlev görecek. Bu dönemi yoğun bir müdahalenin konusu yapmalıyız. Burada katettiğimiz mesafe oranında, eylemlerdeki müdahalemizi de çok daha güçlü bir şekilde gerçekleştirme şansına sahip olacağız.

İşçilere çifte sömürü! Sermayedarlar yetmiyor sendika ağları da sömürüyor

Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek'in geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan yolsuzlukları, bir kez daha sendika bürokrasisinin ihanetçi yüzünü açığa vurdu.

16 Kasım 1997 tarihli Hürriyet gazetesinde, "Uyanık Sendikacı" başlığı ile teşhir edilen Mustafa Özbek'in, kendi adını taşıyan ve huzurevi olarak planlanan kompleksi benzinlik yaptığı ve işletmesini yakınlarına verdiği belirtiliyor. Haberde yaklaşık 1 milyon dolar aidat gelirin olduğu söylenen Türk Metal Sendikası'nın Genel Başkanı M. Özbek'in Kırıkkale, Ankara ve Kıbrıs'ta birçok gayrimenkulünün olduğu, halen inşaatı süren Türk Metal Sendikası Genel Merkez Binası'nın makam odasına bir sauna koydurduğu da belirtiliyor. Ayrıca Ankara Akyurt ilçesinde Mustafa Özbek adıyla Eğitim, Dinlenme, Kültür ve Spor kompleksi de bulunan "ağanın", burayı üniversiteye çevirmek için YÖK'e başvurduğu; Kıbrıs'ta yine M. Özbek Uluslararası Eğitim Merkezi'ne de sahip olduğu da biliniyor. Bu tesisin içinde 5 yıldızlı 118 yataklı apart hotel, olimpik havuz, yemekhane ve sosyal tesisler yer alıyor. Anlayacağınız M. Özbek'in işçi aidatları ve işverenden aldığı rüşvetlerle kurduğu imparatorluğu oldukça ihtişamlı.

DİSK'e bağlı Oleyis Sendikası Genel Başkanı Enver Öktem, tıpkı M.Özbek gibi yolsuzluklarıyla gündemde olan bir başka sendika ağası. Enver Öktem'in ve diğer yöneticilerin usulsüz harcamalar yaptıkları ve Oleyis Vakfı'ndan sendikaya para aktararak, bunu kendi aralarında pay ettiklerini iddia eden ve sendikanın idare edilmesini isteyen 9 sendika üyesi, Öktem tarafından "asılsız

iddialarda bulundukları ve sendikayı yıpratmayı amaçladıkları" gerekçesiyle bir bir ihraç ediliyor. Oleyis yönetimi hakkındaki iddialar arasında;

*Genel kurul'a sunulan inali raporun gerçekleri yansıtmadığı, öyle ki Denetim Kurulu üyelerinden M. Döğüşçü'nün 2 yıldır Ankara'ya hiç gitmediği dolayısıyla da raporların inceleme yapılmadan hazırlandığı,

*Sendika borçlarının çarpıtılarak farklı borçlar altında gösterildiği buna karşın yöneticiler üzerindeki iş avanslarının delegelerden saklandığı,

*Vakıftan sendikaya aktarılan 34 milyar 676 milyon liralık borcun kapatılması için Genel Merkez binasının 5 katının 10 yıllığına kiraya verildiği

*MYK üyelerinin 1 milyarlık iş avansını, kendi 2.5 milyarlık avansına ekleyerek bunu 4 şirketten yasadışı fatura olarak örtmeye çalıştığı vb. birçok bilgi yer alıyor.

Bu pislikleri gün yüzüne çıkararak, karşı tavır alan 9 sendika üyesinin ihraç edilmesinin sebebi, sendika ağlarının egemenliklerinin sona ermesi korkusudur. Ağalar sendikalarda sorunsuz bir iktidar istiyorlar ve bunu sekteye uğratabilecek en küçük bir hareketi bile safdışı bırakıyorlar.

Ancak gün gelecek onların ihanet ve sömürü üzerine kurulu bu imparatorlukları başlarına yıkılacak. İşçi ve emekçiler sendika bürokrasisine karşı gün geçtikçe öfke ve tepki biriktiriyorlar. İşçi sınıfının sendika bürokratlarına karşı gelişen tepki ve hareketliliğine müdahale etmek ve siyasallaşmanın öncülüğünü yapmak görevi ise sınıf devrimcilerinin omuzlarında.

DİSK'in Ankara yürüyüşü

Gazetemizin geçen sayısında DİSK'in Ankara'ya "İşimiz, aşımız, ekmeğimiz, sendikamız için yürüyüş" başlığıyla bir eylem hazırlığında olduğunu duyurmuştuk.

8 Aralık'ta başlayacak olan yürüyüş 8-10 gün sonra Ankara'da bir mitingle sonlandırılacak. DİSK, bu yürüyüşe sadece sendika şube yöneticilerini ve DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlü olup işten atılan işçilerin bir kısmını temsilen katmayı düşünüyor. Peki DİSK yönetimi, bu eylemlik kararını ne üzerine aldı ve katılımı neden şube yönetici-uzmanlarıyla sınırlı tutuyor?

DİSK hangi konumda

Şimdi karşımızda tamamen sendika ağalarının kontrolü ve yönetiminde olan bir DİSK var. 12 Eylül faşist darbesi öncesinde DİSK'in sınıf mücadelesinde tuttuğu önemli bir yer vardı. Bu yer, DİSK'in tabanındaki devrimci işçilerin mücadelesi ile kazanılmış durumdaydı. DİSK yönetimi tüm reformist yaklaşımlarına rağmen, tabandaki bu devrimci işçi potansiyelinin basıncı ile mücadele içerisinde yer tutmaktaydı. Bugün ise, DİSK'in mücadele ile uzaktan yakından bir ilgisi kalmamış durumdadır. Yönetimi sermayenin kucağına oturmuş, onunla elele işçi sınıfına yönelik saldırılara onay veren ESK mekanizmasının içerisine girmiştir.

Sınıf mücadelesinde bir yer tutmayı bırakın, DİSK yönetimi ve Rıdvan Budak şahsında sınıfa açıktan bir ihanet vardır. Öyle ki; DİSK yönetimindeki sendika ağa ve bürokratları bir yandan 12 Eylül'ün sendikalarla ilgi koyduğu yasalara karşıymış gibi davranmakta bir yandan da bu yasaları, konfederasyon içindeki kendi muhalif üye tabanına karşı kurnazca kullanmaktadır. Ya da bütün işçi grevlerinin ve direnişlerinin militanlaşmasının, meşru mücadele temelinde yürümesinin önünde bu yasalar engel olarak bizzat kendileri tarafından çıkarılmaktadır. Yine bu yasaları kendi eylemsizliklerinin de kılıfı olarak kullanmaktadırlar.

Temeli uzun yıllar öncesine dayanan bu ihanet çizgisi, son dönemde çok yeni ve açık bir biçim almıştır. Örneğin; darbe-şeriat ikileminde DİSK yönetimi darbe lehine işçi sınıfını taraf etmeye çalışmıştır. İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürü

ayyuka çıkmışken genel grevi ağızına bile almayan Rıdvan Budak, güya şeriat tehlikesine karşı genel grev ilan etmekten bahsetmiştir o dönem. Zaten o süreç, gelecekte DİSK'in de içinde olduğu MGK kontrolünde bir ESK'nın hazırlık süreciydi. Bu hazırlık kendini ilk olarak TOBB, TİSK, TESK, Türk-İş ve DİSK yönetiminde oluşan 5'li inisiyatif olarak açığa çıkarmıştır. Sermaye sınıfıyla, işçi sınıfının ortak kararlar alması aldatmacasına dayalı bu beşli çetenin, ilk pratiği işyerlerinde ortak imzalı bir bildiri okumak oldu. Bu pratik sınıfta büyük oranda ters tepse de, ESK'yı meşrulaştırmaya dönük önemli bir adımdı. Bu işi örgütleyen ise; sermayenin en temel örgütü MGK idi. Sonuçta DİSK yönetimi tabandan ciddi bir tepkiyle karşılaşmadan ESK ihaneti içerisinde yerini aldı. Artık sermaye devletinin işi daha kolaylaşmıştı. Çünkü; işçi sınıfına yönelik saldırıları "sınıfın örgütlerinin" rızasıyla hayata geçiriyordu. Bu da işçi sınıfına saldırı değil, uzlaşarak kabul edilmiş ekonomik tedbirler olarak sunuluyordu. Konulara bakıldığında ise asla işçi sınıfının, burjuvaziyle uzlaşmayacağı bir tablo çıkıyor ortaya. Gerçi işçi sınıfının, burjuvaziyle uzlaşmasının hiçbir zemini de yoktur. Hangi konuda uzlaşacaklar. Eşel-mobil sisteminde mi? Özelleştirmede mi? Sosyal güvenlik paketinde mi? Mezarda emeklilikde mi? Sefalet ücretinde mi?

Buraya kadar ortaya konulan şeyler, iki olguyu ve bunun karşısında DİSK'in pratiğini gösteriyor. Birincisi; sermaye devletinin gündemi ve yapmak zorunda olduğu şeyler. İkincisi; işçilerin gündemi ve yapmak zorunda olduğu şeyler. Yukarıda anlatılanlara toplam olarak bakıldığında DİSK; sermayenin gündemi ve yapması gerekenlere alabildiğine destek verirken, işçilerin gündemi ve yapması gerekenlere alabildiğine uzak ve hatta karşısına dikilen bir konumda. Bunun son dönemde yoğunlaşan işçi direnişleri üzerinden çok somut göstergeleri var. Örneğin; altı aydır süren DİSK/Nakliyat-İş'de örgütlü Albayrak işçilerinin direnişine DİSK merkezi olarak hiçbir katkıda bulunmamıştır. Hatta R. Budak Kadıköy'deki basın açıklamasında Albayrak işçilerinden rahatsız olmuştur. "Ülkenin başka sorunları var" diyerek sloganlarını engellemeye

çalışmıştır.

Başka bir örnek; Brandi'de yürütülen tekstil işçilerinin direnişini DİSK/Tekstil hiçbir biçimde sahiplenmemiş, destek olmamıştır. Dahası, işçilerin başvuru formularının bir örneğini Teksif'e verecek derecede alçakça bir tutum segilemişlerdir. Aynı DİSK-Tekstil; Amasya İplik direnişine sadece ziyaretle gidip nasılsınız demekle yetinmiştir.

DİSK 10. Genel Kurulu öncesi, durumu idare etmek için DİSK'in her yerde merkezi olarak yaptığı basın açıklamaları ise fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Rıdvan Budak'ın bu çerçevede Kadıköy'de kendisinin yaptığı basın açıklamasına, en çok örgütlü işçinin bulunduğu İstanbul'da sadece 40-50 işçi katılmıştır. Onlarda zaten, ESK'yı protesto etmek için gelmişlerdi.

Bütün bu örnekler DİSK yönetiminin eylemlere, direnişlere hangi sınıfın bakış açısı ve çıkarı üzerinden yaklaştığını göstermeye yeterlidir. Yani tabandan baskı gelmedikçe eylem kararı alınmazken, baskı gelince alınan karar da yasak savmaya yöneliktir. DİSK'in son Susurluk'taki mitinge katılım düzeyi bunu yeterince açıklıyor.

DİSK'te örgütlü işçiler ne yapmalı?

İşçiler DİSK yönetiminin aldığı merkezi eylem kararlarının içeriğini ve gerçekte ne üzerine alındığını iyice anlamalı. Anlamakla da kalmayıp, işçi sınıfının meşru-militan mücadele hattını bu eylemlerde temel kılmayı hedeflemelidir. İşçiler sendika ağalarının uzlaşmacı tarzına tepki gösterip, kesinlikle bir kenara çekilmemelidir. Çünkü; sendikalar ve işçiler adına yapılacak her türlü eylemin gerçek sahibi, işçi sınıfının kendisi olmak zorundadır. Örneğin; Ankara'ya yürüyüş eylem programının, son gün mitingle bitirilmeyip geceyi Ankara sokaklarında geçirip, ertesi gün de başbakanlığa yürüme isteminin tabandan gelmesi olumludur. Ancak bununla yetinilmemelidir. Özellikle sınıf bilinçli, öncü işçiler, katılımın sendika şube yöneticileri ve işyeri baş temsilcileriyle sınırlı tutulmayıp tabana yayılması noktasında çaba göstermelidir. İşte o zaman Ankara'ya yürüyüş eylemi, DİSK yönetiminin medyatik şovu değil, işçilerin kendi iradesiyle, tepkilerini dile getirebilecektir.

Sermaye Devletinin Emekçi Sınıflara Dayattığı Ekonomik Saldırı Paketlerinin Arkasındaki Güç: IMF

Geçmişten bugüne sermaye sınıfının, işçi sınıfına dönük saldırı paketlerinin altında istisnasız hep IMF imzası vardı. Bugün de; özelleştirme saldırısı, sosyal reformlar aldatmacası, vergi reformu vb. saldırılar IMF'nin yönlendiriciliğinde yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Geçtiğimiz günlerde, Türk devletinin ekonomi bürokratları, yeni saldırı programı çerçevesinde IMF'yle görüşmek için yine ABD'ye gittiler.

Sermayenin has temsilcisi Devlet Bakanı Güneş Taner ve beraberindekiler ABD'ye gidişlerinin amacını gizlemek ve bulanıklaştırmak için IMF'nin isteklerinden çok, yapacağı maddi yardımı ön plana çıkararak bir propaganda yürüttüler. Yani kitlelerden emperyalistlerin karşılıksız yardım yapacağı yalanına inanmalarını istiyorlardı.

Gerçekte ise sermaye devleti, IMF'den aldığı her direktifi, işçi ve emekçilere "istikrar paketi" olarak yutturmaya çalışıyor. IMF ise; bu demagojiyi, "enflasyonla mücadele" kılıfı ile tamamlıyor. Diyor ki, bizim istediklerimiz enflasyonla mücadelenin olmazsa olmaz koşuludur. Arkasından da "sert önlemler almalısınız" diyor.

Sert önlemler hangi sınıf yararına ve kime karşı olacak? Sözü geçen yeni pakette; KİT'lerin daha hızlı özelleştirilmesi, vergi reformunun tabana yayılması, kamu giderlerinin azaltılması ve sosyal güvenlik reformu yapılması isteniyor. Uzun lafın kısası faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yükleyin diyorlar.

Güneş Taner, IMF'nin bu istemleri çerçevesinde yapılan görüşmeden memnun olduğunu açıklıyor. Ankara'nın istikrar programına destek olması durumunda, IMF'in Stand-by'ı kabul edeceğini belirtiyor. Sanki Ankara'nın programa destek vermemek gibi bir şansı ya da tercihi olabilir mi gibi. Gerçekte; IMF ile varılan bu anlaşmayla, Anasol-D hükümetinin daha başta yaptığı "popülist davranmayacağız, sert tedbirler alacağız" açıklaması ve Mesut Yılmaz'ın "bu kış zor geçecek" açıklaması birbirini tamamlıyor. Güneş Taner IMF ziyareti öncesinde yaptığı açıklamada, işçi, memur ve emekli maaşlarında 1998'de bir iyileştirme yapılmayacağını söylemişti.

Tüm bunlar gösteriyor ki önümüzdeki dönemde sosyal güven(siz)lik uygulaması çerçevesinde, zaten yükseltilecek prim ödeme gün sayısına ek olarak, mezarda emeklilik yaşı kadınlarda 58, erkeklerde 60 yapılmaya çalışılacak. Mesut Yılmaz bunu desteklediğini açıklamıştı zaten. Fakat kitleden gelebilecek tepkiyi gözeterek bu yaş artışını kademeli olarak yapıyorlar. Bununla birlikte düşünülen özelleştirme, verginin tabana yayılması, ücretlerde hiçbir iyileştirmenin yapılmaması gelecek sefalet dolu günlerin şimdiden habercisi durumunda. Sermaye düzeninin giderek derinleşen ekonomik krizi de düşünülürse yoksullaşmanın en üst boyutlara çıkacağı açık.

Her zaman olduğu gibi krizin faturasını işçi-emekçilere yüklemeye çalışan kapitalistler bu süreçten de karına kar katarak çıkmayı planlıyor. Sermaye sınıfı kriz koşullarını bile kendi lehine çevirmenin araçlarını yaratmaktadır. Emekçi sınıflar ise, bu topyekün saldırıya karşı topyekün karşı koyuşu örgütlemek görevi ile yüzyüzeler. Enflasyonun ve yoksullaşmanın gerçek sebebi kapitalistler, krizin faturasını kendileri ödesinler. Zaten sadece tabandan alınan vergilerin tabana yayılması gibi bir aldatmaca olmaz. Özelleştirmeyle sokağa atılan binlerce işçi, sermayenin önemli bir ideolojik saldırısıyla karşı karşıya olduğunu bilmek zorundadır. Mezarda emekliliğin kabulü de sömürünün katmerleşmesinde sınır tanımazlığın kabulüdür. Evet IMF kapitalit sömürü çarklarını globalleştirmede sınır tanımıyor.

İşçi sınıfının bu saldırı paketlerine karşı mücadelesi zamlara, yoksulluğa, sefalet ücretine hayır çizgisini aşmalıdır. Mücadele direk olarak sorunun politik merkezi olan sermaye devletinin kendisine, IMF'ye ve emperyalizme yönelmelidir. Kalıcı çözümler ve bağımsız sınıf tavrı ancak bu eksenle yürüyecek bir mücadeleden ortaya çıkabilir. İşçi sınıfı ihtilalci komünist partisiyle bulunduğu zaman bu mücadele çok daha üst boyutlara sıçrayacaktır. Böylece emekçi sınıfların tepkisi içeride kapitalizme, dışarıda emperyalizme yönelecek ve toplumsal kurtuluş olan sosyalizm ufukta bir alternatif olarak doğacaktır.

Karşı-devrime hizmet edenler devrimci adaletten kurtulamazlar

Ajanlaştırmayla yüzyüze kalan unsurların yapacakları ilk iş, düşmanın bu girişimini ilerici ve devrimci kamuoyu nezdinde derhal açığa vurmak olmalıdır. Bundan kaçınanlar, verdikleri bilgileri devrimci örgütten gizleyenler ve düşmanla işbirliğine devam edenler kesin bir biçimde düşman ajanı muamelesi göreceklidir. Böyleleri, böyle davrandıkları takdirde kendi sonlarını bizzat kendileri hazırlamış olacaklardır. Zira bu tutum artık düşmanın zoru karşısında boyun eğmenin ötesine geçmiş, gönüllü bir işbirliğine dönüşmüştür.

Tarih boyunca, ezilen ve sömürülen sınıfların (günümüzde işçi sınıfı ve emekçi katmanların), sömürü ve baskıdan kurtulmak için, egemen sınıfın örgütlü gücüne karşı örgütlenerek mücadele etmek dışında bir kurtuluş seçeneği olmamıştır. Toplumlar tarihinde ileriye dönük dönüşümü sağlamanın biricik kuralı şudur: Örgütlü sınıf gücüne karşı örgütlü sınıf gücü! Burjuvazinin sömürerek yönettiği sınıflar üzerindeki egemenliğini sürdürmesi bir tek koşulla olanaklıdır: Proletarya ve emekçi katmanların örgütsüzlüğü; bu sınıfların eğitimden, donanımdan ve biricik silahları olan siyasal örgütlerinden yoksunluğu...

Örgütlü burjuvazi, örgütsüz yığınlar ister

Burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğini sürdürmek için örgütlü gücünü yoğunlaştırır. Yoğunlaşmış örgütlü sınıf gücünde ifadesini bulan devlet aygıtını emekçilerin örgütlü gücünün oluşmasını engellemek için kullanır. Burjuvazi, sınıf çıkarlarını korumanın ve kollamanın ifadesi olan örgütlü gücünü

toplumsal yaşamın tüm alanlarında yaygınlaştırır. Resmi ya da sivil görünümüler altında yaygınlaştırdığı örgütlü gücünü toplumun tüm sınıf, katman ve bireylerinin ortak çıkarlarının ifadesi olarak sunmaktan da geri durmaz. Böylelikle baskı ve zorbalıkların hukuksal bir ifadesi olan burjuva yasaların yasakçılığına da meşru bir zemin yaratmaya çalışır. Yasalarına dayanarak işçi sınıfı, emekçi katmanlar ve ilerici güçlerin bağımsız örgütlülüğünü engellemeye çalışır. Ne var ki, bu yasakçılık kendi başına yeterli gelmez. Proletarya ve emekçi katmanlar sınıf çıkarları için mücadeleye giriştikleri ölçüde burjuva sınıfın yasalarıyla da çatışmaya girerler. Burjuvazinin hiçbir koşulda ortadan kaldıramayacağı bu mücadele, burjuvazinin yasaklarla önüne geçmeye çalıştığı demokratik siyasal hakların kullanımını fiili hale getirir. Bu giderek yasalar planında da ifadesini bulur. Burjuvazi daha açık çatışmaların önüne geçmek kaygısıyla buna razı olur. Fakat bunun sınırları da mevcut örgütlülüklerin burjuva düzen sınırlarının dışına taşamayacağı biçimde çizilir. Yani bir kez daha işçi ve emekçiler yasalarla bağlanır ve denetim altına alınır. Bu, burjuvazinin özgürlüklerin düşmanı olduğunu, burjuvazinin dilinde özgürlük kavramının tam bir ikiyüzlülük olduğunu da anlatır. İşçi ve emekçi örgütlülüklerini yasalarla düzene bağlamakla yetinmez, bu örgütlülükleri her fırsatta saldırı hedefi haline getirerek ortadan kaldırmaya çalışır. Ya da iktisadi gücünü kullanmak, bir dizi hileli yolla yöneticilerini satın alıp işlevsizleştirmek yoluna başvurur.

Burjuvazinin değişik yol ve yöntemlerle işlevsiz hale getiremeyeceği tek örgütlülük biçimi vardır: İdeolojik çizgisi, devrimci eylemi ve varoluş biçimiyle kendini düzene rağmen ve tümüyle düzenin dışında konumlandırı devrimci örgütlülük. İşçi sınıfı ve emekçilerin diğer örgütleri de bu temele dayandıkları ve ondan güç aldıkları ölçüde işlevli bir biçimde varlığını sürdürebilir.

Devrimci örgütlenme meşru bir haktır

Kapitalizm, burjuvazinin iktisadi, siyasal, sosyal, kültürel vb. tüm alanlarda herşeyi kendi tekeline alarak egemenlik kurduğu bir sistemdir. Bu sömürü sisteminde burjuvazi hiçbir

şey üretmeden yaşayan asalak bir sınıftır. Emekçi sınıfların üretip kullanıma hazır hale getirdiği tüm toplumsal zenginlikleri kendi tekeline alıyor. Bu zenginliğin gerçek sahipleri ise açlık, sefalet, işsizlik, hastalık ve acıyla boğuşuyorlar.

Bilimsel gelişmenin ürünü modern teknik üretim sürecine girerek toplumsal üretkenliği artırıp zenginlikleri çoğalttığı halde, bu zenginlikler asalak burjuvazi tarafından mülk edinilerek servet haline getiriliyor. Burjuvazi tekeli egemenliğine dayanarak, bilim ve teknolojik gelişmenin sunduğu imkanları, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürüyü katmerleştirmenin, baskı aygıtını tahkim etmenin gücüne dönüştürüyor.

Tüm zenginliklerin üreticisi ve yaratıcısı emekçi sınıfların kendi emeklerinin ürünlerine sahip olmaları bir yana, gerçek sahibi olduğu toplumsal zenginlikten daha fazla pay istemeleri bile, burjuva sınıf diktatörlüğünün zulüm ve zorbalığına hedef olmaları için yeterli bir neden olabilmektedir. Üretenlerden gaspedilen zenginlikler devasa bir servet birikiminin kaynağı olmakta, çılgınca bir yaşamın dayanağına dönüştürülmektedir. Akıl almaz boyutlardaki bu servet birikiminin bir bölümü de, asalak düzenin koruyucusu olmaktan öte hiçbir işlevi olmayan militarist aygıtların; ordu, polis, MIT, korucu, sivil militarist güçlerin finansmanına ayrılmaktadır. Bu mali tekel, işçi sınıfı ve emekçilerin yanısıra kardeş halkları kölelik altında tutmak ya da halkları birbirine kırdırtan savaşlara hazırlık yapmak için kaynak olarak kullanılmaktadır.

Bu düzende, iktisadi sömürüyü siyasal baskı ve zorbalık tamamlıyor. Bu düzen, adaletsizlik, eşitsizlik, haksızlık düzenidir; işkence, katliam, zindan düzenidir. Kölelik, cehalet, kültürsüzlük düzenidir. İnsan emeğinin hoyratça sömürüldüğü, insanın basit bir meta düzeyine düşürüldüğü, insani kimlik ve onurun ayaklar altında paspas edildiği bir düzendir. Öyleyse, bu düzene karşı mücadele etmek, işçi sınıfı ve emekçiler için, emeğin kurtuluşu kavgasını yürüten devrimciler için hem bir haktır; hem de asalak ve zalimlerden kurtularak insanca yaşamak, insanın yüceleştiği bir topluma varmak tarihsel hedefine ulaşmak için kaçınamayacakları bir görevdir. Bu yüce bir dava demektir. Bu, kişisel hiçbir istek ve hırsın olmadığı, amacına dayanan bir kavga demektir.

Böylesi bir kavganın zaferi için, tarihin de kanıtladığı üzere, devrimci örgütlenme zorunlu ilk adımdır.

Sermaye iktidarının devrimci örgütlenmeleri etkisizleştirme saldırıları

Burjuvazi bir sınıf olarak devrimci örgütlenmeye tahammülsüzdür. Çünkü o, devrimci örgütlenme şahsında mezar kazıcısı sınıfın bilinçli gücünü görüyor. Devrimci örgüt ve devrimci partiler, burjuva sınıfın çıkarları karşısında emekçi sınıfların çıkarlarının savunucularıdır. Ezilen emekçi sınıflara kapitalist barbarlıktan kurtuluşun tek gerçek yolunu ihtilalci bir örgütlenmeye sahip devrimci sınıf partisi gösterebilir ancak. İşçi sınıfının ya da değişik emekçi katmanların çıkarlarının savunucusu olan devrimci örgütlerin küçük ya da büyük olması, burjuvazi için esasa ilişkin bir değişiklik yaratmaz. Burjuvazi bu tür örgütlerin bizzat varlığına karşı tahammülsüz ve saldırgandır. Tek hedefi hangi yolla olursa olsun bu örgütleri tasfiye edip ortadan kaldırmaktır.

Burjuva sınıf egemenliğinin bugünkü biçimi olan faşist kontrgerilla cumhuriyeti, devrimci örgütlenmelere karşı işkence, zulüm, zindan, katletme, kaçırmak kaybetme yöntemlerini sistematik bir tarzda uyguluyor. Bunlar faşist iktidarın bilinen uygulamalarıdır. Fakat önemle üzerinde durulması gereken bir başka yöntem de, faşizmin devrimci örgütleri içinden çökertme politikasıdır.

Düşmanın ajan sızdırma çabaları ve uyguladığı yöntemler

Düşmanın devrimci örgütler hakkında bilgi edinme yöntemleri çeşitlidir. O her türlü kirli yolu ve iğrenç yöntemi kullanır. Sömürücü bir sınıf, zalim ve zorba olduğu kadar kalles ve sinsidir de.

İşkenceyle bilgi elde etmekten ihbarcılar kullanmaya, dinlemelerden takiplere kadar her türlü yolu deneyen düşman, daha etkili bir yöntem olarak da bizzat örgütlere sızmaya özel bir önem vermektedir. Bu yönetime giderek daha fazla başvurmaktadır.

Düşmanın devrimci örgütlere sızmak için kullandığı yöntemlerden ilki, bizzat eğitilmiş ajanlarını devrimci örgüt saflarına sızdırmasıdır.

İkincisi ise, devrimci saflarda yeralan zayıf unsurları işkence zoruyla

ya da baskı, tehdit, şantaj ve tacizin binbir yöntemiyle boyun eğdirip, bunu bu arada bir takım vaadlerle de birleştirip düşman adına çalışmaya razı etmesidir.

Düşman, sızdırma ya da satın almalarla iki şeyi gözetir. İlki, örgüt içinde doğrudan bilgi kaynağına sahip olmaktır, ki esas amacı da budur. İkincisi, bu tür unsurlar aracılığıyla saflarda maneviyatı bozmaktır.

Ajanların rolü ve akibeti

Ajan, adı üstünde düşmana bilgi kaynağı demektir. Bunlar devrimci örgütlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin uzmanlaşmış bilinçli düşmanlarıdır. Burjuvazinin basit piyonları olsalar bile, düşmanın çıkarlarını bilinçli bir biçimde savunan karşı-devrimci militanlardır. Sömürücü ve zalim bir sınıfın çıkarları adına, bilerek ve isteyerek, ezilen ve sömürülen sınıflara karşı savaşmaktadırlar. Bunlar örgütlere sızarak içerden bilgi aktarmaları nedeniyle birçok suçu bir arada işliyorlar. Emğin kurtuluşu davasına karşı sömürücü sınıfın sefil çıkarlarını korumak ve kollamak, suçlarının en büyüğüdür. Devrimcilerin binbir emekle yarattıklarını tahrip etmek ve örgütü yıkmaya çalışmak bu suçun temel bir unsurudur. Faşist iktidar bu yaratıkların verdiği bilgilere dayanarak devrimcileri katletmekte ya da işkenceden geçirerek yıllarca zindanlarda tutmaktadır. Emğin kurtuluşu davası ve devrimcilerin emek ve yaşamlarına karşı işlenmiş bu suçun cezası bellidir. Böylesi zavallılar kendi kokuşmuş kişiliklerinin ortadan kaldırılması kararını, devrimci örgüte sızma girişiminde bulundukları ilk andan itibaren bizzat kendileri vermişlerdir. Devrimci adalet düşen görev, bu kararın gereğini yerine getirmekten ibarettir.

Düşmanın devrimci örgütlere sızarak bilgi kaynağına sahip olmak için kullandığı bir öteki yöntem ise, devrimci saflarda yeralan zayıf unsurların çeşitli biçimlerde teslim alınarak kullanılmasıdır.

Devrimcilik, elbette ki bedelleri olan bir uğraştır. Devrimci örgütlere katılmak açık bir iddia, bilinçli bir davranış ve gönüllü tercihlere dayanır. Sömürücü ve zalim bir sınıfa ve onun düzenine karşı, emeğiyle maddi yaşamı vareden bir sınıfın davasını savunmak ve kendini bu davaya adanmak onurlu bir tercihtir. Hiç kimse böylesi bir tercihe zorlanmamıştır ve zorlanamaz. Devrimci yaşamı seçmek ve devrimci bir örgütte çalışmak tümüyle bilinçli ve gönüllü tercihsiz eğer, elbetteki her devrimciden beklenen doğal tutum, hayatı pahasına da olsa davasını sonuna kadar savunmak, boyun eğmemektir. Ne var ki, gönüllü tercihine rağmen, bir dönem sonra gücünü ve inancını tüketip, idealini terk ederek devrimci saflardan uzaklaşanlar, sıradanlaşarak düzene kapılanlar olduğu

Faşist iktidar bu yaratıkların verdiği bilgilere dayanarak devrimcileri katletmekte ya da işkenceden geçirerek yıllarca zindanlarda tutmaktadır. Emğin kurtuluşu davası ve devrimcilerin emek ve yaşamlarına karşı işlenmiş bu suçun cezası bellidir. Böylesi zavallılar kendi kokuşmuş kişiliklerinin ortadan kaldırılması kararını, devrimci örgüte sızma girişiminde bulundukları ilk andan itibaren bizzat kendileri vermişlerdir.

gibi, düşmanın zulmü karşısında kişilik çözümlmesine uğrayanlar da olabilmektedir.

Gerek mücadeleyi terkedendenlerin, gerekse kişilik çözümlerine uğrayarak teslimiyet gösterenlerin gözetmeleri ve asla unutmamaları gereken şey, düşmanla fiili ve resmi işbirliğine hiçbir biçimde ve hiçbir koşulda girmemektir. Düşmanın, davayı terkedene ya da zayıflık taşıyan unsurlara yüklenerek boyun eğdirip ajanlaştırma, sonra da bu unsurları devrimci örgütlere sızdırma politikası izlediği bilinmektedir. Çete devleti 12 Eylül'den sonra ve özellikle son yıllarda bu politikayı daha ısrarlı bir biçimde uygulamaktadır. Böyle bir durumla yüzyüze kalan unsurların yapacakları ilk iş, düşmanın bu girişimini ilerici ve devrimci kamuoyu nezdinde derhal açığa vurmak olmalıdır. İşkenceye dayanamayarak devrime ve örgütüne zarar verenler, açık teslimiyet gösterenler, zaman geçirmeksizin tutumlarını ortaya koymak ve verdikleri zararın mahiyeti konusunda en ayrıntılı bilgilendirmeyi yapmak zorundadırlar. Devrimci örgütün kendini koruyabilmesi için bu onların hiçbir biçimde kaçınmayacakları bir zorunluluktur. Buna uygun davranmaları, onları bir kez daha onursuzluğun dipsiz kuyusuna düşmekten ve işkencecilerin oyuncağı haline gelmekten kurtaracaktır. Dahası düşmanın baskı ve basıncını püskürtmenin de en etkili yoludur. Sözüünü ettiğimiz türden unsurlar düşmanla fiili işbirliğine girmedikleri ve devrimci örgütlere karşı açık davrandıkları sürece, verdikleri zarar ölçüsünde açık bir teşhir ve tecritin hedefi olmaktan öteye fiziki bir ceza görmeyeceklerdir. Fakat bundan kaçınanlar, verdikleri bilgileri devrimci örgütten gizleyenler ve düşmanla işbirliğine devam edenler kesin bir biçimde düşman ajanı muamelesi göreceklerdir. Böyleleri, böyle davrandıkları takdirde kendi sonlarını bizzat kendileri hazırlamış olacaklardır. Zira bu tutum artık düşmanın zoru karşısında boyun eğmenin ötesine geçmiş, gönüllü bir işbirliğine dönüşmüştür. Devrimci adalet bu durumda onları kesinlikle affetmeyecektir.

Örgütümüz bugüne kadar geleneksel devrimci hareketin bu soruna yaklaşımdaki kimi zaafalarını, yer yer sürdürdüğü yanlış politikaların yarattığı sonuçları gözetken bir tutum içinde oldu. Bu alanda da devrimci proletaryanın ideolojisi, kültürü ve adaletine uygun bir kimlik oluşturdu.

Devrimci proletarya kan dökmekten

nefret eder.

Devrimci şiddet, proletaryanın özel isteminin ürünü değil, burjuva sınıf iktidarının zorunlu hale getirdiği kaçınılmaz bir savaş yöntemidir. Bu anlamıyla zorunlu bir kötülük de olsa, bunun sorumlusu burjuva sınıf

egemenliğinin kendisidir. Bu sınıfın kullandığı zalim ve zorba yöntemlerdir. Hain emeller için devrimci örgüt saflarına sızmaya çalışan biri, devrimci örgütün meşru savunmasının getirdiği sonuçlara katlanmayı da göze almış demektir. Düşmanın piyonu olmayı kabul edenler, aşağılık ve iğrenç burjuva sınıfa hizmetkarlığı seçenler, işçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasına ihanet etmiş olmakla kalmıyorlar, verdikleri bilgilerle devrimcilerin yaşamına da kastetmiş oluyorlar. Kaçınıklığı canilikle birleştirenler suçlarının bedellerini ödemekten kendilerini kurtaramazlar.

Hain ve işbirlikçilerin cezalandırılmasını protestoya konu eden kimi burjuva demokrat kurum ve çevreler, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşısında burjuva sınıfın uyguladığı zulmün gerçek mahiyetini kavrayamadıkları gibi, işbirlikçi hainlerin neden olduğu katliam ve kayıpların sonuçlarını da anlayamamaktadırlar. Toplumda çıkarları birbirine tümüyle karşıt sınıfların varlığından ve bu sınıflar arasında süren mücadelenin niteliğinden kopartılmış bir sözümona hümanizm yalnızca bu iğrenç düzenin değirmenine su taşıyacaktır. "İnsan hakları" adına bu hainlerin cezalandırılmasına karşı çıkanlar, yalnızca karşı-devrimin giderek daha pervasız bir biçimde sürdürdüğü ajanlaştırma politikasına destek vermiş olacaklardır. Onurlu bir dava uğruna savaşan bir sürü devrimci, onurlarını ayaklar altına alarak bu pis işi sürdürenler tarafından karşı-devrimin açık hedefi haline gelmektedir. Bu iğrenç misyonu yerine getirmeyi kabul edenler bunun bedelini de ödemek zorundadırlar.

Burjuva sınıf egemenliğine karşı işçi sınıfının örgütlü devrimci gücünü yaratmaya çalışan komünist bir örgütüz. Nihai hesaplaşma elbette ki proletarya ile burjuvazi arasında yaşanacaktır. Komünistlerin misyonu ve sorumluluğu, proletaryanın bir sınıf olarak örgütlenmesine, kaderini kendi ellerine alıp burjuvaziyle hesaplaşma anına hazırlanmasına yardımcı olmak, önderlik etmektir. Böylesine onurlu bir davanın neferleri olarak giriştiğimiz mücadelede kendimizi korumamız en doğal hakkımızdır. Davamızın, örgütümüzün ve yaşamımızın kaderiyle oynayanlar, karşılarında devrimci adaleti bulacaklardır.

Hiçbir ajan, hiçbir işbirlikçi-hain devrimin adaletinden kurtulamaz.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Karılanlar 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Zincire Vurulmuş Prometheus ve Özgürlük

Antik tragedya yazarı Aiskhylos ve ozan Hesiodos'un eserlerinde geniş yer tutan Prometheus günümüz proletaryasının antik dönemdeki koruyucusu ve öncüsüdür bir bakıma.

Tanrıların gazabına uğramasına ve işkenceler görmesine rağmen, ateşi insanlardan men eden tanrılardan çalıp insanlara vermekten korkmaz. Burada insanlar üreten, fakat buna rağmen elinde birşeyleri olmayan ezilen sınıfın temsilcileri, tanrılar ise hiçbir şey yapmadan insanların yarattığı zenginliklerden faydalanan asalak ezen sınıfın temsilcileridir. Bu mitosta Prometheus ezilen sınıfın, yani insanların yanında yer almış onlara yol gösterici olmuştur.

Uygarlığın maddi temelini simgeleyen ateş, insanla doğa arasındaki savaşında insanın zaferini simgeler. Fakat bu mitosta da anlatıldığı gibi ateş (yani benzetmeyle üretim araçları) yönetici ezen sınıfın elindedir ve bunu ezdiği sınıfa karşı bir silah olarak kullanır. Böylece başlangıçta insanın doğa ile olan savaşımı, insanın insanla olan savaşımına yani sınıf savaşına dönüşür.

Mitosa göre adı "önceden gören" anlamına gelen Prometheus kahindir ve baştanrı Zeus'un birgün tahtından düşeceğini bilir. Bu nedenledir ki; Prometheus Zeus'un korkulu rüyasıdır ve onu altetmek için elinden geleni yapar. (Bunu günümüze uyarlarsak Prometheus bilinçli proletaryayı, Zeus ise burjuvaziyi temsil eder.)

Prometheus hep insanlardan yana olur ve tanrılarının egemenliğine son verip insanların egemenliğini getirmek için çabalar. Bunun için sürekli Zeus'u küçük düşürür. Zeus da ateşi insanlardan saklayarak alır öcünü. Fakat Prometheus bir kez daha aldatır tanrıyı ve ateşi çalarak götürüp insanlara verir. İki kez küçük düşürülen Zeus son çare olarak kaba kuvvete başvurur ve Prometheus'u bir kayaya zincirler. Bir kartal hergün gelip onun yeniden oluşan ciğerini yer. Bununla da yetinmez; Hesiodos'un deyiimiyle insanların başına kadın belasını yani Pandora'yı ve kutusunu salar. Bu kutunun içinde her türlü kötülük ve bela vardır. Pandora kutuyu açar; bütün kötülük ve belalar dünyaya saçılır bir tek umudun çıkmasına izin vermez kutudan. Hesiodos eserinde; Prometheus olmasaydı, insanların bir gün çalışıp bütün bir yıl yetecek yiyeceği kazanabileceklerini söyleyerek Prometheus'u suçlar tanrılara yaranmaya çalışarak. Bunun içindir ki; Hesiodos'un köylüleri açtır, baskı altındadır, çok çalışırlar fakat az alırlar. Yani Hesiodos'a göre tanrılara başkaldırı insanların kazancının önüne geçer ve insanın mutluluğunu artıracığı yerde azaltır.

Bu mitin günümüzde de çeşitli yorumları vardır. Edmund Burke isimli İngiliz burjuvazisini temsil eden yazar: "İyi düzen bütün iyi şeylerin temelidir. Halk köleliğe düşmeksizin bunu elde etmek için yumuşak başlı ve uysal olmalıdır. Bölüşmedikleri

mülkiyete saygı duymalıdır. Emekle elde edilebilecek şeyi elde etmeye çalışmalıdırlar; ve her zaman yaptıkları gibi, başarıyı, gösterilen çabayla uygunsuz bulduklarında, sonsuz adaletin kesin oranlarıyla avunmaları öğretilmelidir kendilerine" der. Böylelikle mitin düzen cephesinde aldığı biçim: ezilen sınıf,

burjuvazinin verdiğiyle yetinmeli bu düzeni değiştirmek yönünde bir çabaya girmemeli ve kaderine razı olmalıdır şeklindedir. Prometheus ezilen sınıfın temsilcisidir. Tanrılarının yani ezen sınıfın düzenine karşı çıkmış, ateşi tanrılardan çalıp insanlara vererek bu düzene başkaldırmıştır. Bunun sonucunda ölümü aratacak işkencelerden geçse de, yine de yaptığına pişman olmamış ve şunları söylemiştir:

Ama ben biliyordum başıma gelecek olanı:

Bile bile, isteye isteye suç işledim.

Bana gelince, ben bu çileme katlanacağım.

Çilesine katlanamayıp, ölmeyi özleyen İo'ya ise şöyle der:

Benim acılarıma hiç katlanamazdın demek!

Kader ölmeme de izin vermiyor benim: Yalnız ölüm kurtarabilirdi beni Oysa benim işkencelerimin sonu yok Zeus tahtından inmedikçe.

Bunu proletaryanın acılarının sonu yok; burjuvazi tahtından düşmedikçe diye de düşünebiliriz. Aiskhylos'un yazdığı bu tragedyanın yazıldığı döneme yani 5.yy Atina'sına bakacak olursak; tiranlıkla yönetilen ülkede kölelik ve zorbalık hat safhadadır. Bu mitosta da Prometheus bir tanrı iken köle, Zeus da tanrılar ve insanları yöneten efendi (tiran) durumundadır. Prometheus'u kayaya çakan Kratos(Güç) şöyle der ona:

Her varlık çoktan bir kaderle yükümlenmiş,

Tanrılarının başıdır yalnız yükümlü olmayan;

"Zeus'tan başkası özgür değildir"

Etrafta Zeus'un kurbanları, uşakları ve dalkavukları vardır. İlk bakışta güçlü olan Zeus (yani burjuvazi) gibi gözükse de asıl gücü elinde tutan insan yani ezilen sınıf(proletarya)'dır. Çünkü burjuvazinin var oluşu da yok oluşu da onlara bağlıdır. İşte bu nedenledir ki ezen sınıf iktidarını koruyabilmek için çeşitli yollarla onları bu bilinçten yoksun bırakmaya çalışır ya da korku salar yüreklerine. Çünkü bilir ki proletarya başkaldırma cesaretini gösterirse egemenliği şoka erer. İşte bu cesareti göstermiştir Prometheus. Onu zincire vurarak susturacağını sanan Zeus yanılmıştır bu kez. Tanrılar tanrısı yenilmiştir ve artık çaresizdir çünkü Prometheus ateşi insanlara vererek insanların sömürüye karşı olan cesaret fitilini ateşlemiştir bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://tr.industry.org/>
Ç. Çağla

Sermayenin çevre seviciliği

TEMA VAKFI

Televizyonlarda sık sık görür olduk şu; 55-60 yaşlarında sakallı, masum yüzlü ihtiyarı. Onun adını hep TEMA(Türkiye Erezyonla Mücadele, Araştırma ve Doğal Kaynakları Koruma Vakfı) adıyla birlikte duyduk: Hayrettin Karacan Yalvarırcasına "Türkiye Çöl Olmasın" diyordu. Anlattığına göre kendisi yıllarca "çalışıp didinin", şirketler kurmuş, bunları işletmiş. Fakat artık yaşlandığını düşünüp işi gücü oğluna devredip emeklilik hayatını çevreyi korumaya vakfetmiş. İlk bakışta olay yaşlı bir zengin emeklilik meşgalesi/uğraşısı olarak görülüyordu.

Fakat yerine oturmayan bir şeyler vardı. İlki; burjuva basının bu yaşlı adamın emeklilik uğraşısına böylesi özel ve belli bir süreklilik taşıyan ilgisine, onu bir nevi "çevre starı" olarak seçmesine neden olan neydi?

Zamanla sermayenin bütün icraatları gibi TEMA'nın da kokusu çıkmaya başladı yavaş yavaş. TEMA'nın çevreciliği neredeyse sadece "erozyonla mücadele" ile sınırlıydı. Hayrettin Karacan, nükleer ve termik santrallere karşıtlığı olmadığını söylüyor. Aslında TEMA sermayenin hiç bir icraatına karşı değil. Örneğin erezyon için yüzlerce reklam veren TEMA'nın, Koç'un özel üniversitesi için binbir entrikayla Sarıyer ormanlarına el koymasına ve katletmesine sıra geldiğinde ise ağzını bıçak açmamaktadır. Bunun nedenini ise TEMA gerçekliğinin perdesini hafif aralayarak anlayabiliyoruz. Bunu TEMA'nın kurucularından bazılarını bakarak bile anlayabiliyoruz. TEMA'nın 2.Başkanı olan Nihat Gökyiğit **Tekfen Holding**'in sahibidir. Tekfen Holding ise nükleer santrali kurmak teklifinde bulunan **NPI Konsorsiyum**'unun ortaklarından biridir. Diğer bir kurucu ise **Bayındır Holding**'dir. Sermayenin kendi yasalarını hiçe sayarak kaçak olarak çalıştırılmasına göz yumduğu Yeniköy, Yatağan ve Gökova termik santrallerinin 20 yıllık işletmecilik "hakkını" da almış olan Bayındır Holding aynı zamanda yine nükleer santral projesini yapma teklifi veren **AECL Konsorsiyum**'unun da ortaklarındandır.

Artık çok rahatlıkla anlayabiliyoruz ki TEMA'nın niyeti hiçte "çevrecilik" değildir. TEMA sermayenin çevreye verdiği zarardan (tüm insani değerlerini kaybetmiş ve hayatını para üzereni kurmuş olan burjuvazi işlediği tüm

insanlık suçlarından vereceği ve sonrasında vergiden düşeceği "bir kaç kuruş" ile herhalde arılabileceğini sanmış olmalı) kendini aklamının bir yolu ve çevrenin kirlenmesine karşı oluşan tepkilerin içini boşaltmak için kurulan bir sermaye kuruluşudur. TEMA'nın nükleer santrallere karşı çıkmamasını, aksine onları yararlı görmesi, Koç'un yaptıklarına ses çıkarmaması O'nun bu konumunun doğal ve bilinçli bir sonucudur.

Çevre sorunu kapitalist sistemin zorunlu bir sonucudur. Çünkü sistemin egemenleri için asıl olan ne insanın ve diğer bir çok canlıının yaşam koşullarından biri olan çevre korumacılığı değil, daha fazla kârdır. Bu durumu onun karını artırmak, yeni pazar alanları yaratmak için çevreyi fütursuzca kullanmasını ve aynı anlama gelmek üzere aşırı tahribini beraberinde getirmektedir. Buna karşı çıkan çevreci diyebileceğimiz hareketler ise; bu anti-kapitalist bakış açısından yoksundurlar. Daha çok olayları tek tek kapitalistlerin bireysel suçu olarak ele almaktadırlar. Bunda bazı kapitalistlerin çevre kirlenmesi karşısında timsah göz yaşı dökmeleri ve çevreci hareketlere bilinçli bir tutumun ürünü olarak belli yardımlarda bulunmalarının büyük rolü vardır. Kuşkusuz bu onların ilerici ve demokratik yönünü karartmamaktadır. Fakat TEMA ile bunları birbirine karıştırmamak gerekiyor. Çünkü TEMA sermayenin kirli amaçlara sahip doğal bir uzantısıdır.

Aynı zamanda sermayenin çevreciliğinin sınırlarını göstermesi bakımından da TEMA örneğine dikkatle bakılmalıdır. Adından da anlaşılacağı üzere TEMA'nın asıl ilgi konusu "erozyonla mücadele"dir. Bu bilinçli bir seçimin sonucudur. Çünkü erezyon "doğal afet" denilen ya da öyle görünen bir çevre sorunudur. Sanki erozyonun temel sebebi olan doğal bitki örtüsünün yok olmasının sermaye ile bir ilgisi yokmuş gibi. Sanki Kürdistan da ormanların yakılması sermaye devletinin işi değilmiş gibi. Katıksız çevreci TEMA ve doğa düşkünü kurucuları bu durum karşısında seslerini çıkarsa ya!

Tutarlı bir çevrecilik ancak anti-kapitalist tutumla mümkündür!

Çevre sorununa gerçek çözüm sosyalizme mümkündür!
E. Genç

Burjuva devletinın ikiyüzlülük oyunu

Son birkaç gündür yeni bir gündem tartışılıyor. Bu da “Silaha Veda” kampanyasında kendini ifade ediyor. Konuya ardarda aktüel programlarda yer verildi. Ancak olayın çelişkileri çok derin ve hiçbir inandırıcılığı bulunmamakta. Çelişkilerin en büyüğü ve en ikiyüzlüsü çiftetelli medyada yaşanıyor. Şöyle ki; burjuva basını elinize alıp karıştırın hemen hepsinde şu veya bu şekilde bir silah reklamı mutlaka karşınıza çıkacaktır. Medyanın bir de görseli var. Yani TV’ler. Buralarda da hergün silahlardan ve şiddetten geçilmeyen filmler yayınlanıyor.

Bırakın faşist devletin toplumdaki silahlanmayı engellemeyi düşünmesini ya da önüne geçmesini, geçmişte olduğu gibi günümüzde de bizzat kendisi halkı silahlandırmayı örgütleyiyor. Bilindiği gibi 60-70’li yıllarda devrimci bir dalga vardı. Devlet bu dönemde nelere başvurmuş. Neleri kullanmıştır. Bunları hatırlamakta yarar var. O dönemde devlet kendi çıkarı için bazı kesimleri bizzat kendisi silahlandırmış ve bu işi örgütlemiştir. Aleviye karşı Sünniyi, Kürt’e karşı Türk’ü devrimciye karşı faşisti. Bunlar yaşanmış olaylardır. Fazlaca incelemeye gerek yok. Bir başka örnek ise yıllardır Kürdistan’da sürdürülen kirli savaştır. Devlet yıllardır bu iğrenç kirli savaşta kendi tarafından olanlara, yani ulusal ihanetçilere ve işbirlikçilerine sandıklar dolusu silah gönderiyor. İnkâr edilen ulusa silah zoruyla koruculuk, yani boğazına kadar silahlanma dayatılıyor. Bunun bir benzeri de şu aralar Karadeniz halkı üzerinde deneniyor. Halk şovenizm eşliği teslim

alınmaya, alet edilmeye çalışılıyor ve bizzat devlet eliyle silahlandırılıyor. Yine okullardaki ülkücülerin polislerle birlikte devrimcilerin üzerine silahlı bir tarzda salınması, hatta polislerden silah almaları ve devletin buna göz yumması bir diğer uygulamadır. Devletin eliyle yürütülen silahlanmanın en çarpıcı göstergesi ise Susurluk oldu. Kaza yapan aracın bagajı bir sürü kirli işlerde, katliamlarda kullanılmış çeşitli silahlarla doluydu. Hatta Çiller döneminde resmi kayıtlara alınmayan 617 kasa silahın dahi buralara gittiği artık gizlenemez haldedir. Bu işi örgütleyen ve yöneten asıl kurum ise genelkurmay ve MGK’nın kendisidir.

Faşist devlet ve medyasının gündeme soktuğu “silaha veda” kampanyasının asıl amacı, oynadığı bu çirkin oyunları gözden uzak tutmak, insanların bilincini karıştırmaktır. Devlet eğer silaha hayır diyecekse, önce MGK’nın kendisi tüm silahlarını imha etmesi, kontrgerillaya dağıttığı silahlara el koyması, tüm faşist kurumların silahlarını alması, çetelerinden toplaması yani kısaca kendisi silahsızlanmak zorunda değil mi?

İşçi sınıfı ve emekçiler elbette kendilerine karşı doğrultulan, ezilen halklara zulüm kusan silahlara karşıdır. Ancak bizim de silaha davranacağımız gün gelecektir. Silahlarımızı bizi sömüren, katleden, sefaletle mahkum eden bu düzeni devirmek için yani sosyalizm için kullanacağız! Tüm devrim şehitlerinin intikamını almak için kullanacağız!

Ö. Kemal

Hollanda’da Ekim Devrimi’nin 80. yılı kutlandı

Görkemli Ekim Devrimi’ni Hollanda’da, 7 Kasım 1997 günü, uluslararası bir etkinliğe katılarak andık. Düzenlenen anma gününe Türk ve Kürt devrimcilerinin yanısıra Hollandalı, Filipinli, Endonezyalı, Kongolu, Alman ve Belçikalı devrimciler de katıldılar. Ekim Devrimi’nden alınması gereken dersler ve bugünkü sosyalizm mücadelesi için taşıdığı anlam ve önemi üzerine bir konuşma ve tartışmalar yapıldı.

Konuşmacılar kapitalizmin işçi ve emekçiler için bir cehennem olduğu konusunda hemfikirler. Kapitalist düzenin insanlığa vereceği hiçbir şey kalmadığı ortaya kondu. Sistemin emekçilere hiçbir gelecek vaatmediği, geleceğin ancak ve ancak komünizmle teminat altına alınabileceği vurgulandı. Komünizme gidecek yolun başında yeni Ekim Devrimlerinin bulunduğu öne çıkarıldı.

Ancak Ekim Devrimi’nin kritik önem taşıyan sınıfsal konumu muğlak kaldı. Her devrimin bir iktidar sorunu olduğu, eğer bir devrimle iktidar bir sınıftan başka bir sınıfa, işçi sınıfının eline geçmiyorsa, toplumsal ayaklanmanın kazanımlarının teminat altına alınamayacağı gerçeği yeterli açıklıkta ortaya konulamadı.

Yazık ki anmaya katılan partiler ve gruplar Sovyetler Birliği’nin çözülüşünün nedenleri konusunda da bilinen geleneksel görüşlerinin ötesine geçemediler.

Kapitalizm denilen canavarın ancak yeni Ekim Devrimleriyle yok edilebileceği açıktır. Sovyetler Birliği’ndeki sosyalist inşa sürecinin kesintiye uğramış olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Sovyetler Birliği’nde sosyalizmin inşası son derece olumsuz koşullarla boğuşmak zorunda kaldı ve zayıflıklarına yenildi. Bugünün dünyası ise, o günün koşullarıyla kıyaslanamayacak ölçüde ileridedir.

Yeni Ekim Devrimleri ile iktidar burjuvaziden işçi sınıfına geçecektir. Ve yeni Ekimler, 80 yıl öncesinin Rusya’sı ile karşılaştırılamayacak zenginlikte deneyim ve birikimler üzerinde yükselecektir.

Cihan Gürz Ölümsüzdür!

Boğazına kadar kana ve irine bulaşmış faşist sermaye diktatörlüğü, içimizden birini daha katletti. 9 Kasım günü Dersim’de düşman güçleriyle çatışmaya giren DHKP-C savaşçısı Cihan GÜRZ (İRFAN) şehit düştü.

Cihan 1997 yılında Dersim’in Hozat ilçesi Bilekli Köyün’de dünyaya gelmiş ve devrimci mücadeleye köyüne gelen gerillaların onunla ilişki kurması üzerine tanışmıştı. Yaklaşık 1 yıl kadar Kurtuluş Gazetesi Malatya bürosu çalışanı olarak görev yapan Cihan’ın ağabeyi Kenan GÜRZ de geçen yıl yine DHKP-C kır gerilla birliği komutanı olarak bir çatışmada şehit düşmüştü.

Özellikle Kürdistan topraklarında özel savaşın bekçi köpekliğini yapan akılsız gençlerin askerlik sürerken veya terhis olduktan sonra ağır bir sendrom yaşadıkları biliniyor. Bu ağzı salyalı manyaklar, askerlikleri sırasında hem bizzat uyguladıkları hem de tanık oldukları vahşetin etkisiyle geri kalan sivil yaşamlarını “yaşayan ölümler” gibi geçirmektedirler. GATA ve birçok askeri hastane bu psikopat ve canilerle dolup taşıyor.

İşte bu gözü dönmüş itler, Cihan’ı katlettikten sonra da işbaşındaydı. Cihan’ı katletmeleri yetmemiş, onun cansız bedenine defalarca kurşun yağdırmışlar, suratını

dağıtmış ve burnunu parçalamışlardı. Zaten onlardan beklenen şeydir bu yaptıkları. Kulak koleksiyonu yapan, katlettikleri bayan devrimcilerin cesetlerine dahi tecavüz edecek kadar insanlıktan çıkan bu yaratıklardan herşey beklenir. Ama bizler bu katliamları ve vahşeti kanıksamayacak, şehitlerimizin hesabını sorulmadık bir tek damla kanını bırakmayacağız.

Cihan GÜRZ 12 Kasım günü ailesi ve yoldaşlarının katılımı ve sloganları eşliğinde Malatya şehir mezarlığında ölümsüzlüğe uğurlandı. Ayrıca daha sonra Cihan GÜRZ’ün mezarı başında anma yapmak için gelen çeşitli DKÖ ve devrimci basından oluşan 130 kişilik bir kitle devlet güçlerince gözaltına alındı.

Sermayenin eli kanlı uşağı devlet, biz devrimcilerin katlederek bitiremeyeceğini aslında çok iyi biliyor. Onun tek amacı, kendi çürümüş düzenine karşı devrim saflarına katılan veya ilgi duyan insanlara gözdağı vermek, korku salmak ve ömrünü biraz olsun uzatabilmektir. Yılmadık, yılmayacağız. Tüm devrim şehitlerinin hesabını soracağız. Cihan’ın söylediği gibi:

“Mücademiz hiç bitmeyecek. Sonuna kadar, ölene kadar.”

**Cihan Gürz Yaşıyor!
N. Aksu**

Zonguldak büromuz yeni adresine taşındı!

Adres: Terakki Mah. Cumhuriyet
Cad. Papila İşhanı Kat:2 No:1

Zonguldak

Lyon dokumacılarının savaş ığlığı:

Bundan tam 166 yıl önce, 21 Kasım 1831'de Fransa'nın Lyon kentinde dokuma işçileri silahlanarak ayaklandılar. Bütün mahallelerde barikatlar kuruldu. Belediye Sarayı ele geçirildi. Onlar bu mücadeleyi kaybetseler de, yiğitçe savaştılar ve gelecek mücadelelere yol gösterdiler.

*“Çalışarak yaşamak
ya da dövüşerek ölmek!”*

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete